

**សេចក្តីអធិប្បាយ សំឡេង 1.2, ពន្លាតការក្សត្រ
1.2 & ប្រាក្សត្រ 1.2**

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ បណ្ឌិត យួន ស៊ុន ផាក (១៩០៥ -១៩៨៨) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំអំពីទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ។ ក្នុងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំខ្ញុំទៅកាន់ទ្រង់ក្នុងពេលសិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលារបស់ខ្ញុំនៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង មហាវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College (BA) និង Hapdong Theological Seminary in South Korea (M.Div.) និងនៅសហរដ្ឋអាមេរិកផងដែរ នៅ Westminster កាលីហ្វ័រញ៉ា សិក្ខាសាលា (D. Min 1906) បន្ទាប់មកចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ ដើម្បីបម្រើការហៅរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាផងដែរ ពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនា ខ្ញុំបានបន្តធ្វើដូចគាត់នៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។ ហេតុផលដែលខ្ញុំលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីបកប្រែសៀវភៅទ្រឹស្តីរបស់គាត់ និងអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ និងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់គាត់ជាភាសាអង់គ្លេស និងខ្មែរ គឺជាការធានារបស់ខ្ញុំក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ប្រទេសកម្ពុជា 25 ខេត្ត និង 14500 ភូមិជាមួយនឹងដំណឹងល្អ និងភ្លើងរស់ឡើងវិញនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយជាក់ស្តែងរបស់គាត់បានកែទម្រង់ការបង្រៀនខាងទ្រឹស្តី និងរបស់គាត់។ ជីវិតបូជាបរិសុទ្ធគឺជាខ្លឹមសារដ៏ត្រឹមត្រូវបំផុត និងវិធីសាស្ត្ររបស់វានៅលើវិស័យបេសកកម្មនៃប្រទេសកម្ពុជា។

ដូច្នេះ ជាដំបូង ខ្ញុំអាចបញ្ចប់ការបកប្រែសៀវភៅទ្រឹស្តីជាច្រើន ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ ព្រះគម្ពីរ និងជីវិតរបស់គាត់ (ស្វ័យភាពរបស់គាត់) កំណែទម្រង់ Dogmatic និងអត្ថាធិប្បាយរបស់

គាត់ វិវរណៈយ៉ូហាន រ៉ូម និងសុភាសិត ទៅជាភាសាអង់គ្លេស និងខ្មែរ។ ហើយខ្ញុំក៏រួម
 បញ្ចូលធម្មទេសនាទាំងអស់ (ប្រហែល 1000 ធម្មទេសនា) នៅក្នុងអធិប្បាយ។ ក្នុងគ្រា
 នេះ ដោយសារព្រះគុណនៃព្រះ ខ្ញុំត្រេកអរចំពោះការបញ្ចប់ធម្មទេសនា I. II Sam, I. II
 Chron និង I II Kings ទេសនា (១១ តុលា ២០២៤) ។ ការបកប្រែរបស់ខ្ញុំមានគោល
 បំណងបកប្រែទៅជាចក្ខុវិស័យខ្មែរ ដើម្បីបង្កើតទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ និងជំនឿរបស់វាលើវិ
 ស័យបេសកកម្មនៃប្រទេសកម្ពុជា។

ខ្ញុំសូមអរគុណដល់សហសេរីក CEMF បុគ្គលិកកម្ពុជារបស់ខ្ញុំ និងក្រុមគ្រួសារជាទី
 ស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំសម្រាប់ការលើកទឹកចិត្ត និងការលះបង់របស់ពួកគេ និងការអធិស្ឋានដ៏
 ស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ។ សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូល
 ទៅក្នុងពិភពនៃការយល់ដឹងរបស់ Jung Am នៃបទគម្ពីរ និងការគោរពប្រណិប័តន៍របស់
 ព្រះអង្គ តាមរយៈធម្មទានរបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

លំដាប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយ - សំបុត្រ 1.2, ពង្សាវតារក្សត្រ 1.2 & វបាក្សត្រ 1.2

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ហាណា ជាម្តាយរបស់សំបុត្រ 1.2 (១ សំបុត្រ 1.2:៩-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 បទពិសោធន៍នៃពាក្យសំបុត្រ 1.2 មាន (១ សំបុត្រ 1.2:១-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ព្រះបាទដាវីឌដែលបន្តមានជំនឿលើការរងទុក្ខវេទនា។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះបាទដាវីឌ (២ សំបុត្រ 1.2:១៨-២៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 សេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះបាទដាវីឌ (២ សំបុត្រ 1.2:១៥-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 រក្សាសេចក្តីសុចរិត (២ សំបុត្រ 1.2:១៤-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 វាលដែលព្រះជាម្ចាស់ជួបមនុស្ស (២ សំបុត្រ 1.2:១៤-២៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ព្រះគុណដែលស្រ្តីមេម៉ាយ Sarbath ទទួល (១ ស្តេច ១៧:៨-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ចូរជាបុរសនៃព្រះ។ (ស្តេចទី១ ១៧:១៧-២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ការខកចិត្តរបស់អេលីយ៉ា និងការសម្រាលទុក្ខដែលគាត់បានទទួល
(១ ស្តេច ១៩:១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ចំណុចល្អរបស់ណាអាម និងចំណុចអាក្រក់របស់គាត់ (២ ស្តេច
៥:៩-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ការសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្សឃ្លង់បួនដើម្បីប្រកាសដំណឹងដ៏រីករាយ
(២ ស្តេច ៧:៣-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 អ្វីដែលយើងគួររៀនចេញពីទីបន្ទាល់ចុងក្រោយរបស់អេលីសា
(ស្តេចទី ២ ១៣:១៤-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ហាណា ជាម្តាយរបស់សាំយូអែល (១ សាំយូអែល ១:៩-១៨)

ហាណា ដែលជាម្តាយរបស់សាំយូអែល គឺជាស្ត្រីម្នាក់ដែលយកឈ្មោះលើបញ្ហាក្នុងក្រុមគ្រួសារដោយសេចក្តីជំនឿ។ គ្រួសាររបស់នាងតែងតែមិនមានសន្តិភាព។ ប្តីរបស់គាត់ឈ្មោះ Elkanah មានស្ត្រីម្នាក់ទៀត (Peninnaah) ស្ត្រីនោះបានជំរុញ Hannah និងធ្វើឱ្យនាងមានទុក្ខព្រួយ។ ដូច្នេះ ទុក្ខលំបាកដែលហាណាបានជួបមិនមែនជាទុក្ខទូទៅទេ។ សូមមើល លេខ ១៨:១៨។ ផ្ទះគួរតែរក្សាសន្តិភាព ប៉ុន្តែគ្រួសាររបស់នាងបានក្លាយជាកន្លែងប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ជាសំខាន់ព្រះបានប្រទានប្រព័ន្ធនៃក្រុមគ្រួសារ ហើយបានប្រទានពរដល់ពួកគេ ប៉ុន្តែសម្រាប់បុរសនោះត្រូវបានគេបង្អត់ ពួកគេបានទទួលបញ្ហាជាច្រើនក្នុងគ្រួសារ។ ថ្វីត្បិតតែមនុស្សប្រុសប្រព្រឹត្តល្អចំពោះអ្នកដទៃក៏ដោយ ក៏គាត់ចូលក្នុងគ្រួសារ ហើយមានរឿងក្តៅក្រហាយ និងធ្វើឱ្យគ្រួសារគាត់ឈឺចាប់។

1. នាងស្វ័យទ្រាំនៅស្ងៀមដោយទឹកភ្នែករបស់នាង។

ពាក្យឈ្មោះគ្នាក្នុងគ្រួសារពិតជាអវិភាព។ សម្រាប់គ្រួសារនេះអាចនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ។ គ្មានករណីណាដែលត្រូវយកឈ្មោះដោយការឈ្មោះគ្នាដោយពាក្យសម្តីនោះទេ។ កាលបើពាក្យឈ្មោះគ្នាក៏ចាប់ផ្តើមស្តាប់តែម្តង ហើយរង់ចាំស្ថានភាពស្ងប់ ទើបធ្វើឱ្យចិត្តក្តៅចិត្តស្ងប់ ទើបជាអំណាចពិត។ ខណៈដែលគាត់បំពានដូចអ្នកដទៃ គាត់ខ្លួនឯងមិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវរងគ្រោះ។ ប្រធានាធិបតី Lincoln បានធ្វើការ; គាត់ត្រូវបានលោក Stanton ដែលជាអ្នកបង្កើតចម្បងផ្ទុយពីបញ្ហានយោបាយរបស់គាត់។ មិនយូរប៉ុន្មាននៅពេលដែលគាត់បានផ្ញើគំនិតរបស់គាត់ទៅ Stanton លោក Stanton បាននិយាយថា ប្រធានាធិបតីគឺល្ងង់ហើយបានបំបែកលិខិតនេះ។ ដូចព័ត៌មានបានឱ្យដឹងចំពោះលោក

ប្រធានាធិបតី គាត់មិនបានខឹងសម្បារទេ ហើយបាននិយាយដោយស្ងាត់ៗថា “ប្រហែលជា រដ្ឋមន្ត្រីបឋមប្រហែលជាត្រូវហើយ។ “បន្ទាប់ពីនោះ Stanton បានស្តាប់បង្គាប់ ប្រធានាធិបតីបានយ៉ាងល្អ។

2. នាងបានយកឈ្មោះដោយការអធិស្ឋានរបស់នាង។

1) នាងមិនបានស្វែងរកកូនដោយចិត្តលោភលន់ទេ តែនាងស្វែងរកវាដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះ។ នេះមិនមែនជាញត្តិដោយចេតនាឯកជនទេ។ (យ៉ូហាន ៤:៣) ២) នាងបានអធិស្ឋានយ៉ាងយូរៗ។ នៅពេលដែលការអធិស្ឋានត្រូវបានយកទៅជាមួយពេលវេលា វាគួរតែស្មោះត្រង់។ ៣) នាងបានអធិស្ឋានដោយស្មោះដូចអ្នកប្រមឹក។ ព្រះស្តាប់ការអធិស្ឋានដោយស្មោះ។ (លូកា ១១:៨) ហាណាបានដោះស្រាយបញ្ហាដ៏លំបាករបស់ក្រុមគ្រួសារដោយការអធិស្ឋានបែបនេះ។

Tom Carter គឺជាមនុស្សអាក្រក់។ ប៉ុន្តែម្តាយរបស់គាត់បានអធិស្ឋានគាត់ដោយមិនឈប់។ ទោះបីជាលោក Tom ត្រូវបានជាប់គុកក៏ដោយ ម្តាយរបស់គាត់គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងរបស់កូនប្រុសរបស់គាត់ (ដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវ) ។ នៅថ្ងៃមួយទូរលេខមួយត្រូវបានផ្ញើទៅនាងចេញពីគុក ដែលកូនប្រុសរបស់គាត់បានស្តាប់។ ពេលនោះម្តាយរបស់គាត់បានចូលទៅជិតព្រះ ហើយអធិស្ឋានថា ឲ្យព្រះអើយ ខ្ញុំជឿតាមការសន្យារបស់ព្រះ ហើយបានអធិស្ឋានសុំការសង្គ្រោះពី Tom តើមានដំណឹងអ្វីដែលថា Tom បានទទួលមរណភាព? តើពិភពលោករបស់អ្នកត្រូវទេ? ឬតេឡេក្រាមត្រូវ? បន្ទាប់ពីនាងបានអធិស្ឋានជាយូរមកហើយ នាងបានទទួលការធានា ហើយក្រោកឈរ ហើយប្រាប់ទៅពន្ធនាគារថា “ទូរលេខរបស់ខ្ញុំមានកំហុសខ្លះៗ កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ មិនអាចជួយអ្វីបានទេ

ប៉ុន្តែត្រូវស្លាប់™។ តាមពិត គុកបញ្ជូនវាខុសពីកំហុសជាក់ស្តែង។ បន្ទាប់ពីនោះ ថម បាន
ប្រែចិត្ត ហើយក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 បទពិសោធន៍នៃពាក្យសំបុត្រអែលមាន (១ សំបុត្រអែល ៣:១-២១) សំបុត្រអែលបានត្រូវថ្វាយទៅព្រះយេស៊ូវនៅដើមដំបូង ហើយមានបទពិសោធន៍ទទួលបានបណ្តាំរបស់ព្រះ។ ទោះបីជាគាត់នៅក្មេងក៏ដោយ គាត់រស់នៅក្នុងទីសក្ការៈដ៏បរិសុទ្ធទាំងស្រុង ហើយគាត់បានរស់នៅដោយព្រះ។ បទពិសោធន៍ដែលព្រះយេស៊ូវបានហៅឈ្មោះទ្រង់។ វិវរណៈដើម្បីហៅព្រះនាមទ្រង់គឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលអ្នកបើកសម្តែងស្គាល់ច្បាស់នូវអ្នកដែលបានបើកសម្តែង ខណៈដែលម៉ារៀមើលទៅព្រះយេស៊ូវដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានស្គាល់ទ្រង់ថាជាព្រះអម្ចាស់ឡើយ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានហៅឈ្មោះនាងថា ម៉ារៀ TM ទីបំផុតបានស្គាល់ទ្រង់ ។ (យ៉ូហាន ២០:១៦) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលមកដល់សំបុត្រអែលបានមកលើគាត់តាមរដ្ឋ ដើម្បីជំរុញគាត់ដូច្នេះ។ បុរសដែលស្គាល់ខ្ញុំអាចចាប់ខ្ញុំបាន។ ដំណឹងល្អគឺជាសំឡេងនៃព្រះបិតាដើម្បីស្គាល់ខ្ញុំ។ ព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អអំពីការនាំរកខ្ញុំ។ បទពិសោធន៍ដែលផ្ទុយពីព្រះយេស៊ូវ។ នៅក្នុងវិវរណៈដែលត្រូវហៅតាមឈ្មោះបួនដង គាត់បានចាត់ទុកវិវរណៈនេះដោយចេតនា។ នៅពេលនោះគាត់មិនត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការយល់ច្រឡំសូម្បីតែមួយដង។ គាត់មិនបានគិតថាវិវរណៈដែលមកដល់ជាសំឡេងនៃព្រះយ៉ាងឆាប់រហ័សនោះ គាត់បានពិនិត្យឡើងដោយការទៅជួបបូជាចារ្យអេលី ហើយបានសួរដោយដឹងពីការហៅរបស់គាត់។ គាត់បានដឹងថាការហៅទីបួនគឺជាសំឡេងរបស់ព្រះនៅទីបំផុត ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានលាតត្រដាងពីភាពស្មោះត្រង់ដោយការស៊ើបអង្កេតដោយកម្មវត្ថុ។ វាមិនមែនជាផលិតផលនៃអារម្មណ៍ដែលអ្នកទទួលបានអារម្មណ៍ និងចំណេះដឹងរបស់គាត់នោះទេ។ វាជាប្រធានបទ

ស្ថានភាពរបស់បុរស។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមកខ្ញុំចេញពីក្រៅពិភពជាក់ស្តែងរបស់មនុស្ស ហើយស្នើសុំការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្ញុំ។ ការសម្រេចចិត្តនៃជំនឿដោយស្មោះគឺកើតឡើងចំពោះអ្នកដែលគាត់មិនស្គាល់បទគម្ពីរជាពាក្យរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាដែលចេញមកក្រៅពិភពលោកមនុស្ស ហើយបន្ទាប់មកឆ្លើយតបថា ឯនិយាយចុះ ដ្បិតអ្នកបម្រើទ្រង់ឬ™។ ដូច្នេះការតាំងទីលំនៅបានកើតឡើងនៅក្នុងស្ថានភាពរវាងខ្ញុំនិងអ្នក (ខ្ញុំនិងអ្នក) ប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើទៅបាន។ បទពិសោធន៍ដែលព្រះយេហូវ៉ាគង់នៅជាមួយគាត់។ ខទី 19 បាននិយាយថា ឯហើយសំបូរអែលបានធំឡើង ហើយព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយគាត់ ហើយកុំឱ្យពាក្យរបស់គាត់ធ្លាក់ដល់ដីឡើយ™។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយថាគាត់មិនបាននិយាយដោយខ្លួនឯងទេហើយគាត់បានជួបប្រទះថាព្រះគង់នៅជាមួយគាត់។ គាត់ធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ថាគាត់មិនអាចនិយាយពាក្យដែលគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីនិយាយ។ ការពិតដែលថាប៉ូលនៅកូរិនថូសបានយកការផ្សាយដំណឹងល្អដោយ "ប៉ូលត្រូវបានកាន់កាប់ដោយពាក្យ" គឺជាបទពិសោធន៍នៃពាក្យដែលមានខ្លឹមសារបែបនេះ។ (សកម្មភាព ១៨:៥) អ្វីដែលគាត់បាននិយាយក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះគង់ជាមួយគាត់ គឺជាការពិតដែលមិនត្រូវទម្លាក់មកលើផែនដី។ ចំពោះព្រះបានសម្រេចព្រះបន្ទូលមិនគួរទេ។

ត្រូវបានទម្លាក់ចុះមកលើផែនដី។ ឧគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាសេចក្តីពិតដើម្បីឱ្យមានតួអក្សរបែបនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ដាវីឌ ដែលបានរក្សាជំនឿលើសេចក្តីទុក្ខលំបាក។ (១សាំ ៣០:១-៨)

កាលព្រះបាទដាវីឌ និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គចាកចេញពីស៊ីកឡាក់ ដោយដើរតាមកងទ័ពភីលីស្ទីន ជនជាតិអាម៉ាលេកបានវាយប្រហារក្រុងស៊ីកឡាក់ភ្លាមមួយរំពេច ជាទីលំនៅរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយដុតផ្ទះទាំងអស់ ហើយចាប់មនុស្សរស់នៅទីនោះ។ ពេលត្រឡប់ទៅក្រុងស៊ីកឡាក់វិញ ហើយឃើញដាវីឌ និងកងទ័ពរបស់គាត់សោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេបានយំក្នុងកម្រិត យំរហូតដល់ពួកគេគ្មានកម្លាំងយំទៀត™។ ជារឿយៗ បុរសគិតថា នៅពេលដែលពួកគេជួបការលំបាក ការយំគឺជាប្រសិទ្ធភាពមួយ។ ម្យ៉ាងទៀត ការដែលដាវីឌទទួលបានសោកនឹងស៊ីកឡាក់ មិនបានរក្សាភាពថ្លៃថ្នូររបស់គាត់ក្នុងនាមជាបុរសដើម្បីក្លាយជាស្តេចនៃប្រជាជាតិមួយឡើយ។ ពួកគេគិតថា មេដឹកនាំមិនយំទេ ប៉ុន្តែជួយសម្រាលទុក្ខអ្នកបម្រើដែលកំពុងយំ ហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេ នោះគាត់ត្រូវតែជារូបភាពនៃអ្នកដឹកនាំដែលអាចទុកចិត្តបាន។ ប៉ុន្តែការពិតមិនខុសគ្នាទេ។ បុរសដែលអាចយំបានចូលទៅកាន់សេចក្តីជំនឿដោយងាយជាងបុរសមិនយំ។ ពីព្រោះពេលដែលមនុស្សយំ នោះចិត្តនឹងទន់ ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ។ ដាវីឌយំក្នុងកម្រិតដែលគ្មានកម្លាំងយំនៅពេលនោះ វាបានបង្ហាញថាដូចជាគាត់មិនដែលត្រូវជឿលើខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងស្ថានភាពមិនអាចទៅរួច គាត់ពឹងផ្អែកលើតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។

បន្ទាប់មក រឿងមួយដែលយើងត្រូវដឹងក្នុងការយំនៅទីនោះ គឺការយំដ៏យោធន៍។ ពេលនោះ ជនដទៃ លើកលែងតែមានចិត្តខ្លះខ្លាំង បង្ហាញការសោកសង្រេងនៃការយំបែបនេះ។ បន្ទាប់ពីប្រជាជនយំយ៉ាងខ្លាំង គេព្យាយាមសម្លាប់ដាវីឌដោយដុំថ្ម។ (២៦) ដូចជាដាវីឌត្រូវរងទុក្ខម្តងទៀត។ ជាលទ្ធផល គាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវកាន់តែច្រើន ហើយទទួលបាន

ភាពក្លាហាន។ ដោយសារអ្នកជឿមិនដែលមានអ្វីដែលគាត់អាស្រ័យនៅក្នុងស្ថានភាព
 របស់គាត់ គាត់គួរតែពឹងផ្អែកលើតែព្រះអស់ពីចិត្ត។ ព្រះប្រទានអំណាចដល់អ្នកដែលពឹង
 ផ្អែកទាំងអស់ពីចិត្ត។ សូមមើល II Chron 16:9, Ps 34:5 50:15, 55:22។ ត្រង់
 ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគួរផ្ដោតទៅលើ បន្ទាប់ពីដាវីឌទទួលបានអំណាច គាត់គួរតែ
 ប្រយ័ត្នចំពោះការពិត។ បន្ទាប់ពីគាត់បានដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះច្បាស់ គាត់បាន
 ព្យាយាមដើរលើឆាកបន្ទាប់។ គាត់បានទូលសួរព្រះថា៖ បើយើងដាវីឌក៏ទូលសួរព្រះ
 អម្ចាស់ថា៖ បើខ្ញុំត្រូវតាមដានក្រុមនេះឬ? តើខ្ញុំអាចយកឈ្នះពួកគេបានទេ? ទ្រង់បាន
 ឆ្លើយតបទៅគាត់™ (ខទី ៨ ក) ព្រះបានឆ្លើយថា ប៉ ចូរដេញតាមចុះ ដ្បិតអ្នកនឹងមកលើស
 ហើយនឹងសង្គ្រោះជាប្រាកដ™។ (ខ ៨ ខ) ដាវីឌមានចិត្តក្លាហានដោយពឹងផ្អែកលើព្រះយេ
 ហូវ៉ា។ មិនយូរប៉ុន្មានគាត់មិនបានវាយប្រហារសត្រូវទេ។ ដូចអ្នកជឿតែងតែប្រុងប្រយ័ត្ន
 ក្នុងកិច្ចការណាក៏ដោយ គាត់គួរយល់ដឹងអំពីឆន្ទៈរបស់ព្រះ ហើយគាត់រង់ចាំការអធិស្ឋាន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះបាទដាវីឌ (២ សំបុត្រ ៧:១៨-២៩)

ដាវីឌបានទទួលថាគ្រួសាររបស់ស្តេចគួរស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ចតាមរយៈព្យាករណ៍ណាថា ន។ (១-១៧) បន្ទាប់មកគាត់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះ។

1. គាត់បានចូលទៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ហើយអង្គុយចុះ (ខ១៨ ក) នៅពេលយើងបោះចោលអ្វីៗទាំងអស់ យើងអាចអធិស្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ កាលដែលយើងត្រូវបានព្យួរនៅលើលោកិយ និងវត្ថុខាងសាច់ឈាម យើងមិនអាចអធិស្ឋានបានទេ។ សម្រាប់ការអធិស្ឋានគឺជារឿងដ៏មានតម្លៃបំផុតដែលយើងមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីការរៀបចំពេលវេលា។ ការអធិស្ឋានគឺជាកិច្ចការផ្សេងទៀតក្នុងចំណោមការងារផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែជាការងារសំខាន់ដូចជាគន្លឹះ។ ព្រះយេស៊ូក៏យាងទៅកន្លែងដាច់ស្រយាលដែលព្រះអង្គអធិស្ឋាន។ (ម៉ាថាយ ១៤:២៣)

2. គាត់ស្ញើចសរសើរចំពោះព្រះគុណរបស់គាត់ដែលបានទទួល។ (ខ១៨ ខ) នៅពេលបុរសនោះមានអារម្មណ៍ថាគាត់មានភាពខ្ចី ហើយគាត់ស្ញើចចំពោះព្រះគុណដែលបានទទួល គាត់បានអធិស្ឋាន។ ដោយសារតែអ្នកជឿទទួលបានព្រះគុណ ទ្វារនៃចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានបើកចំពោះព្រះ គាត់អាចអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ នោះគឺជាបញ្ហាដែលយើងទាំងអស់គ្នាស្គាល់ព្រះគុណ។ កាលដែលយើងយល់ពីព្រះគុណ យើងល្ងង់។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ូលបាននិយាយថា៖ បំពេញបន្តអធិស្ឋានដោយខ្ជាប់ខ្ជួន ដោយចាំយាមដោយអរព្រះគុណ™។ (កូល ៤:២)

3. គាត់បានសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ (២២-២៤) គ្មានការអធិស្ឋានជាអំពើបាបដើម្បីមើលងាយព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ នៅពេលដែលបុរសនោះសុំតែរឿងតូចតាចមួយចំនួនដល់

ព្រះដ៏អស្ចារ្យ នោះគឺជាការមើលងាយទ្រង់។ គាត់មិនមែនជាព្រះដែលខ្សោយដើម្បីផ្តល់ឱ្យ
គាត់។ ដាវីឌបានជឿលើព្រះជាព្រះដ៏អស្ចារ្យ។ ម្យ៉ាងទៀត ដូចយើងឃើញកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ
ដើម្បីសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល គាត់បាននិយាយថាគាត់អស្ចារ្យ។

4. គាត់បានទទួលអំណាចចេញពីព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ។ (២៥-២៩)

ពាក្យដែលអ្នកបាននិយាយ™ (ខទី 25) បំផ្លាញដែលអ្នកបាននិយាយ™។ (ខទី 25) "ការ
និយាយថា" (ខទី 27) "ពាក្យរបស់អ្នកគឺជាការពិត" (ខ 28) "សម្រាប់អ្នក ឱ! ព្រះអម្ចាស់
ព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលហើយ™ (ខទី ២៩) ដាវីឌបានអធិស្ឋានម្តងហើយម្តងទៀតក្នុង
លក្ខខណ្ឌនៃការសន្យារបស់ទ្រង់។ ដោយសារព្រះយេហូវ៉ាបានមានប្រសាសន៍ថា មូល
ហេតុដែលមានបំណងប្រាថ្នានៃការអធិស្ឋានគឺដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាស្មោះ
ត្រង់ ហើយគួរសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ក្រុមជំនុំដើម្បីស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់លូសើរមាន
ការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះភាពក្លាហាននៃធម្មទេសនារបស់គាត់។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អាស្រ័យនឹងពាក្យនេះ សំដែងឱ្យឃើញដូច្នេះ។ ក្នុងចំណោមខ្ញុំមិនអាចបំភ្លេចបាននូវអ្វីដែល
ខ្ញុំបានជួបប្រទះការដឹកនាំរបស់ព្រះមានដូចខាងក្រោម។ 1) ពេលខ្ញុំដើរតាមជ្រោះភ្នំ
Pyngbuk Sunchun Suchung ឮខ្ញុំមានការសង្ស័យ។ វាជាការសង្ស័យថា "តើខ្ញុំអាច
ជឿព្រះដែលមើលមិនឃើញដោយរបៀបណា?" បន្ទាប់មក គំនិតជាក់ស្តែងដែលបានកើត
ឡើងក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដូចជាសំឡេង “អ្នកណាដែលផ្តល់ខ្លឹមសារនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងដៃអ្នក
ដូចជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ គឺគ្រាន់តែជាព្រះប៉ុណ្ណោះ។” បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានដោះស្រាយការ
សង្ស័យរបស់ខ្ញុំ ហើយបានធានាចំពោះព្រះដែលបទគម្ពីរបង្រៀន។ 2) ដូចដែលខ្ញុំបាន
សិក្សានៅថ្នាក់សិក្ខាសាលាខាងទ្រីស្តី Westminster ខ្ញុំបានធានាការពិតថាខ្ញុំត្រូវបានស

គ្រោះដោយជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ 3) រហូតមកដល់ថ្ងៃនេះអស់រយៈពេលប្រហែល 40 ឆ្នាំដែល
 ខ្ញុំបានសរសេរ Commentary តែងតែទទួលបានសេចក្តីរីករាយ និងធ្វើការជាបន្តបន្ទាប់។
 4) អំឡុងពេលសរសេរអត្ថាធិប្បាយ ខ្ញុំបានជួបជំងឺរបស់ខ្ញុំ ឈឺក្បាលស្ទើរតែបាត់ ខ្ញុំអាច
 អានសៀវភៅ និងអាចសិក្សាវាបាន។ 5) នៅពេលណាដែលខ្ញុំបានជួបបញ្ហាលំបាកនៅក្នុង
 បទគម្ពីរ ខ្ញុំមិនដែលគិតថាពួកគេខុសទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវបានគេជឿថា ពួកគេគួរតែដោះស្រាយ។
 រាល់ពេលដែលបញ្ហាត្រូវបានដោះស្រាយ ព្រលឹងខ្ញុំទទួលបានថាមពល។ 6) នៅពេលខ្ញុំបក
 ស្រាយបទគម្ពីរ ពាក្យជាក់លាក់មួយហាក់ដូចជាមិនទាក់ទងនឹងបរិបទផ្សេងទៀតរវាង
 ពាក្យខាងលើ និងពាក្យខាងក្រោមនោះទេ នៅក្នុងការសិក្សាយ៉ាងស៊ីជម្រៅរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបាន
 រកឃើញទំនាក់ទំនងនេះ។ 7) ខ្ញុំសូមធានាថា នៅគ្រប់ពេលដែលខ្ញុំសិក្សាបទគម្ពីរថា ព្រះ
 បន្ទូលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ 8) ជាពិសេសការសិក្សាសៀវភៅការងារ
 បានចំណាយពេល 4 ឆ្នាំ។ ជាលទ្ធផល អ្វីដែលព្រះបានធ្វើឱ្យខ្ញុំយល់គ្រប់ពាក្យទាំងអស់
 ដែលទ្រង់បានបើកសម្តែង មិនមែនជាការបន្ទោសទេ ប៉ុន្តែជាសេចក្តីជំនឿ។ ៩) ក្នុងជីវិត
 សាស្ត្រាចារ្យរបស់ខ្ញុំអស់រយៈពេល ៣៨ ឆ្នាំសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់តែងតែផ្តល់អំណាចដល់ខ្ញុំ
 ខ្ញុំតែងតែមានសេចក្តីរីករាយ នៅពេលដែលខ្ញុំសរសេរកម្មវិធីសិក្សារបស់ខ្ញុំ ព្រះអម្ចាស់បាន
 ប្រទានការធានាដល់ខ្ញុំជានិច្ច ខ្ញុំមានបំណងប្រាថ្នាពេញលេញក្នុងការបង្រៀន។ ១០) ពេល
 ខ្ញុំជួបទុក្ខលំបាកខ្លះៗ ពេលដែលខ្ញុំយល់បទគម្ពីរ ចិត្តរបស់ខ្ញុំបានរក្សាសន្តិភាព។ មានតែ
 បទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលផ្តល់សន្តិភាព ការសម្រាលទុក្ខ និងការសម្រាកដល់ខ្ញុំ។ ទោះបីជាខ្ញុំ
 មានបញ្ហានិងទុក្ខលំបាកនៅពេលដែលខ្ញុំសិក្សាបទគម្ពីរក៏ដោយ ខ្ញុំអធិប្បាយក៏ដោយ ចិត្ត
 របស់ខ្ញុំគួរតែត្រជាក់ ហើយបានរីករាយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 សេចក្តីជំនឿរបស់ដាវីឌ (២ សាំយូអែល ១២:១៥-២៣)

1. គាត់បានអធិស្ឋានសម្រាប់កូនប្រុសរបស់គាត់ដែលបាត់បង់។

ចិត្តឪពុកចំពោះកូនដែលបាត់នោះគិតពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងដែលកូននៅមានជីវិត នោះខ្ញុំតមហើយយំ ដ្បិតខ្ញុំនិយាយថា «តើអ្នកណាដឹងថាព្រះយេហូវ៉ានឹងអាណិតដល់ខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យកូននោះមានជីវិត? » ជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។

(ខ១៤) ការដែលទារកស្លាប់ព្រោះគាត់រងទុក្ខការងារ ដូចជាខ្លួនគាត់បានស្លាប់ ហើយរឿងទុក្ខសោកនោះ គ្រាន់តែព្រឹត្តិការណ៍នេះគឺជាផ្នែកចុងក្រោយនៃទុក្ខ។ ដូច្នេះ គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីត្រូវតម ហើយដួល។ ដាវីឌគិតថាទារកនឹងស្លាប់ ហើយគាត់ប្រហែលជាគិតពីការសោកស្តាយក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់រស់នៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺមានតែការសោកស្តាយប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សទាំងអស់ភ្លេចការពិតហើយពួកគេបន្តជីវិតដែលមានបាប។ ការការពារខ្លួនជាមនុស្សមានបាបដោយគ្មានការខ្មាសអៀនជានិច្ច ជារឿងទុក្ខព្រួយ និងជាផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាសរបស់ខ្លួន។ ការទូញសោកដូចដាវីឌនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធគឺជារតន្ត្រីមានតម្លៃ។ យ៉ាកុប 4:9-10 មានបន្ទូលថា បំបៅទូរ ហើយកាន់ទុក្ខ ហើយយំ។ សូមឱ្យសំណើចរបស់អ្នកប្រែទៅជាការសោកសៅនិងសេចក្តីអំណររបស់អ្នកទៅជាអាប័អួរ។ ១០ ចូរបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា នោះទ្រង់នឹងលើកតម្កើងអ្នក™។ លូកា 6:21 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំអ្នកដែលស្រេកឃ្លានឥឡូវនេះ មានពរហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានប្តូរតម្លៃ™។ បំអ្នកដែលយំឥឡូវនេះមានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នកនឹងសើច™។

2. គាត់បានស្តាប់សេចក្តីរាយការណ៍ថាក្មេងប្រុសបានស្តាប់ហើយគាត់បានឈប់យំហើយ ក្រោកឡើង។ មិនបានដេកនៅនឹងដីទៀតទេ ហើយឥឡូវនេះ គាត់បានរៀបចំក្នុងចិត្ត ហើយ ក្រោកឈរឡើង។ គាត់បានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ត្រឡប់មក រកគាត់ ហើយបានសោយអាហារ។ (ខ២០) អាកប្បកិរិយាបែបនេះរបស់ដាវីឌគឺចម្លែក ណាស់ក្នុងភាពរីករាយ។ ប៉ុន្តែនេះជាការសម្រេចចិត្តនៃជំនឿរបស់គាត់។ 1) ការពិតដែល ទារកបានស្តាប់ អ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលតាមរយៈណាថាន។ (ខ១៤) ដូចដាវីឌ ទោះជាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះក៏ដោយ គាត់បានដាក់បន្ទុក ទាំងអស់របស់គាត់ពីទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខព្រួយរបស់គាត់នៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយ មានអារម្មណ៍ថាមានសង្ឃឹមនាពេលអនាគត។ នៅទីនោះគាត់ត្រូវបានគេលើកឡើង។ 2) គាត់មិនស្នាក់ស្នើការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ថាគាត់គួរតែធ្វើដោយធម្មជាតិ។ ឥឡូវនេះ សម្រាប់ទារកបានស្តាប់ ព្រឹត្តិការណ៍នេះត្រូវបានបញ្ចប់។ ការកាន់របស់ដែលមិនអាចត្រ ឡប់មកវិញដោយអំណាចនៃមនុស្ស ហើយសោកស្តាយវាដោយរូបកាយរបស់ខ្លួន គឺផ្ទុយពី ព្រះ។ គាត់បានដឹងថាការពិតនេះបានរស់ឡើងវិញ។ ៣) គាត់បានទទួលការល្អងលោមនៅ តាមផ្លូវដែលគាត់ត្រឡប់ទៅរកកូនប្រុសដែលបានស្តាប់។ គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះគាត់បានស្តាប់ហើយ។ ហេតុអ្វីខ្ញុំគួរតម? តើខ្ញុំអាចនាំគាត់មកវិញបានទេ? ខ្ញុំនឹង ទៅរកគាត់ ប៉ុន្តែគាត់នឹងមិនត្រឡប់មកខ្ញុំវិញទេ™។ (ខ២៣) ដាវីឌបានដឹងថាកន្លែងដែល ទារកបានទៅគឺសប្បាយចិត្ត ហើយបាននិយាយពាក្យនេះ។

ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងនោះ មានអ្នកស្តាប់ដែលមានចិត្តចង់ចូលទៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដោយមិនភ័យខ្លាច តែមានអ្នកស្តាប់ដោយការភ័យខ្លាច។ នៅពេលដែលម្ចាស់ក្សត្រិអេលី

សាប៊ីតជាជនជាតិអង់គ្លេសបានសោយទិវង្គត់ជាស្ថេរ នៅពេលដែលនាងសោយទិវង្គត់ ទ្រង់បានស្រែកឡើង ហើយសោយទិវង្គត់ដោយសារការថប់បារម្ភរបស់នាង។ ហេតុអ្វីបានជានាងស្លាប់ដោយមិនសប្បាយចិត្ត? វាពិបាកអំពីបញ្ហានៃការសង្គ្រោះរបស់នាង ប៉ុន្តែ វាគឺជាការពិតតែមួយគត់ដែលថានាងខ្លាចសេចក្តីស្លាប់។ ជាទូទៅ មនុស្សសុចរិតមិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ទេ។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១១៦:១៥។ សូភាសិត 14:32 ថែងថា៖ ឯមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវផ្តល់រំលឹដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតរកទីជ្រកក្នុងសេចក្តីស្លាប់របស់ខ្លួនវិញ™។

ការស្លាប់នៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធមិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការថប់បារម្ភរបស់គាត់ទេ។ គាត់គឺជាអ្នកដែលយកឈ្មោះលើសេចក្តីស្លាប់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធពិតទាំងអស់ ស្វាគមន៍ការស្លាប់។ សាវកប៉ូលបាននិយាយថា ឯ បាទ យើងមានចិត្តក្លាហាន ហើយយើងសុខចិត្តនៅឆ្ងាយពីរូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់™ ។ (២កូ. ៥:៨) អ្នកអធិប្បាយម្នាក់ឈ្មោះបេនដែលស្វែងរកព្រះគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ ដែលគាត់ចង់ផ្លាស់ទៅបន្ទប់ផ្សេងទៀតពីបន្ទប់នេះ។ តាមពិតបន្ទាប់ពីគាត់បានកែជំពូកចុងបញ្ចប់នៃការអត្តាធិប្បាយរបស់គាត់គាត់បានដេកលក់យ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 រក្សាសេចក្តីសុចរិត (២ សំយូរែល ២៣:១៤-១៧)

1. យកទឹកមកឱ្យខ្ញុំដោយក្លាហាន។ ភាពសុចរិតនៃអ្នកចម្បាំងបីនាក់ត្រូវបានបង្ហាញដោយសកម្មភាពក្លាហានលះបង់។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាការអួតអាងដោយក្រអឺតក្រទមទេ ប៉ុន្តែជាចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពួកគេត្រូវបានជំរុញដោយការស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ (រូបាភូត្រី ១ ១២:១៨, ២៣) គ្រូគង្វាលដើម្បីបញ្ឈប់ការស្រេកទឹកក្នុងក្រុមជំនុំ នោះព្រះអង្គរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រូតែរើសយកសេចក្តីអធិប្បាយចេញ ដូចជាចរន្តជីវិត។ គួរប្រតិបត្តិដោយការលះបង់ដោយការលះបង់ដ៏ក្លាហាន។ ការរៀបចំធម្មទេសនាប្រៀបដូចជាសង្គ្រាមទាមទារនូវការប្រឹងប្រែងលះបង់ជីវិតដើម្បីដើរឆ្លងផុតឧបសគ្គទាំងឡាយ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ជួយពួកជំនុំ ទ្រង់អាចយកឈ្នះគ្រប់ទាំងអស់។ ជាក់ស្តែងដូចជាគ្រូគង្វាលផ្តល់ជីវិតរបស់គាត់សម្រាប់ការរៀបចំធម្មទេសនា។

2. បដិសេធស្វីដែលគាត់គួរបដិសេធដោយក្លាហាន។

ដាវីឌបដិសេធមិនផឹកទឹកដែលអ្នកចម្បាំងបីនាក់នាំមក។ វាពិបាកណាស់ដែលអ្នកស្រេកទឹកធ្ងន់ធ្ងរបដិសេធទឹកនៅចំពោះមុខគាត់ ប៉ុន្តែអ្នកបំរើរបស់ព្រះគួរតែបដិសេធស្វីដែលគាត់គួរបដិសេធយ៉ាងច្បាស់។ បំណងចិត្តដើម្បីបដិសេធវាគឺជាការពិតណាស់ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះនូវស្វីដែលគាត់គួរថ្វាយដល់ព្រះ។ គ្រូគង្វាលមិនគួរត្រូវបានកម្សាន្តយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងព្រះវិហារទេ។ គ្រូគង្វាលដើម្បីទទួលបានការងារកម្សាន្តគ្មានកំណត់។ វាជាកំហុស។ ការដែលប្រជាជនលើកឡើងគឺដើម្បីទទួលបានការស្អប់ដោយព្រះ។ (លូកា ១៦:១៥) សូមមើលទំនុកដំកើង ១១៥:១។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 7 រាល់ដែលព្រះប្រទានឱ្យជួបបុរស (២ សំបុត្រ ២៤:១-២៥) សូម
មើល ១ រចនាប្បត្តិ ២១:១-៣០។**

ដាវីឌបានធ្វើជំរឿនអ៊ីស្រាអែល។ វាត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយកម្លាំងចិត្តរបស់សាតាំង។
នេះជាកំហុសក្នុងការជឿលើយោធាជាជាងជឿលើព្រះ។ កាលដែលយើងជឿលើអ្វីផ្សេង
ទៀតជាជាងព្រះ វាក្លាយទៅជាអំពើបាបដ៏ធំ។ ដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ដាវីឌ
ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល 70000 នាក់បានស្លាប់ដោយសារជំងឺរាតត្បាត។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទ
ដាវីឌបានទទួលការណែនាំពីព្យាករណ៍ ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាម្ចាស់នៅកន្លែង
ច្រូតស្រូវរបស់លោកអវ៉ាយូណា ហើយព្រះជាម្ចាស់បានជួបលោកនៅទីនោះ។ ត្រង់
ចំណុចនេះសូមយើងគិតអំពីកន្លែងបោកស្រូវ។

1. កន្លែងដែលអំប្រាហាំថ្វាយអ៊ីសាកដល់ព្រះ។

(លោកុប្បត្តិ ២២:២) ព្រះចង់ឱ្យយើងនឹកចាំនូវសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណនៅសម័យបុរាណ
ដែលព្រះបានប្រទានដល់រាស្ត្រទ្រង់។ កន្លែងសម្រាប់ធ្វើជាកន្លែងបោកស្រូវរបស់អវ៉ាយូ
ណា គឺជាកន្លែងដែលអំប្រាហាំបានថ្វាយអ៊ីសាកនៅសម័យបុរាណ និងកន្លែង (លោកុប្បត្តិ
២២:១៨) ដែលនៅសម័យបុរាណ ព្រះបានបញ្ជាក់ឡើងវិញនូវខ្លឹមសារដែលបានទទួលការ
សន្យាពីព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ១២:៣) នៅសម័យដាវីឌដែល១០០០ឆ្នាំបានស្លាប់តាំងពីអំប្រា
ហាំ ស្ថានភាពកន្លែងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាច្រើននៅទីនោះក៏មានជាន់បោកស្រូវដែរ។ នៅគ្រា
ដែលព្រះសាឡូម៉ូនបានបង្កាប់ឱ្យសង់ព្រះវិហារនៅទីនោះ។ (២ រចនាប្បត្តិ ៣:១)ព្រះ
ទាមទារឱ្យចងចាំនូវជំនឿចាស់របស់យើង។ វាគឺជាការពិតដែលថាទ្រង់កាន់យើងពីមួយ

ភ្លែត ប៉ុន្តែទ្រង់ចង់ឱ្យយើងចងចាំព្រះគុណដែលយើងបានទទួលកាលពីអតីតកាល ហើយ
យើងគួរតែក្រោកឈរឡើង។

2. កន្លែងដែលទេវតាលើកដានឡើងក្រោកឈរ។ (១រពាក្យត្រ ២១:១៦) ពេលព្រះយាងចុះមកលើប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ទ្រង់បានបង្ហាញរូបទេវតាមួយអង្គឈរកាន់ដានមកកាន់ដាន។ ឥឡូវនេះ ដានីបានទៅមើលរាល់ស្រូវ ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះ។ ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយគេចចេញទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ស្វាគមន៍អ្នកដែលចូលមកជិតទ្រង់ ហើយដោះស្រាយបញ្ហារបស់ខ្លួនជានិច្ច។ គឺ 1:18 មានបន្ទូលថា៖ បំពេញមកឥឡូវនេះ ចូរយើងជជែកគ្នាចុះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ទោះបីអំពើបាបរបស់អ្នកប្រៀបដូចជាពណ៌ក្រហមឆ្កៅក៏ដោយ ក៏នឹងមានពណ៌សដូចព្រិល។ ទោះបីជាក្រហមដូចពណ៌ក្រហមឆ្កៅក៏ដោយ ក៏នឹងក្លាយទៅជាមាមាមាមាមា™។ ក្នុងជីវិតសង្គមក្នុងលោកនេះ អាចកំបាំងដែលអ្នកត្រូវសម្រាយឧក្រិដ្ឋកម្មនៅចំពោះមុខគាត់គឺរស់នៅចុះ។ នោះគឺវាមានន័យថាពិភពលោកអភ័យទោសឱ្យអ្នកដែលទទួលខុសត្រូវចំពោះកំហុសរបស់គាត់ហើយរស់នៅដូច្នេះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ព្រោះបុរសនោះមានចិត្តភ័យខ្លាច គាត់គួរតែត្រូវបានរស់នៅចំពោះព្រះ។ ដានីឃើញទេវតាឈរកាន់ដានមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីមានចិត្តភ័យខ្លាច។ ទុក្ខវេទនាជាងទ្រីស្តីជាច្រើន ធ្វើឱ្យបុរសមានចិត្តរាបទាប ហើយធ្វើឱ្យគាត់ជួបព្រះ។ ចិត្តភ័យខ្លាចអមដោយការប្រែចិត្ត គឺជាព្រះគុណដ៏វិសេសក្នុងការជំរុញបុរសនោះទៅរកព្រះ។ យោងទៅ II Cor ។ ៧:១០ . ៣.កន្លែងថ្វាយតង្វាយដ៏វិសេស។ ពេលដានីប្រាប់ថានឹងថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះនៅកន្លែងច្រូតស្រូវដល់អេវីនណា នោះអេវីនណាឆ្លើយថានឹងយកគោដែលប្រើជាតង្វាយ ហើយអុសក៏ដូចតង្វាយដោយឥតគិតថ្លៃ។

ពេលនោះ ដាវីឌឆ្លើយថា៖ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងទិញវាពីអ្នកក្នុងតម្លៃ។ ខ្ញុំនឹងមិនថ្វាយតម្វាយដុត
ទាំងមូលចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ ដែលមិនខាតបង់អ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដាវីឌបាន
ទិញវាលស្រូវ និងគោក្នុងតម្លៃហាសិបតម្លឹង™។ (ខ២៤) ហើយគាត់បានបង់ បំប្រាក់ ៥០
សេកែល™ ដល់គាត់ ជាថ្លៃលើវាលស្មៅ និងគោ។ យើងក៏មិនគួរបម្រើព្រះដោយគ្មានតម្លៃ
ដែរ។ នៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដែលអ្នកជឿដែលខ្ញុំថ្វាយព្រលឹងខ្ញុំចំពោះព្រះ ហេតុអ្វី
បានជាយើងអាចធ្វើដោយគ្មានការលះបង់ និងដោយគ្មានចិត្តស្មោះ? ប្រសិនបើព្រលឹង
របស់ខ្ញុំមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងមូល ខ្ញុំគួរតែស្រឡាញ់ព្រះ បំអ្នកត្រូវស្រឡាញ់ព្រះ
អម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពីចិត្ត។ ហើយអស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីសមត្ថភាព។ (មើល
ខ:៥) ហេតុនេះហើយបានជាពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនដាស់តឿនជីវិតថ្វាយដល់ព្រះថា៖ បំចូរ
ឱ្យទាល់តែអ្នកឈឺ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ព្រះគុណដែលស្ត្រីមេម៉ាយហ្សាអេផាតទទួល (១ ស្តេច ១៧:៨-១៦)

មានពាក្យថា បំរើបញ្ចប់នៃមនុស្សគឺជាការចាប់ផ្តើមរបស់ព្រះ™។ ក្នុងឆ្នាំដ៏អាក្រក់ ក្នុងចំណោមទុក្ខក្សត្រង់គួរ ដល់ស្ត្រីមេម៉ាយ ដែលក្រោយពីនាងបានធ្វើអាហារចុងក្រោយហើយ នាងមិនអាចជួយបានឡើយ នោះព្រះបានបើកសម្តែងអព្វតហេតុតាមរយៈអេលីយ៉ាជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់។

1. នាងមានអារម្មណ៍ថាស្លាប់ពិតប្រាកដ។ (១១-១២)

ដូចលោកអេលីយ៉ាបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើមួយកន្លែងមួយដុំមកឱ្យខ្ញុំ™។ ស្ត្រីនោះឆ្លើយថា៖ បំរើក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកមានព្រះជន្មគង់នៅ ទូលបង្គំគ្មានអ្វីដុតនាំឡើយ មានតែម្សៅមួយក្តាប់តូចក្នុងពាងមួយ និងប្រេងបន្តិចក្នុងពាងប៉ុណ្ណោះ។ ហើយឥឡូវនេះ ខ្ញុំកំពុងប្រមូលដំបងពីរដើមដែលខ្ញុំអាចចូលទៅរៀបចំសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំ និងកូនរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យយើងបានស៊ីវាហើយស្លាប់™។ “។ អ្នកដែលឃើញការស្លាប់របស់រាងកាយរៀបចំទទួលពាក្យអំពីព្រលឹង។ បទគម្ពីរមិនមែនជាពាក្យទុក្ខព្រួយសម្រាប់របស់នៅតែរូបកាយទេ តែជាពាក្យដ៏ជ្រាលជ្រៅសម្រាប់ព្រលឹងរបស់។ ជាការរៀបចំទទួលពាក្យនេះ លោកមានការធានាថា រូបកាយប្រាកដជាត្រូវស្លាប់។

2. នាងបានទទួលព្រះគុណពីកិច្ចការនៃ "បុរសរបស់ព្រះ" ។ (១៣-១៦) 1) គាត់ទទួលបានការល្អឯលោមមិនខ្លាច។ (ខទី ១៣) ដោយសារតែមកដល់ព្យាករណ៍អេលីយ៉ាបានដឹងថាការជ្រៀតជ្រែកដោយអព្វតហេតុបានកើតមានដល់គ្រួសាររបស់ស្ត្រី (ខទី ៩) ហើយគាត់បានល្អឯលោមនាងថា បំរើ កុំខ្លាចអី ជឿតែប៉ុណ្ណោះ™ ។ សម្រាប់លោកយ៉ែរ៉ូស ប្រធានសាលាប្រជុំបានស្លាប់ដោយសារជំងឺស្លាប់នៅក្នុងកូនស្រីរបស់គាត់។ គាត់បានទៅជួបព្រះ

យេស៊ូដោយចិត្តភ័យខ្លាច ហើយបានសុំព្យាបាលកូនស្រីរបស់គាត់។ ព្រះយេស៊ូបានទទួល
ការលើកលែងទោសទ្រង់បានធ្វើដំណើរទៅផ្ទះទ្រង់ សេចក្តីរាយការណ៍ថា ការសោយ
ទិវង្គតរបស់កូនស្រីទ្រង់។ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅលោកយ៉ែរ៉ុសថា៖ ឯប៉ុន្តែ
ពេលព្រាហ្មណ៍ដែលគេនិយាយ នោះព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅអ្នកគ្រប់គ្រងសាលាប្រជុំថា
៖ ឯកុំខ្លាចអី ហើយជឿតែប៉ុណ្ណោះ™។ (ម៉ាកុស ៥:៣៦) (1) អ្នកជឿមិនគួរមានការថប់
បារម្ភចំពោះបញ្ហាខាងសាច់ឈាមឡើយ។ ទុក្ខវេទនាគួរជួបអ្នកណា។ ព្រះទ្រង់បានសន្យា
នូវអ្វីដែលព្រះគង់ជាមួយនឹងអ្នកជឿ ទ្រង់មិនសន្យាថាពួកគេមិនមានទុក្ខលំបាកអ្វីឡើយ។
ផ្ទុយទៅវិញ លោកបានធ្វើឲ្យយើងជួបទុក្ខលំបាក ដើម្បីជាប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណរបស់
យើង។ សាវកប៉ុលមានបន្ទានៅក្នុងគាត់ (២កូរិនថូស ១២:៧) ហើយគាត់បានអធិស្ឋានបី
ដងទៅព្រះដើម្បីដកវាចេញ។ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបានឆ្លើយតបតាមរយៈការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់
ទេ ប៉ុន្តែបានឆ្លើយខុសគ្នានោះគឺថា ឯព្រះគុណរបស់ខ្ញុំមានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នក ដ្បិត
អំណាចរបស់ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ™។ (កូរិនថូសទី២ ១២:៩) ដោយ
សារហេតុនោះ ការឈឺចាប់ដោយបន្ទារបស់គាត់បានបន្តពេញមួយជីវិត។ បន្ទាជាព្រះ
គុណដ៏ល្អដែលធ្វើឲ្យគាត់មានចិត្តរាបទាប។ ការពិតដែលថាទុក្ខវេទនាត្រូវបានបន្តជាយូរ
មកហើយគឺជាសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះដែលមើលឃើញ (ដើម្បីជឿ) ដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់។
ជាទូទៅ ដោយសារមនុស្សគ្មានទុក្ខ គាត់មិនជឿលើព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនទុកចិត្តលើ
ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះចង់ឲ្យយើងជឿលើទ្រង់ ហើយទុកចិត្តលើ (ដើម្បីអធិស្ឋាន) គាត់។
ដូច្នេះ កាលណាយើងជួបទុក្ខលំបាកជាបន្តបន្ទាប់ យើងមិនគួរខ្លាចឡើយ តែជឿលើព្រះអម្ចាស់
ប៉ុណ្ណោះ ហើយគួរពឹងផ្អែកលើ (អធិស្ឋាន) ទ្រង់។ (២កូរិនថូស ១:៨-១១)

(២) អ្នកជឿមិនគួរមានការថប់បារម្ភចំពោះបញ្ហាខាងវិញ្ញាណឡើយ។ សម្រាប់អ្នកជឿមានអារម្មណ៍ថាគាត់ខ្លីខ្លាំងណាស់ នោះគឺជាការពិតដែលគាត់ខ្លាចរឿងដែលខ្លួនគាត់ជាមនុស្សលាក់ពុត។ ប៉ុន្តែបុរសបែបនេះក៏មិនចាំបាច់ខ្លាចវាដែរ។ ព្រោះការពិតដែលគាត់សោកស្តាយខ្លីនោះមានន័យថាមានចិត្តដែលគាត់បានសង្គ្រោះរួចហើយ។ ហើយពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនខ្លាចការបោះឆ្នោតរបស់គាត់ ហើយមានការខកចិត្តចំពោះការគិតថាគាត់អាចនឹងមិនត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ចង់បានសង្គ្រោះដោយការជឿលើព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាភស្តុតាងដែលថាគាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ ។ ព្រះបានសង្គ្រោះមនុស្សទាំងអស់ដែលចង់បានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់។ ធីម៉ូថេ ២:៤) ដូចលោកយេស៊ូបានសួរអ្នកជំងឺអាយុ ៣៨ ឆ្នាំនោះថា៖ បំពេញដែលលោកយេស៊ូបានឃើញគាត់ដេកនៅទីនោះ ហើយដឹងថាគាត់នៅទីនោះយូរហើយ គាត់មានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ បំពេញអ្នកចង់បានជាឬទេ? (យ៉ូហាន ៥:៦) ក្រោយពីគាត់បានសុំគាត់ភ្លាម គាត់បានប្រោសគាត់។ វិវរណៈ 22:17 ខ្ញុំបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញអ្នកណាដែលបង់ប្រាក់បានយកទឹកនៃជីវិតដោយឥតមានតម្លៃ™។ ហើយសម្រាប់អ្នកជឿមួយចំនួនដែលមានអារម្មណ៍ថាចង់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់ស្ទើរតែត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែដោយ យ៉ូហាន 5:16 អំពើបាបដែលប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺ បំពេញអ្នកដែលត្រូវទៅដល់សេចក្តីស្លាប់™ នោះមានន័យថាអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ ចិត្តរបស់លោកក៏ត្រូវស្លាប់។ ពេលនោះ ចិត្តរបស់មនុស្សមានបាបដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដូច្នេះគ្មានការគិតអំពីការប្រែចិត្ត និងអារម្មណ៍ស្រឡាញ់ឡើយ (ការឈឺចាប់ដើម្បីចំអកដល់ភាព

បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់)។ ដូច្នេះ បេះដូងដែលត្រូវខ្ចាចចំពោះអារម្មណ៍នៃភ្លយរបស់គាត់
គឺជាភស្តុតាងដែលថាគាត់បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់។ សូមមើល ហេ
ព្រើរ ១២:៦ វិវរណៈ ៣:១៩-២០។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ចូរយើងជាមនុស្សរបស់ព្រះ។ (គ. ១៧:១៧-២៤)

បុរសសម័យទំនើបទាមទារឧត្តមភាពវិទ្យាសាស្ត្រ។ ម្យ៉ាងទៀត បុរសសម័យទំនើបនេះ ចង់គ្រប់គ្រងដោយវិទ្យាសាស្ត្រ។ ប្រទេសខ្លាំង ៗ នៅលើពិភពលោកប្រកួតប្រជែងដើម្បី ផ្ដោតលើការបង្កើតអាវុធចម្បងបំផុតដោយការអភិវឌ្ឍវិទ្យាសាស្ត្រ។ ដូចមនុស្សសម័យ ទំនើបជឿលើភាពអស្ចារ្យខាងវិទ្យាសាស្ត្រ ហើយមិនយកចិត្តទុកដាក់ដើម្បីជឿលើព្រះ។ ដូចមនុស្សសម័យនេះរត់ទៅរកផ្លូវវិវាទ។ នៅពេលដែលអរិយធម៌ត្រូវបានអភិវឌ្ឍបន្តិច ម្តងៗ វិបត្តិនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញកាន់តែមានអារម្មណ៍បន្ទាន់។ នៅពេលមានវិបត្តិ យើងមិន គួរដាក់ក្តីសង្ឃឹមដើម្បីក្លាយជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែជឿលើឧត្តមភាពនៃ ព្រះ។

1. អត្ថន័យនៃ "មនុស្សរបស់ព្រះ" អត្ថន័យនៃ "បុរសនៃព្រះ" គឺបុរសដែលត្រូវស្គាល់ព្រះ និងបុរសដែលត្រូវស្តាប់បង្គាប់។ អេលីយ៉ាមិនត្រឹមតែស្គាល់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បាន ស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ ពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវទៅដល់ បំ ព្រែកជីវី TM នោះគាត់បាន ទៅទីនោះ (ស្ដេចទី ១ ១៧:៥) ដើម្បីស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយស្តាប់តាម វាប្រៀប បាននឹងស្ថានពីរ ហើយបន្ទាប់មកគេក៏រំកិលទៅឯនោះ។ ពេលវេលា។

អ្នកជឿទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីអាចទទួលបានការហៅពីមនុស្សរបស់ព្រះ។ ប៉ុល បានហៅពីម្ល៉េះថាជាមនុស្សនៃព្រះTM។ (ធីមទី១ ៦:១១) យ៉ូហាន ២:២០ បានមាន ប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាបានត្រូវចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះដ៏វិសុទ្ធ ហើយអ្នករាល់គ្នា មានចំណេះTM។ ប៉ុន្តែថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ខណៈដែលអ្នកជឿដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ ព្រះក្នុងការគោរពតាម វាសំខាន់ណាស់។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ទាមទាររបស់ច្រើនចេញពីមនុស្ស

ដើម្បីទទួលបានរបស់ជាច្រើន (លូកា ១២:៤៨) យើងគួររក្សាភាពស្មោះត្រង់ក្នុងជីវិតនៃការស្តាប់បង្គាប់របស់យើង។ ព្រះប្រព្រឹត្តិចំពោះតែមនុស្សស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ មនុស្សមិនស្មោះត្រង់គឺចំអកឱ្យព្រះ។

2. ឥទ្ធិពលនៃអំណាចរបស់មនុស្សរបស់ព្រះ។

ពេលអេលីយ៉ាមកដល់គ្រួសារនៅឯគ្រួសារស្រ្តីមេម៉ាយនៅស្រុកសាវ៉េផាត គ្រួសារនោះបានជួបឧបទ្វីហេតុ។ វាគឺជាការស្តាប់របស់កូនប្រុសរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នេះត្រូវបានដោះស្រាយបានល្អប្រសើរជាងមុន ទីបំផុតវាបានកើតឡើងដោយជំនឿលើស្រ្តីនោះ។ (ខ២៤)

១) ទ្រង់ធ្វើឱ្យម្ចាស់ផ្ទះយល់ពីអំពើបាបរបស់នាង។ នាងបាននិយាយថា៖ ឯឱបុរសនៃព្រះអើយ តើអ្នកមានអ្វីទាស់នឹងខ្ញុំ? អ្នកបានមកឯខ្ញុំ ដើម្បីយកអំពើបាបរបស់ខ្ញុំមករំលោភ និងធ្វើឱ្យកូនប្រុសខ្ញុំស្លាប់!™។ (ខ១៨) ពាក្យនេះលាតត្រដាងពីអំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់អេលីយ៉ា ដែលព្រះគង់នៅជាមួយគាត់។ មូលហេតុដែលវាក្លាយទៅជាដូច្នេះ គឺសម្រាប់ជីវិតរបស់អេលីយ៉ាត្រូវបានបរិសុទ្ធ។ បុរសនោះធ្វើពុតជាខ្លួនឯងហើយបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃយ៉ាងខ្លាំង។ ទោះបីជាគាត់គ្មានជំនឿក៏ដោយ គាត់ធ្វើពុតជាមានជំនឿ ហើយទោះបីជាគាត់មិនត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធក៏ដោយ គាត់ធ្វើពុតជាមានភាពបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែដោយសារចិត្តរបស់គេមិនដូច្នោះទេ ទ្រង់មិនមានឥទ្ធិពលលើអំណាចនៃការញែកជាបរិសុទ្ធលើពួកគេឡើយ។ បុរសនោះនៅទីបំផុតមានឥទ្ធិពលលើប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ច្រើនណាស់ដែលគាត់បានរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ ការលាក់ពុតគឺជាការខ្លះខ្លាយពេលវេលា និងការខ្លះខ្លាយជីវិត។ វាគួរតែត្រូវបានបញ្ចប់ជាការលះបង់ឥតប្រយោជន៍។ 2) គាត់បានបង្ហាញពីអំណាចនៃការ

អធិស្ឋានរបស់គាត់។ ដូចដែលយើងឃើញ ខទី ១៩៤២៣ គាត់បានអធិស្ឋានដោយស្មោះទៅ
ព្រះ ដើម្បីឱ្យព្រះប្រោសក្មេងប្រុសដែលស្លាប់រស់ឡើងវិញ។ ជាលទ្ធផលនៃការអធិស្ឋាន
របស់គាត់ ក្មេងប្រុសដែលស្លាប់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់ដែលថា
ក្មេងប្រុសដែលស្លាប់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញគឺជាការពិតដ៏អស្ចារ្យមួយ។ ការដែលគាត់
មានភាពក្លាហានក្នុងការអធិស្ឋានបែបនេះគឺជាសញ្ញាច្បាស់ថាគាត់ជឿលើព្រះតែមួយមុ
ខ។ ជាការពិតណាស់ វាគឺជាការពិតដែលថា ក្មេងប្រុសដែលស្លាប់ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់
ឡើងវិញបានមកពីសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដំបូងគេច្រើនជាងការអធិស្ឋានរបស់គាត់។
គោលបំណងដែលព្រះបានចាត់អេលីយ៉ាដំបូងទៅស្រុកសាអេផាត្សរួមបញ្ចូលព្រឹត្តិការណ៍
នេះ។ (១៧:៨-៩) ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯខ្ញុំសុំប្រាប់អោយអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា
នៅជំនាន់អេលីយ៉ា មានស្រ្តីមេម៉ាយជាច្រើននាក់ នៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល ពេលដែលមេយ
បិទជិតបីឆ្នាំប្រាំមួយខែ ហើយទុរិក្សយ៉ាងធំបានកើតឡើងពេញមួយជីវិត។ 26 ហើយអេលី
យ៉ាមិនត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅឯណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេទេ គឺមានតែប៉ុណ្ណោះ។ ការងារ
ពិសេស។ យើងគួរតែក្លាយជាអ្នកអធិស្ឋាន។ ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលយើងក្លាយជាបុគ្គលិក
លក្ខណៈបរិសុទ្ធ យើងគួរមានអំណាចនៃការអធិស្ឋានផងដែរ។ ជំនឿគឺជាអំណោយដ៏
សប្បុរសរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានសម្រេចដោយការខិតខំច្រើន។ ដូចដែលយើងផ្ទុយទៅ
នឹងអំពើបាប "រហូតដល់ការបង្ហូរឈាមរបស់អ្នក" វាគួរតែត្រូវបានសម្រេច។ (ហេព្រើរ
១២:៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 កិច្ចការរបស់មនុស្សរបស់ព្រះ (IKing 17:17-24)

ទោះជាមនុស្សនៃព្រះ™បង្ហាញគំរូមួយអំពីជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ជាពិសេសក្នុងកិច្ចបម្រើសាធារណៈរបស់គាត់ គាត់គួរឱ្យព្រះដល់មនុស្ស។ កម្មករបែបនេះធ្វើឱ្យបុរសនោះយល់ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយត្រឡប់ទៅព្រះ ហើយទទួលជីវិត។

1. ការងារដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់យល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់។ ទោះបីជាមនុស្សមានបាប តែគាត់រស់ដោយមិនដឹងថាខ្លួនឯងជាមនុស្សមានបាប។ មនុស្សមានបាបធំ មានអារម្មណ៍ថាអាក្រក់។ អំពើបាបធ្វើការនៅក្នុងបុរសដោយសម្ងាត់ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សមិនយល់ដឹងពីអំពើបាបចេញពីខ្លួនឯង ហើយការពារខ្លួនឯង? ដោយសារតែគាត់ត្រូវនឹងអំពើបាបដូចដែលគាត់បានបង្កើតវាដោយបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់។ យ៉ូហាន 1:15-16 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបបានធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់។ កុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោតឡើយ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ™។ ដូច្នេះប្រសិនបើបុរសនោះត្រូវបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបនោះពន្លឺទៅយល់ឃើញរវាងខ្លួនគាត់ និងអំពើបាបត្រូវមករកគាត់។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបង្កើតមនុស្សនោះគួរមកលើគាត់។ អេសាយ 5:13 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំប៉ននៅពេលអ្វីមួយត្រូវបានលាតត្រដាងដោយពន្លឺ នោះវានឹងមើលឃើញ™ ដូច្នេះចិត្តយើងគួរតែត្រូវបានបន្ទោសដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជាពន្លឺរបស់យើង។

2. ការងារដែលត្រូវក្រោកឡើង។ ១) គាត់បានទទួលក្មេងប្រុសដែលស្លាប់ ហើយដេកលើគ្រែ ហើយអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ (១៩-២១) អេលីយ៉ាបានស្រែកឡើង ហើយអធិស្ឋាន។ ការស្រែកអធិស្ឋានគឺជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីយកអ្នកដែលមានបំណងប្រាថ្នាដោយស្មោះ។ 2)

គាត់ត្រូវបានគេដកនៅលើដងខ្លួនរបស់គាត់ជាមួយនឹងដៃបើកចំហរបស់គាត់បីដង។ សកម្មភាពរបស់អេលីយ៉ានេះគឺជាការទំនាក់ទំនងដើម្បីមានន័យថារូបរាងជាមួយនឹងក្មេងប្រុស។ ដូចដែលអេលីយ៉ាបានផ្លាស់ប្តូរជាសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងការចាត់ទុកបញ្ហារបស់គាត់ដូចគាត់។ ការរូបរាងបែបនេះគឺស្ថិតក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជំនឿរបស់អេលីយ៉ា។ (B. Wielenga, Elia, ទំព័រ 80-81) (១) ព្រះអង្គបានស្នើសុំឱ្យវិញ្ញាណក្ខន្ធកុមារនោះវិលមកវិញដោយក្លាហាន។ បញ្ហាដែលព្រលឹងមកនិងទៅត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះប៉ុណ្ណោះ។ វាពិបាកណាស់ដែលព្រលឹងមនុស្សចាកចេញពីពិភពលោកនេះ ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះម្តងទៀត។ ប៉ុន្តែ អេលីយ៉ាបានអធិស្ឋានដូចជាការអធិស្ឋានដ៏ពិបាកបែបនេះ។ តើអ្នកណាអាចអធិស្ឋានយ៉ាងក្លាហានបែបនេះ? អ្នកដែលបានជួបប្រទះការពិតព្រះប្រាកដណាស់ការអធិស្ឋានរបស់គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីការមានចិត្តក្លាហាននោះទេ។ តើគាត់ជាបុរសដែលទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់យ៉ាងដូចម្តេច? 1) វាគឺសម្រាប់គាត់បានគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានយ៉ាងល្អ។ នៅពេលដែលព្រះបានបញ្ជាឱ្យ "លាក់អ្នក" គាត់បានលាក់។ (ខ៣) ដូចជាព្រះបានបង្គាប់ឱ្យគាត់បើកសម្តែងនៅចំពោះមុខស្តេចអហាប់ នោះគាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរឡើយ ប៉ុន្តែបានបើកសម្តែងនៅចំពោះមុខគាត់ ដូចជាគាត់បានរៀបចំចិត្តនៃការស្តាប់បង្គាប់ដែរ។ (ស្តេចទី១ ១៨:១-២) ២) ដោយសារគាត់បានអធិស្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ យ៉ាកុប 5:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯអ្នកជាអ្នកមានអើយ ចូរមកឥឡូវនេះ ចូរយំសោកដោយសេចក្តីវេទនាដែលនឹងកើតមានដល់អ្នក™។ ពិភពលោក។ ប៉ុន្តែវាជាកំហុសដែលគាត់មិនចង់រស់នៅក្នុងពិភពលោកតទៅទៀតសម្រាប់អំពើពុករលួយធ្ងន់ធ្ងររបស់អ៊ីស្រាអែល។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិនគួរអាក់អន់ចិត្ត ហើយគួរ

ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឥតឈប់ឈរ ទោះស្តាប់ឬមិនស្តាប់ ទោះបីពិភពលោកនេះខូច
ក៏ដោយ។ ហើយទោះបីជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅក្នុងកន្លែងដាច់
ស្រយាលក៏ដោយ គាត់ទទួលបានអំណាចតាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ គាត់
គួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីបំពេញបេសកកម្មរបស់គាត់ដោយអស់ពីចិត្ត។

3. ការល្អងលោមរបស់គាត់ (5-12) ១) គាត់ដេកក្រោមដើមវិទ្យុ ហើយដេកលក់។ នៅ
ពេលដែលបុរសមានការខកចិត្តក្នុងការដេកចុះ ហើយការងងុយគេង គឺជាវិធីសាស្ត្រក្នុង
ព្រះគម្ពីរសម្រាប់ការសង្គ្រោះបេះដូង និងរូបកាយរបស់គាត់។ ការគេងដោយសុខសាន្តគឺ
ជាអំណោយរបស់ព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១២៧:២) យេស៊ូបានជួបប្រទះនឹងអ្នកនេះបាន
និយាយថា៖ ពេលនេះខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង ហើយមើលទៅ ហើយការដេកលក់របស់ខ្ញុំក៏សប្បាយ
ចិត្ត™។ (យេស៊ូ ៣១:២៦)

គាត់បានទទួលថាមពលដោយការស៊ីនំប៉័ងនិងផឹកទឹកដែលទេវតាផ្តល់ឱ្យគាត់។ ព្រះជួយ
អ្នកនាំសាររបស់គាត់ដោយអព្វហេតុការជ្រៀតជ្រែកនិងធ្វើឱ្យគាត់កាន់អំណាច។ អេលី
យ៉ាបានជួបប្រទះអព្វហេតុជាច្រើនដូចមុនដែរ។ (១៧:១-៦, ១៤-១៦, ១៩-២៣)

3) គាត់បានទទួលការល្អងលោមនៅឯរូងភ្នំ Horeb ។ គាត់បានរកឃើញកំហុសរបស់
គាត់នៅស្ងៀមក្នុងរូងភ្នំ Horeb ហើយបានទទួលអំណាចដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះម្តងទៀត។
គាត់បាននិយាយថាគាត់ផ្ទាល់មានចំណង់ចំណូលចិត្តពិសេសចំពោះព្រះ (10, 14) វា
គឺជាកំហុសរបស់គាត់។ ធ្វើចិត្តខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំង សំខាន់ធ្វើឱ្យចិត្តឯងងឹត។ អេលីយ៉ាបាន
ជួបនឹងអូបាខាដែលជាសហសេរីកនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ ហើយគាត់បានដឹងថា គាត់

មានហោរា ១០០ នាក់ដែលគាត់បានលាក់ទុក និងផ្តល់អាហារដល់ពួកគេបានរួចជីវិត។ (១៨:៤, ១៣) ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយថាហោរាទាំងអស់បានស្លាប់ ហើយគាត់នៅតែម្នាក់ឯង។ នៅពេលនោះ អេលីយ៉ាបានឃើញខ្យល់ខ្លាំង រញ្ជួយដី និងភ្លើងនៅខាងក្រៅរូង។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មិននៅទីនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះបានទៅជួបអេលីយ៉ាដោយសំឡេងតិចៗ។ (ខ១១) សំឡេងតូច គឺជាសំឡេងស្ងាត់ក្នុងប្រព័ន្ធត្រចៀក ប៉ុន្តែពេលជាក់លាក់មួយវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលត្រូវស្តាប់ក្នុងចិត្តគាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 សេចក្តីសម្រេចនៃអាកប្បកិរិយាទាំងបួនដើម្បីប្រាប់ដំណឹងដ៏រីករាយ (២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៧:៣-១០)

ពេលកងទ័ពអេរ៉ាមឡោមព័ទ្ធក្រុងសាម៉ារី ជាអាជានិរូបសម្តីស្រាវជ្រាវ ក្នុងក្រុងនោះ កើតឡើងយ៉ាងខ្លាំង ក្បាលលាមួយ ប្រាក់ ៨០តម្លឹង មួយចំណែកទីបួននៃលាមកសត្វព្រាប មួយសម្រាប់ប្រាក់ប្រាំតម្លឹង។ សាច់សត្វលាមកមិនមែនជាបស់ដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិន បរិភោគទេ សូម្បីតែសាច់សត្វដែលមានឡើងក្នុងផ្ទៃ។ នៅពេលនោះ វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ មានតម្លៃ ដែលមនុស្សឃ្លាំងបួននាក់បានជូនដំណឹងអំពីដំណឹងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់អ៊ី ស្រាអែល។

1. ពួកគេអាចធ្វើការសម្រេចចិត្តចុងក្រោយ និងអនុវត្តដោយភ្លាហាន។ (3-4)

ពួកគេមិនរង់ចាំតែការស្លាប់របស់ពួកគេនៅក្នុងស្ថានភាពអង្គុយនោះទេ។ ពួកគេបាន ព្យាយាមរស់នៅជាមួយនឹងការស្លាប់។ ពួកគេជាមនុស្សវេទនាបំផុតដែលត្រូវគេបោះ ចោលឆ្ងាយពីសង្គម ហើយត្រូវរង់នៅខាងក្រៅទីក្រុង ហើយស្រែកថាខ្លួនមិនស្អាត មិន ស្អាត™ ហើយគួរដើរជុំវិញ។ ប៉ុន្តែពួកគេអាចធ្វើការសម្រេចចិត្តបាន ហើយពួកគេបានអនុវត្ត ដូចការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ ពួកគេបានស្វែងរកផ្លូវរស់នៅសម្រាប់ខ្លួនគេ និង សម្រាប់អ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ ការដែលយ៉ូបបានយកឈ្នះការសាកល្បងរបស់គាត់ចេញ ពីការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់។ ពេលគាត់រាយការជូនដំណឹងថា ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ គាត់ត្រូវខ្ទេចខ្ទីមួយរំពេច ហើយមានកូនប្រុស១០នាក់ស្លាប់នៅកន្លែងតែមួយ គាត់ហែកស ម្លៀកបំពាក់កាត់សក់ទាំងអស់ដេកលើដី។ (យ៉ូប ១:២០)។ កាលដែលដានីយ៉ែលបានតាំង

ចិត្តគាត់ គាត់អាចយកឈ្នះការល្អឆ្ងាយបាន។ (ដាន. ១:៨) បុរសទាំងនោះតែងពិភាក្សាអំពីឆន្ទៈខ្លាំងនិងខ្សោយ។ ប៉ុន្តែបុរសណាដែលតាំងចិត្តតាំងនៅម្ខាង។ . មនុស្សអាក្រក់ក៏តាំងចិត្តលើអំពើអាក្រក់នេះដែរ ហើយមិនរងឡើយ។ យើងគួរតែផ្លាស់ទីទិសដៅនៃឆន្ទៈរបស់យើងហើយគួរតែរក្សានៅលើបន្ទាត់យ៉ាងរឹងមាំ។ សូមមើល លក ៩:៥១។

2. ពួកគេបានរកឃើញកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រតិបត្តិ។ (៦-៧) តាមអ្វីដែលពួកគេបានសម្រេចចិត្ត ពួកគេបានចាប់ផ្តើមសកម្មភាពរបស់ពួកគេនៅពេលព្រលប់។ អ្វីដែលពួកគេបានចូលទៅក្នុងជំរុំរបស់ជនជាតិអេរ៉ាម ហើយបានរកឃើញគឺជាព្រឹត្តិការណ៍អព្វហេតុដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រហារជីវិត។ ខ ៦-៧ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិចព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យកងទ័ពស៊ីរីលំឡើងរទេះចំបាំង និងសេះ ជាសំឡេងកងទ័ពដ៏ខ្លាំងក្លាដូច្នេះពួកគេនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា បម្រើលុះ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានជួល។ ស្តេចរបស់ជនជាតិហេត និងស្តេចស្រុកអេស៊ីបមកតទល់នឹងយើង™។ ដូច្នេះ ពួកគេរត់ចេញទៅក្នុងពេលព្រលប់ ហើយបោះបង់ចោលតង់ សេះ និងលា ហើយចាកចេញពីជំរុំដូចសព្វដង ហើយភៀសខ្លួនអស់ជីវិត™។ យើងមិនអាចត្រូវបានសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនយើងបានទេ យើងគ្រាន់តែរកឃើញនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសម្រេច។ ព្រះសម្រេចបាននូវរឿងដ៏អស្ចារ្យយ៉ាងងាយស្រួល។ ពេលគាត់លើកតែសំឡេងទ័ពប៉ុណ្ណោះ គាត់ក៏បណ្តេញទ័ពអារ៉ាមចេញ។ ប៉ុលក៏បាននិយាយថា៖ បំប្រាកដណាស់ ខ្ញុំរាប់ថាអ្វីៗទាំងអស់ជាការបាត់បង់ដោយសារតម្លៃដ៏លើសលប់នៃការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាអម្ចាស់នៃខ្ញុំ។ ដោយយល់ដល់គាត់ ខ្ញុំបានរងនូវការបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់ ហើយចាត់ទុកវាជាសំរាម ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានរកឃើញនៅក្នុងទ្រង់ មិនមែនមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្ញុំ

ដែលមកពីក្រិត្យវិន័យទេ គឺបានមកដោយសេចក្តីជំនឿ។ ព្រះគ្រីស្ទ ជាសេចក្តីសុចរិតមកពី ព្រះ ដែលអាស្រ័យលើសេចក្តីជំនឿ”។ (ភី. ៣:៨-៩) ទោះជាយើងជាមនុស្សមានបាបដូច ជាជំងឺឃ្លង់ក៏ដោយ ពេលយើងសម្រេចចិត្តថាយើងអាចមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រី ស្ទ។ នៅពេលយើងទទួលស្គាល់ថាយើងជាមនុស្សមានបាបដូចជាជំងឺឃ្លង់ចំពោះខ្លួនយើង យើងជួបព្រះគ្រីស្ទសុគតនៅខាងក្រៅទីក្រុងដោយភាពស្និទ្ធស្នាល។ ហេព្រើរ ១៣:១២- ១៣ មានប្រសាសន៍ថា បង្ហាញថា ព្រះយេស៊ូវក៏រងទុក្ខនៅខាងក្រៅទ្វារ ដើម្បីញែកប្រជាជន ជាបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ ចូរយើងទៅឯគាត់នៅខាងក្រៅជំរំ ហើយទ្រាំទ្រនឹងការតិះដៀលដែលគាត់បានស្និទ្ធទ្រាំ™។

3. ពួកគេបានប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អដើម្បីប្រកាសដំណឹងដ៏ស្រស់ស្អាត។ (៩១០)ពួកគេចូលទៅ ក្នុងជំរំរបស់ជនជាតិអេរ៉ាម ហើយបរិភោគយ៉ាងពេញទំហឹង ផឹកស្រា ហើយយកប្រាក់ មាស និងសម្លៀកបំពាក់។ ហើយពួកគេបានប្រាប់ការពិតថា កងទ័ពអេរ៉ាមត្រូវបាន បណ្តេញចេញពីស្តេចអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេបាននិយាយថា “យើងធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ថ្ងៃ នេះគឺ កថ្ងៃនៃដំណឹងល្អ។ បើយើងនៅស្ងៀមហើយរង់ចាំ ទណ្ឌកម្មនឹងមកលើយើង។ ឥឡូវនេះមក; សូមឱ្យយើងទៅប្រាប់រាជវង្សរបស់ស្តេចចុះ™។ (ខ៩) បើយើងមិនប្រកាស ដំណឹងល្អដូចនោះទេ យើងគួរដឹងថាវេទនាមកដល់យើង ហើយយើងគួរប្រកាសជានិច្ច។ យោង ១ ពោត ៩:១៦ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 អ្វីដែលយើងគួររៀនចេញពីទីបង្គាប់ចុងក្រោយរបស់អេលីសា។ (សៀវភៅ ១ពៈ១៤-២១)

1. អត្ថន័យនៃទីបង្គាប់។ អេលីសាបានកើតជំងឺ កិច្ចការនៃអំណាចរបស់គាត់ត្រូវបានបន្តបន្ទាប់ពីគាត់បានស្លាប់ អំណាចនៃព្រះត្រូវបានបើកសម្តែងតាមរយៈអ្នករបស់គាត់។ គាត់គឺជាហោរារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ទេ! ចុះហេតុអ្វីបានជាខ្លួនឯងកើតជំងឺ ហើយក្លាយជាអ្នកទន់ខ្សោយ? នេះហាក់ដូចជាសំណួរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទោះបីជាអ្នករបស់គាត់ត្រូវបានប្រើដើម្បីប្រោសសាកសពផ្សេងទៀតឡើងវិញក៏ដោយ ក៏សាកសពរបស់គាត់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយនៅតែស្ថិតក្នុងផ្ទះនៅឡើយ? នេះក៏ហាក់ដូចជាសំណួរផងដែរ។ ប៉ុន្តែសំណួរទាំងពីរខាងលើពិតជាមិនមានបញ្ហាអ្វីឡើយ។ វាបង្ហាញពីគោលការណ៍ដែលព្រះបានប្រើអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់។ នោះគឺជាអំណាចនៃព្រះបើកសម្តែងនៅស្ថានភាពទន់ខ្សោយនៃអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ខ្លាំងជាង។ អេលីសាមិនបានព្យាបាលជំងឺរបស់គាត់ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះទេ ប៉ុន្តែវាជាមូលដ្ឋានត្រឹមត្រូវដែលអំណាចរបស់ព្រះបង្ហាញ។ II កូរិនថូស 12:9 មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិតអំណាចរបស់ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ™។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំនឹងអួតខ្លួនកាន់តែរីករាយពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យប្រឆានុភាពនៃព្រះគ្រីស្ទបានសណ្ឋិតលើខ្ញុំ។ “។ ហើយ កូរិនថូស ទី២ ១២:១០ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិតកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំង។ “។ គ្រូគង្វាលដើម្បីព្យាបាលជំងឺក៏អាចអធិស្ឋានដល់អ្នកជំងឺផងដែរ។ ដូចនោះ ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយពួកគេ អ្នកទាំងនោះគឺជាកម្មករដែលមានសុវត្ថិភាព ដូចដែលខ្ញុំពិតជាគិតថាខ្ញុំ

អាក្រក់ជាងអ្នកផ្សេងទៀត ហើយខ្ញុំធ្វើរឿងតូចតាចដោយស្មោះត្រង់ ឬទោះបីជាខ្ញុំខ្ពស់ អៀនក្នុងភាពអយុត្តិធម៌ក៏ដោយ ក៏កម្មករដែលត្រូវរស់នៅដោយបន្ទាបខ្លួន។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១:២៧-២៩។ អញ្ជឹងតើអ្នកទន់ខ្សោយមានន័យដូចម្តេច? វាត្រូវការអាកប្បកិរិយាដោយគ្មានមនសិការ "ខ្ញុំជា" ។ តើបុរសមានជំងឺស្លាប់មានគំនិតអ្វីទៀត? អ្នកបម្រើរបស់ព្រះគួរមានចិត្តរាបទាបដូចជាមនុស្សយកជំងឺស្លាប់។

អ្វីដែលយើងរៀនចេញពីទំនាយនៅក្នុងជំងឺរបស់គាត់។ (15-19) អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរ (𐤁𐤏𐤃 𐤏𐤕 𐤁𐤏𐤕𐤁 𐤁𐤏𐤕𐤁 𐤏𐤕 𐤁𐤏𐤕𐤁 𐤏𐤕 𐤁𐤏𐤕𐤁 𐤏𐤕 𐤁𐤏𐤕𐤁) នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី 16។ គួរតែត្រូវបានកែសម្រួលថា "អេលីសាក់ដាក់លើដៃរបស់ស្តេចដោយដៃរបស់គាត់" ។ នេះមានន័យថា ទំនាក់ទំនងគ្នានៃនៃដៃ ហើយដៃមិនត្រូវបានបញ្ចប់ទេ ប៉ុន្តែការដាក់ដៃជាសកម្មភាពមួយ។ គ្រាន់តែដាក់ដៃគឺជាសកម្មភាពដែលអ្នកដាក់ដៃមានអារម្មណ៍ថាមានព្រះនៅជាមួយគាត់ ហើយផ្ទេរព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កាលពីដើម សកម្មភាពដែល អេលីសាក់ ដេកលើសាកសពក្មេងប្រុសនោះ គឺគាត់មាត់លើមាត់ ភ្នែកលើភ្នែក និងដៃនៅលើដៃ គឺជាសកម្មភាពដូចគ្នា។ (II King 4:34) ហើយគាត់បានធ្វើឱ្យស្តេចយ៉ូសៀសបើកបង្អួចខាងកើតហើយបាញ់ព្រួញគឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលសន្យាថានឹងសង្គ្រោះព្រះយេស៊ូវហើយក៏សកម្មភាពដែលគាត់បានយកព្រួញបាញ់លើដីចង្អុលទៅនិមិត្តសញ្ញាដែលស្តេចយ៉ូសៀសបានធ្វើការវាយប្រហារទៅអ៊ីរ៉ាម។ នៅទីនេះពាក្យ "ទៅត្រូវបានគេប្រើជាការបាញ់ ព្រោះវាទាក់ទងនឹងព្រួញ។ (Delitzsch) ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការបកស្រាយច្បាស់លាស់នោះទេ។ ខណៈដែល Joas វាយបានតែបីដងប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែគាត់បានបញ្ឈប់វា (ទោះបីជាព្រួញនៅ

សល់ច្រើនក៏ដោយ) Elisa មានកំហឹង។ ដោយសារព្រះបានសន្យាថានឹងបំផ្លាញជនជាតិ អេរ៉ាមទាំងស្រុង នោះទ្រង់មើលទៅការពិតថាទ្រង់មិនគួរបំផ្លាញអេរ៉ាមទាំងស្រុងឡើយ។ នៅក្នុងការពិតនេះ អ្វីដែលយើងរៀនគឺការពិតដែលថាយើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បី ទទួលបានព្រះគុណដែលព្រះបានសន្យាឥតឈប់ឈរជាបន្តបន្ទាប់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។

ការសន្យានិងព្រះគុណមិនធ្វើឱ្យអ្នកជឿត្រូវបានពង្រឹងឡើយ។ យើងនៅក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់យើងប្រយុទ្ធជាមួយអារក្សជាមួយគ្នាជាបន្តបន្ទាប់។ ទោះបីយើងបញ្ឈប់ការប្រយុទ្ធគ្នាក៏ដោយ ក៏អំពើអាក្រក់មិនអាចបញ្ឈប់បានដែរ។ អារក្សធ្វើសកម្មភាពដោយមិនផ្អាក។ សូមមើល ពេត្រុសទី១ ៥:៨-៩។ នេះជាព្រឹត្តិការណ៍អព្ភតហេតុមួយដែលបានទាយថា សូម្បីតែអេលីសាក៏បានប្រតិបត្តិសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែលដែរ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់កិច្ចការដែលទាក់ទងនឹងអេលីសា វាជាសញ្ញាមួយដែលព្រះបានប្រើអេលីសាដោយរីករាយ។ ទោះបីជាអេលីសាបានស្លាប់ សូម្បីតែគ្រោងឆ្អឹងរបស់គាត់ក៏ត្រូវបានគេប្រើប្រាស់ដើម្បីប្រកាសពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងលាក់កំបាំងថាវារុងរឿងប៉ុណ្ណាទៅ! នេះគឺដើម្បីបង្រៀនមនុស្សរស់។ នោះគឺព្រះសព្វព្រះហឫទ័យអ្នកដែលចង់បានព្រះគុណរបស់ព្រះដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ អេលីសាចង់បានព្រះគុណដែលអេលីយ៉ាបានទទួល ហើយធ្វើតាមគាត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ បំណងប្រាថ្នារបស់គាត់គឺចង់បានការបំផុសគំនិតពីរដងពីគ្រូរបស់គាត់ គឺអេលីយ៉ា។ (ស្តេចទី២ ២:១-៩) ចាប់ពីពេលនោះមក ទ្រង់បានធ្វើអព្ភតហេតុជាច្រើន។ [1] គាត់បានបែងចែកទឹកនៃទន្លេយ៉ារដា ៩។ (II King 2:14) [2] ទ្រង់បានប្រោសទឹកអាក្រក់នៅក្រុងយេរិខូ (ស្តេចទី 2 2:19-22) [3] ខ្លាឃ្មុំពីរបានចេញមក ហើយទ្រង់បានធ្វើឱ្យកុមារ 42 នាក់ត្រូវបានសម្លាប់។ (II

King 2:23-25) [4] នៅពេលដែលស្តេចអ៊ីស្រាអែលបានវាយលុកជនជាតិម៉ូអាប៍ ខណៈដែលទឹកមានជីវិតខ្លីក្នុងការដើរក្បួន គាត់បានចង្អុលបង្ហាញកន្លែងដែលទឹកច្រើនចេញមក។ (ស្តេចទី២ ៣:៤-២០) ៥) កាលដែលសិស្សរបស់ហេរាម្នាក់បានស្លាប់ នោះគាត់បានប្រហារជីវិតដោយថាស្ត្រីមេម៉ាយនោះបានទទួលប្រេងជាច្រើនដើម្បីចែកពួកគាត់។ បំណុល។ (II King 4:1-7) [6] ដូចដែលគាត់បានទាយថាស្ត្រី Shnem គួរតែមានកូន វាត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ (២ ស្តេច ៤:១២-១៧) [៧] កាលនាងកើតជំងឺ ហើយស្លាប់ ទ្រង់ប្រោសនាងឱ្យរស់ឡើងវិញ។ (II ស្តេច 4:18-37) [8] គាត់បានដកជាតិពុលចេញពីស៊ុបពុល (2 King 4:38-41) [9] គាត់បានផ្តល់អាហារដល់មនុស្ស 100 នាក់ជាមួយនឹងនំប៉័ង 20 barley និងថង់បន្លែមួយ។ (II King 4:42-44) [10] ទ្រង់បានប្រោសមនុស្សឃ្លាំងរបស់ណាម៉ាន់។ (ស្តេចទី ២ ៥:១-១៤) [១១] ទ្រង់បានដាក់ទោសដែលកេហស៊ីកើតជំងឺឃ្លាំង។ (២ ស្តេច ៥:២៦-២៧) [១២] ទ្រង់បានយកពូថៅក្នុងទឹកជ្រៅ លើកឡើងលើទឹក។ (ស្តេចទី២ ៦:១-៧) [១៣] ទ្រង់បានធ្វើឱ្យទ័ពជាច្រើនដែលស្តេចអេរ៉ាមបញ្ជូនមកឱ្យឯងត្រឡប់។ (ស្តេចទី១ ៦:៨-១៨) ជាដើម។

ឯកសារយោង

1. តើទីរ៉ុសជាជនជាតិអ្វី?
2. ប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងអាកប្បកិរិយានៃក្រុមជំនុំព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។
3. បញ្ជីប្រតិទិនហេព្រើរ
4. បញ្ជីនៃហោរានៅនគរខាងជើង និងនគរខាងត្បូងក្នុងប្រទេសអឺស្រាអែល។
5. បញ្ជីនៃការប្រៀបធៀបភាពល្អ និងអាក្រក់នៅក្នុងរាជាណាចក្រភាគខាងត្បូង ស្តេចយូដា។

ជំពូកទី 1 ធម្មទេសនា

1) ការអធិស្ឋានរបស់ហាណា (1:10-11) នាងបានដោះស្រាយបញ្ហាលំបាករបស់នាង ដោយការអធិស្ឋានបញ្ជាក់លំបាកគឺការពន្លឿនការអធិស្ឋាន។ (យ. (១១០) 2) នាងបាន អធិស្ឋានទៅព្រះដោយការស្ស៊ូថ។ (១១១)។ ថ្វីត្បិតតែការស្ស៊ូថចំពោះបុរសពិបាក ប៉ុន្តែ ការស្ស៊ូថចំពោះព្រះគឺពិបាកជាង នាងមានភាពស្មោះត្រង់ក្នុងការរក្សាការសន្យា។ បុគ្គល ដែលមិនមានចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ មិនមានសូម្បីតែភាពក្លាហានដើម្បីសប្បាយនៅចំពោះព្រះដ៏មាន អំណាច និងសព្វគ្រប់ទាំងអស់។ យោងទៅ Ps. ៥១:៦ ។ 3) លក្ខណៈពិសេសបីនៃការ អធិស្ឋានពិត (1: 12-18) តួអក្សរស្មោះត្រង់ដើម្បីផ្លាស់ទីតែបបួរមាត់របស់នាងដោយគ្មាន សំឡេងមួយចំនួន។ (១១៣) នៅពេលបុរសមានបំណងប្រាថ្នាពិតដែលឆេះក្នុងចិត្ត នោះ សំឡេងខ្លះមិនចេញពីចិត្តគាត់ទេ ព្រោះវាត្រូវបានបិទ។ 2) ការអធិស្ឋាន

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ចិត្តដើម្បីទទួលការសង្គ្រោះពីទុក្ខលំបាក។ (1-10) ជួនកាល ព្រះទ្រង់វិនិច្ឆ័យអ្នកក្រអឺតក្រទមក្នុងកម្រិតដែលមនុស្សដឹងច្បាស់។ អ្នកដែលក្រោកឈរនៅក្នុងដែនរបស់ព្រះ (1) ទទួលបានសេចក្តីអំណរនិងភាពក្លាហាននៅចំពោះមុខសត្រូវរបស់គាត់។ (១-៣) (២) គាត់ជួបប្រទះរឿងដ៏អស្ចារ្យ ដែលស្ថានភាពគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ផ្ទុយពីគំនិតរបស់មនុស្ស។ (៤-៨) ៣) យល់ថា ព្រះយេស៊ូវបានឈរនៅខាងមនុស្សបរិសុទ្ធ (ពួកសូចរិត) (៩-១០)

2. ភាពផ្ទុយគ្នានៃអេលីនិងហាណា (12-34) ។ (១) អេលីបានចាត់ទុកកូនប្រុសរបស់គាត់សំខាន់ជាងព្រះទៅទៀត។ (ខ ២៩ ខ) ដូចជាគាត់មិនបានហាមឃាត់ពួកគេដែលថាកូនប្រុសពីរនាក់របស់គាត់ ហាបនី និងប៊ីនហាស) មើលងាយយញ្ញបូជាដែលថ្វាយដល់ព្រះយេស៊ូវ (១២-១៧) និងអំពើផិតក្បត់ (ខ ២២) ។ យោងទៅ 3:13 ។ (2) ហាណាបានថ្វាយកូនរបស់គាត់ដល់ព្រះ ហើយគាត់បានថ្វាយដោយស្មោះត្រង់ ហើយរាល់ឆ្នាំដែលនាងធ្វើសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយបានប្រគល់ទៅគាត់។ (ខ ១៩)

ហាណាដែលទទួលបានកូនប្រុសម្នាក់ ហើយថ្វាយគាត់ទៅព្រះម្តងទៀតបានទទួលកូនប្រុសបីនាក់និងកូនស្រីពីរនាក់ទៀត (ខ ២១) ប៉ុន្តែ អេលី ដែលប្រព្រឹត្តចំពោះកូនប្រុសទាំងពីររបស់គាត់សំខាន់ជាងព្រះបានទទួលការប្រកាសពីការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ។ វាចង្អុលបង្ហាញថាកូនប្រុសពីរនាក់របស់គាត់បានស្លាប់ហើយគ្រួសាររបស់អេលីគួរតែត្រូវបានគេដកចេញពីពរជ័យនៃជីវិតដ៏យូរអង្វែងពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់។ (២៥, ៣១-៣៤)

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ភាពច្បាស់លាស់នៃវិវរណៈដែលសំបូរអែលបានទទួល ឬលក្ខណៈគោលបំណងរបស់វា (1-14) (1) សំបូរអែលបានស្តាប់ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះបីដង ហើយធ្វើឱ្យប្រាកដថាវាជាការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះក្នុងមួយលើក។ (៥, ៦, ៨) គាត់បានចាត់ទុកសំឡេងក្នុងបញ្ជីឱ្យគាត់ស្វែងរកវាយ៉ាងលម្អិតដើម្បីដឹងតាមរយៈការសិក្សារបស់គាត់។ ហើយបន្ទាប់មកគាត់មិនបានធ្វើតាមវាជាមួយនឹងគំនិតមុនរបស់គាត់។ ដូចជាសំឡេងដែលត្រូវស្តាប់គាត់មិនមែនជាផលិតផលនៃប្រតិបត្តិការផ្លូវចិត្តមួយចំនួនទេ ប៉ុន្តែជាសំឡេងដែលមានគោលបំណងចេញមកក្រៅ។ (២) ពេលគាត់ស្តាប់សំឡេងទីបួន គាត់ធ្វើតាមការណែនាំរបស់អេលី ហើយស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាដោយផ្ទាល់។ (១១-១៤) វាជាពាក្យវិនិច្ឆ័យដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែលត្រូវមកលើគ្រួសារអេលី។ សំឡេងនិងវិវរណៈបែបនេះមិនចេញមកពីមនុស្សទេ តែចេញមកពីព្រះដ៏ល្អរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ដើម្បីវិនិច្ឆ័យអំពើទុច្ចរិតដោយការធ្វើការដែលមើលមិនឃើញខាងវិញ្ញាណ។ (២១) ចំពោះពាក្យទាំងអស់នៃវិវរណៈដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរជាកម្មសិទ្ធិរបស់តួអង្គបែបនេះ យើងគួរតែជឿលើពាក្យនោះដោយផ្ទាល់។ ការពិតដែលថាយើងជឿលើវិវរណៈដែលមានគោលបំណងបែបនេះ ពោលគឺពាក្យនៃព្រះដ៏ល្អ គឺជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលមិនអាចនិយាយបាន។

2. សំបូរអែលដោយគ្មានពាក្យបរាជ័យ។ (19-21) ពាក្យរបស់សំបូរអែលមិនត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះមកលើផែនដីទេ មានន័យថាពាក្យរបស់គាត់គួរត្រូវបានសម្រេចដោយមិនមានពាក្យបរាជ័យដោយផ្ទាល់។ ជាការពិតណាស់ វាបានមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ (ខ ១៩) យោងទៅទំនុកតម្កើង ១៤១:៣។ ព្រះប្រើមនុស្សបែបនេះជាហោរារបស់គាត់។ (ខ២១)

ទោះជាអ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយមិនបានបរាជ័យក៏គ្មានអំណោយទានដើម្បី
ធ្វើអព្វតហេតុដែលគាត់មិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិខ្លីក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះដែរ។ យ៉ូ
ហានបាទីស្ទក៏ជាអ្នកដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដែរ។ សូមមើល យ៉ូហាន ១០:
៤១។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. យើងគួរតែមានសាសនានៃសេចក្តីពិតត្រឹមត្រូវ។

មូលហេតុដែលអ៊ីស្រាអែលត្រូវកុលសម្ព័ន្ធជាឡើងវិញគឺដោយសារអំពើបាបរបស់បូជា ចារ្យអេលី។ អេលីប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងបានប្រព្រឹត្តចំពោះកូនប្រុសរបស់គាត់ដ៏វិសេសជាង ព្រះ។ (2:29) ហើយគាត់ក៏គិតជាទូទៅផងដែរ ពេលគាត់ស្តាប់ការប្រកាសនៃការជំនុំជំរះ របស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់គាត់ថា “ហើយគាត់បាននិយាយថា “គឺជាព្រះអម្ចាស់។ សូម ឱ្យគាត់ធ្វើអ្វីដែលគាត់គិតថាឈ្នះ™។ (៣:១៨ ខ) មិនមែនជាអាកប្បកិរិយានៃការប្រែចិត្ត ទេ។ ថ្វីបើវាជាហេតុផលនៃការបរាជ័យរបស់អ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ក៏ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃអ៊ី ស្រាអែលបានគិតថា វាជាជ័យជំនះដែលទូកធំត្រូវបានផ្លាស់ទីទៅខាងសត្រូវក្នុងសមរភូមិ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរវាទៅក្នុងជួរទីមួយចេញពីស៊ីឡូ។ (ខ៤) វាជាកំហុស ដែលពួកគេបានប្រើវាខុសអបិយជំនឿ។ ពួកគេបានបរាជ័យម្តងទៀតក្នុងសង្គ្រាមផ្សេង ទៀត ហើយបន្ទាប់មកហិបត្រូវបានដកហូតពីសត្រូវ។ (ខ១៧) នេះជាសោកនាដកម្ម របស់អ៊ីកាបូត ដែលសិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវបានបន្ទុះទុកនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល។ (ខ ២១) ព្រះតែងតែចេញពីមនុស្សដើម្បីប្រើសាសនានៃសេចក្តីពិតដោយខុស។

2. ស្ត្រីដែលទទួលសោក Icabot នៅពេលនាងស្លាប់ (19-22) ភរិយារបស់ Binhas គឺជា ស្ត្រីដែលគ្មានឈ្មោះ។ ប៉ុន្តែនាងជាមនុស្សដ៏មានតម្លៃសម្រាប់នាងសោកស្តាយចំពោះការ ចាកចេញពីសិរីល្អរបស់ព្រះពីអ៊ីស្រាអែល ហើយគិតថាវាឈឺចាប់។ នាងបានគិតថាសិរីល្អ

របស់ព្រះមានតម្លៃលើសពីអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងពេលកើតទុក្ខ។ ងាយដែលបុរសនោះមានទុក្ខមិន
បានលើកតម្កើងព្រះឡើយ ព្រោះគេត្រូវចាប់ខ្លួនដោយទុក្ខលំបាក ហើយក្រោយមកក៏គ្មាន
ចិត្តដែរ។ បន្ទាប់មក នាងបានស្គាល់សិរីល្អរបស់ព្រះជាចំបង ហើយសោកស្តាយ។ នាង
ប្រហែលជាសោកស្តាយដោយសេចក្តីជំនឿចំពោះការពុករលួយរបស់អេលី និងការពុក
រលួយរបស់អេលី និងប៊ីនហាស។ ឥឡូវនេះនាងត្រូវបានគេទុកនៅលើគ្រែចុងក្រោយ
របស់នាង នាងបានបង្ហាញពន្លឺនៃការលះបង់លាក់កំបាំងរបស់នាង។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះដែលបង្ហាញពីភាពអាម៉ាស់នៃរូបព្រះមួយ និងភាពឥតប្រយោជន៍របស់វា។ (1-4)

1) វាមានន័យថាកន្លែងជំនុំជំរះជាទីកន្លែងរបស់ភីលីស្ទីន។ ពីព្រោះជនជាតិភីលីស្ទីនបានដកហូតហិបរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ឥឡូវនេះ ពួកគេយល់ខុសថាបានប្រើព្រះនៃព្រះយេស៊ូវនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល។ ក្រោយមក ព្រះយេស៊ូវបានអនុញ្ញាតឱ្យផ្លាស់ទៅស្រុកភីលីស្ទីន មិនមែនដោយសារទ្រង់មិនអាចធ្វើទៅបានទេ តែដើម្បីបង្រៀនជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដោយការប្រៀនប្រដៅរបស់ទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូវដែលជាតំណាងហិបបានមកលើទឹកដីភីលីស្ទីនក្នុងនាមជាចៅក្រម។

2) ជាលទ្ធផលដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យលើរូបព្រះ (1) ការពិតដែលថាមុខរបស់រូបព្រះដាហ្គិនដេកនៅលើដីនៅមុខហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ខទី 3) គឺជាការអប់រំការអនុវត្តដើម្បីបង្ហាញពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃរូបព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ៩៦:៥, ១១៥:៤-៧) (២) ហើយក្បាល និងកងដៃរបស់វាត្រូវបានកាត់ចោល ហើយសល់តែរូបកាយរបស់វាប៉ុណ្ណោះ (ខ៤) បង្ហាញពីការដាស់តឿនរបស់រូបព្រះ និងភាពមិនអាចទៅរួចរបស់វា (អាម៉ាស់)។ (អេសេក ១៦:៣៦)

3) ជាលទ្ធផលដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យលើរូបព្រះនោះ ការពិតដ៏ស្មោះស្ម័គ្ររបស់អ្នកបម្រើរូបព្រះត្រូវបានលាតត្រដាង ពោលគឺការពិតថាព្រលឹងរបស់ពួកគេឥតប្រយោជន៍ ហើយការដាស់តឿន (អាម៉ាស់) ដូចរូបព្រះ។ សូមមើល អេ ៤៤:៩-១១។

2. ទណ្ឌកម្មដែលពួកភីលីស្ទីនមើលងាយព្រះជាម្ចាស់បានទទួល។ (6-12) ការពិតដែលថាពួកភីលីស្ទីនដាក់ហិបរបស់ព្រះយេហូវ៉ានៅលើដាហ្គុនដែលជារូបព្រះរបស់ពួកគេ (ខទី 2) គឺជាអំពើបាបដើម្បីចាត់ទុកព្រះដូចជាកម្រិតដូចគ្នាទៅនឹងរូបព្រះ Dagon ។ ជាដំបូង ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានវាយរូបព្រះ Dagon ពីរដងដើម្បីឱ្យពួកគេយល់ពីអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយអត្ថក្លហេតុ។ មុនពេលគាត់វាយជនជាតិភីលីស្ទីន ជាដំបូងការវាយរូបព្រះរបស់គេគឺជាការប្រព្រឹត្តដោយមេត្តាករុណារបស់គាត់។ ទោះបីជាពួកគេមិនទទួលយកអាកប្បកិរិយានៃការប្រែចិត្តក៏ដោយ ក៏លោកបានដាក់ទោសចំពោះកម្មវត្ថុរបស់ជនជាតិភីលីស្ទីន។ វាគឺដើម្បីជួបនឹងជំងឺប៉េស្តនៃដុំសាច់ពុលដល់កន្លែងដែលហិបបានមកដល់។ ទោះបីជាពួកគេបានរើហិបដើម្បីជៀសវាងគ្រោះកាចពី Asdoth ទៅ Gard ពី Gard ទៅ Asdoth ក្តីទុក្ខវេទនានៃការស្លាប់ និងដុំសាច់ពុលបានមកដល់កន្លែងដែលពួកគេបានទៅ។ បន្ទាប់ពីគ្រោះកាចរបស់ព្រះបានចាប់ផ្តើមកើតឡើង លើកលែងតែវិធីដែលមនុស្សប្រែចិត្តពីអំពើបាប នោះគ្មានផ្លូវដើម្បីរំលឹកគ្រោះកាចនោះទេ។ មនុស្សដើម្បីមើលងាយព្រះ ហើយមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបនោះ គ្រោះកាចបានកើតមានរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (អេម ៥:១៩-២០) សូមយោងទៅ វិវរណៈ ១៦:២, ១០-១១។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មធ្យោបាយដែលព្រះបានបង្រៀនមនុស្សល្ងង់ គាត់បានប្រើ។ (1-16)

1) ជួនកាលព្រះធ្វើសង្ឃមិនពិត ហើយគ្រូទាយប្រាប់ពាក្យត្រឹមត្រូវមួយកម្រិត។ (ខ ៦)
បើអ្នកដែលត្រូវជាសត្រូវនៃសេចក្តីពិតបាននិយាយសេចក្តីពិតក្នុងករណីខ្លះ វាបង្ហាញថា
សេចក្តីពិតត្រូវតែជាសេចក្តីពិតដែលមិនអាចប្រកែកបាន សូម្បីតែខ្មាំងសត្រូវក៏មិនអាច
ជួយបានក្រៅពីទទួលស្គាល់វាដែរ។ ទោះបីជាការព្យាករណ៍របស់ព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយបាឡាម
(ជនគណនា 23:7-10, 18-24, 24:3-9, 15-24) ក៏ដោយក៏ទំនាយរបស់កែផា (យ៉ូហាន
11:49-52)។ 2) ព្រះធ្វើការនៅពេលខ្លះតាមរយៈសត្វ។ (10-12) ការងារដែលសត្វ
គោបាដាក់ទំនិញបានជិះទូកធំនោះ ត្រូវញែកកូនគោចេញ ហើយដើរទៅមុខយ៉ាងត្រឹមត្រូវ
មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីការអស្ចារ្យនោះទេ។ វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នាដែលសត្វលាជិះ
តាមព្យាករណ៍បាឡាមបាននិយាយ។ (ជន. ២២:២៨-៣០) នេះជាការបង្រៀនពិតដែលថា
មនុស្សមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ គឺអាក្រក់ជាងសត្វទៅទៀត។

2. កុំប្រព្រឹត្តអំពើបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ (ខ ១៩) ពួកអ្នកក្រុងបេត-សេមេសគឺជាជនជាតិអ៊ី
ស្រាអែល ហើយគួរដឹងពីភាពបរិសុទ្ធនៃហិប។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេចាត់ទុក
ថា ហិបជាវត្ថុសម្រាប់ទស្សនា។ ហិបគឺជាទីសំគាល់នៃវត្ថុមានរបស់ព្រះ។ ប្រជាជនគួរតែ
ដាស់បេះដូងនៃការថ្វាយបង្គំ។ បេះដូងដើម្បីព្យាបាលព្រះដោយចង់ដឹងចង់ឃើញគឺគ្មានជំ
នឿ។

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មនុស្សដែលព្រះគួរថែរក្សា។ (២-១១) ១)

មនុស្សចង់បានព្រះយេស៊ូវ។ (ខ២) ពាក្យនេះបានហៅមកថា បំផ្លាញទង្វើរវង់ចាំព្រះយេស៊ូវ (2 Thim 2:13) មានន័យថាការយំសោកចំពោះព្រះយេស៊ូវ។ (ទំនួលខុសត្រូវចំពោះព្រះអម្ចាស់។) នេះគឺជាអាកប្បកិរិយាដែលប្រជាជននៃព្រះស្វែងរកព្រះដោយទទួលយកទុក្ខព្រួយ។ ជាការសក្តិសមចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដែលបុគ្គលនោះបានទទួលព្រះគុណដ៏ច្រើនប៉ុន្តែក៏សក្តិសមតាមការពិត ដែលបុគ្គលនោះប្រាថ្នាចង់បានព្រះគុណក្នុងគ្រាលំបាកដែរ ហើយទ្រង់ក៏អង្វរដល់ព្រះ។ (យ៉ូហាន ៥:១៣) ២) ប្រជាជនគោរពតាមដោយរីករាយ។ (ខ៤) កូនចៅរបស់អ៊ីស្រាអែលបានស្តាប់ការដាស់តឿនរបស់ហោរារបស់ព្រះ គឺសាំយូអែល ហើយបានស្តាប់បង្គាប់ ហើយបានបោះចោលព្រះមិនពិត (រូបព្រះ) ហើយបម្រើតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ ការគោរពតាមព្រះបន្ទូលដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់មនុស្សនៃព្រះមានប្រសិទ្ធភាពដូចគ្នាក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ សូមមើល ថែស្វាទី១ ២:១៣។ ៣) មនុស្សត្រូវប្រែចិត្តដោយស្មោះដោយការចាក់ចេញពីបេះដូងរបស់ខ្លួននិងការប្រែចិត្ត។ (ខ៦) ការដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលចាក់ទឹកនៅចំពោះព្រះយេស៊ូវ គឺជាសកម្មភាពជាមិត្តរូបនៃការចាក់ទឹកចិត្តពួកគេ។ (Schulz) យោងទៅលើ 1:15 b Lament 2:1 ។ ពួកគេបានគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្យាករីសាំយូអែល ហើយបានតមអាហារ ហើយប្រែចិត្ត។ ក្នុងពេលតែមួយដើម្បីថ្វាយចិត្តចំពោះព្រះយេស៊ូវនិងព្យាករី សាំយូអែល សាំយូអែលអាចគ្រប់គ្រងលើពួកគេ។ ប្រជាជនប្រាថ្នាចង់បានប្រយោជន៍នៃការអធិស្ឋានដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះមាន។ (ខ៥) ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានស្នើសុំការអធិស្ឋានដល់សាំយូអែលដោយមិនឈប់ឈរ វា

បានបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់នៃជំនឿរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានដឹងពីសារៈសំខាន់នៃការអធិស្ឋាន។

2. វិធីសាស្ត្ររបស់សាំយូអែលក្នុងការសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលចេញពីការឈ្លានពានរបស់ភីលីស្ទីន។ (៩-១៧)1) ការអធិស្ឋានដើម្បីថ្វាយតង្វាយដុត។ សាំយូអែលបានថ្វាយកូនចៀមដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាតង្វាយដុត ហើយអធិស្ឋានដល់គាត់។ (ខទី ៩) នេះជាការអធិស្ឋានសក្តិសមដើម្បីថ្វាយដង្វាយធួន (ដង្វាយដុតរួមមានដង្វាយធួន លេវីវិន័យ ១:១៤) សម្រាប់គាត់ និងប្រជាជនរបស់គាត់ (ហេប ៥:១-៣) នេះជាការអធិស្ឋានដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទដែលជាដង្វាយធួន។ លះបង់អស់ពីចិត្ត។ សូមយោងទៅ យ៉ូហាន ១:២៩, អេសេស្វរ ៥: ២។ ២) លើកទឹកចិត្តការនឹកឃើញ និងអរព្រះគុណចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះ។ (ខ១២) នៅក្នុងពាក្យ បំព្រះអម្ចាស់បានជួយយើង™។ ពាក្យថា “រហូតដល់ពេលនេះ” (אֶדְוָה-אֲנִי) មានន័យថា “រហូតដល់ពេលវេលា”។ សាំយូអែលបានបង្កើតថ្មអនុស្សាវរីយ៍ឡើងដើម្បីចងចាំព្រះគុណរបស់ព្រះដើម្បីទទួលរហូតដល់ពេលនោះ។ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងប្រទានព្រះគុណជាបន្តបន្ទាប់ដល់អ្នកដែលនឹកចាំពីព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ និងអរព្រះគុណ។ ៣) គ្រប់គ្រងដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ (១៥-១៧) អ្នកដែលមានជំនឿប្រាកដជាឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ គាត់មានទំនួលខុសត្រូវខ្លាំង ហើយចង់បម្រើដោយអស់ពីចិត្ត ហើយស្មើចសរសើរចំពោះព្រះគុណដែលបានទទួល និងប្រតិបត្តិដោយក្តីរីករាយ។ ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីដឹងថាបេសកកម្មមានតម្លៃជាងជីវិតរបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់។

ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អំពើបាបមិនគ្រប់គ្រងការត្អូញត្អែរ។ (1-5) នៅសម័យចាស់របស់សាំយូអែល គាត់បានតែងតាំងកូនប្រុសរបស់គាត់ជាចៅក្រម ហើយក្រោយមកពួកគេមានភាពទុច្ចរិត។ (ខ៣) ដូច្នេះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលហាក់ដូចជាមានការត្អូញត្អែរខ្លះៗ ពេលនោះ ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យដែលជាតំណាងរបស់មនុស្សមិនប្រព្រឹត្តចំពោះទន្សាយឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយរង្វេងចេញពីបន្ទាត់នៃសេចក្តីពិត។ ពួកគេមិនចង់បានប្រព័ន្ធនៃចៅក្រមទេ ប៉ុន្តែបានទាមទារប្រព័ន្ធស្តេច (ខទី ៥) នេះគឺហួសហេតុ។ ការដែលពួកគេចង់បានប្រព័ន្ធនៃការគ្រប់គ្រងដូចជាសាសន៍ដទៃ មានន័យថាបដិសេធព្រះយេស៊ូវ។ (ខទី៧) ដោយសារពួកគេបានបដិសេធប្រព័ន្ធនៃអ្នកវិនិច្ឆ័យ ជាប្រព័ន្ធនយោបាយដែលទទួលយកព្រះជាសាវតាររបស់ពួកគេ។ ជាគោលការណ៍ ចៅក្រមគួរតែគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលតាមការណែនាំរបស់ព្រះ។ ប្រសិនបើបុរសនោះមានការត្អូញត្អែរ ប្រសិនបើគាត់គ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន នោះគាត់មិនអាចសម្រេចបាននូវភាពសុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានបញ្ហាជាច្រើនដែលត្រូវចាកចេញពីព្រះ។ ឧទាហរណ៍ដូចដែលគាត់មើលកំហឹងរបស់អ្នកដទៃខឹង ហើយបញ្ចេញកំហឹង ឬបន្ទោសអ្នកដទៃដោយពាក្យពិសពុល។ ជំងឺតក់ហឹងរបស់មនុស្សមិនបានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះឡើយ។ “។ (យេម ១:២០)

2. ស្តេចផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ (១១-១៨) ស្តេចបែបនេះមិនមែនជាស្តេចពិតទេ។ ខទី ១១-១៦ ចង្អុលពាក្យសព្វនាមដែលមានថា “របស់គាត់” ជា ៦ ដង (ក្នុងអត្ថបទហេព្រើរបង្ហាញ ១៣ ដង) “ស្តេច” បានប្រើប្រជាជនរបស់ទ្រង់ជាខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់សម្រាប់បំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួន ហើយទ្រង់បានប្រើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជន។ ជនជាតិអ៊ីស្រា

ដែលចង់បានស្តេចបែបនេះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ទោះបីពួកគេបានអធិស្ឋានក្នុងស្ថានភាពដ៏
លំបាកនេះក៏ដោយ ព្រះមិនស្តាប់តាមការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេឡើយ។ (ខ១៨) ដោយសារ
ពួកគេរើសយកទុក្ខវេទនាដោយខ្លួនគេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ស្តេចពិតរបស់យើងបានប្រគល់អ្វីៗ
ទាំងអស់មកឱ្យយើង ហើយក៏ប្រគល់ខ្លួនឱ្យយើងដែរ។ ម្នាក់គឺព្រះយេស៊ូវ។ សូមមើល លូ
កា ២២:២៧ ។ ពេលយើងឃើញស្តេចនៃប្រជាជាតិលើពិភពលោក យើងគួរតែប្រាថ្នាចង់
បានស្តេចពិត ផ្ទុយពីស្តេចរបស់គេក្នុងការសន្លប់របស់យើង (ហាកគឺ ២:៧)។ ជំនឿមិន
ទទួលយកព្រះយេស៊ូជាស្តេចគឺជាជំនឿពិត។ (Hudson Taylor)

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

រូបខាងក្រៅរបស់សូល (១-២) សូលគឺល្អ ហើយមានរូបរាងស្អាត។ កំណែភាសាកូរ៉េត្រូវបានបកប្រែដោយពាក្យ “ល្អ” (ខ ២ ក) អត្ថបទភាសាហេព្រើរ (바라) បង្ហាញថា “ល្អ និងស្អាត”។ កាលដែលគាត់ត្រូវបានជ្រើសតាំងជាស្តេចនៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែល គឺល្អចំពោះរូបខាងក្រៅរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែក្រោយមក គាត់បានខូចចិត្ត ហើយត្រូវបានព្រះបោះបង់ចោល។ (១៥:២៨, ១៦:១៤) មិនថាមនុស្សល្អឬអាក្រក់ទេ គាត់បានសង្គ្រោះដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ហើយការដែលគាត់បានសង្គ្រោះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ដោយការទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគឺមានតម្លៃជារៀងរហូត។ អ្នកដែលជឿចំណុចល្អរបស់ខ្លួនគួរតែត្រូវគេចោលដោយព្រះ។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១:២៦-២៩។

បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់សូល និងសិទ្ធិអំណាចខាងនយោបាយរបស់គាត់ (៣-២១) ១) គាត់បានលះបង់ខ្លួនដើម្បីស្វែងរកស្រី - លាដែលឪពុកនេះបាត់បង់ ហើយគាត់ក៏ព្យាយាមមិនខ្វល់ខ្វាយដែរ។ (ខ ៥ ខ)

ពេលគាត់ស្តាប់ទំនាយរបស់សាំយូអែលដែលថាគាត់នឹងក្លាយជាស្តេច គាត់បាននិយាយដោយមានអាកប្បកិរិយារាបទាប។ (ខ ២១) បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ដែលបន្ទាបខ្លួនដូច្នេះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាមនុស្សក្រអឺតក្រទមដែលចេញពីនយោបាយដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់គាត់។ សូមមើល អ៊ីសាំ ១៣:១៧ ។ ទោះបីជាបុរសនោះមិនមានអំណាច និងមុខតំណែងក៏ដោយ ក៏វាមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ដែរ។ ថ្វីត្បិតតែអំណាច និងឋានៈខ្លួនឯងមិនអាក្រក់ក៏ដោយ ព្រោះខ្លឹមសាររបស់មនុស្សគឺអាក្រក់ វាងាយស្រួលសម្រាប់វា។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃការបំផ្លាញ។ (សុភាសិត ១៦:១៨)

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ ភាពចាំបាច់នៃការធានា

សូលត្រូវការការធានាពីការពិតដែលថាអ្នកដែលត្រូវតែងតាំងខ្លួនជាស្តេចគឺគ្រាន់តែជាព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើគាត់មានការធានាបែបនេះ គាត់គួរតែដឹងថាសំយូរអែលដែលបានចាក់ប្រេងតាំងគាត់គឺជាបុរសរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ សំយូរអែលបានធ្វើឱ្យសូលឃើញទីសំគាល់អស្ចារ្យបីយ៉ាង។ (2-6) នៅពេលដែលគាត់បានយកការធានាបែបនេះ គាត់អាចធ្វើការដោយឱកាសដែលបានផ្តល់ឱ្យគាត់។ (ខ ៧) ពាក្យ ប្រើអ្វីដែលដែរកធ្វើ™ មានន័យថាធ្វើបេសកកម្មដែលព្រះបានប្រទាន។ ដូចដែលយើងបានបកប្រែពាក្យថា "ធ្វើអ្វីដែលដែរអ្នករកឱ្យធ្វើ" (𑀮𑀺𑀭𑀸 𑀧𑀺𑀓𑀭𑀸) ដោយផ្ទាល់ វាគឺជា ""កិច្ចការដែលដែរអ្នកជួប" ដូចដែលគាត់មានការធានាថាព្រះជាម្ចាស់បានតែងតាំងខ្លួនគាត់ថាគាត់អាចធ្វើការជាស្តេចបាន។ ព្រះដើរជាមួយនឹងអ្នកដែលទ្រង់បានតែងតាំង។ (ខ ៧ ខ) យើងគួរតែទទួលយកការធានាដែលព្រះបានប្រទានដល់ខ្ញុំ។ វាគឺជាបេះដូងនៃការហៅ។ ទោះបីជាយើងទទួលបានការហៅមួយចំនួន វាជាអ្វីដែលព្រះប្រទានដល់យើង។ ករណីរបស់សូលគឺជាករណីពិសេសមួយ ជាទូទៅបុរសយល់ពីអ្វីដែលបេសកកម្មរបស់គាត់គឺដោយសារទេពកោសល្យរបស់គាត់ ហើយគាត់មានអារម្មណ៍ថាបេះដូងអំពាវនាវឱ្យទាក់ទងនឹងវា។ សូមមើលការអធិប្បាយរបស់ចៅក្រម ៩:៧-១៥ ភាពរាបទាបរបស់សូលក៏បន្ទាបខ្លួនដែរ ពេលដែលគាត់ត្រូវបានហៅតាំងពីក្មេង។ ១) ពេលគាត់និយាយជាមួយពូ គាត់និយាយបទពិសោធន៍ផ្សេងទៀតដល់គាត់ គាត់បន្តព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីចាក់ប្រេងតាំងការពិតនៅក្នុងចិត្តលាក់កំបាំងរបស់គាត់ ហើយមិននិយាយវាទេ។ (ខ ១៦ ខ) ២) ដូចដែលសំយូរអែលបានប្រកាសថាសូលបាន

ក្លាយជាស្តេចនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមុនក្រុមជំនុំដែលគាត់ត្រូវបានលាក់។ (ខ ២២ ខ) ៣)
ដូចមនុស្សអាក្រក់មិនគាំទ្រគាត់ ហើយមើលងាយគាត់ គាត់នៅស្ងៀម។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

មូលហេតុដែលអាំម៉ូនណាហាសត្រូវបានបរាជ័យ។ 1) គាត់មិនទទួលយកពាក្យសម្តីនៃ ភាពសុខដុមរមនាដោយសន្តិភាពដែលបុរស Jabez (ឈ្មោះតំបន់អ៊ីស្រាអែល) ត្រូវបាន ប្រហារជីវិត ហើយគាត់បានរក្សាអាកប្បកិរិយាក្រអឺតក្រទមដើម្បីជ្រើសរើសភ្នែកស្តាំ របស់ពួកគេ ដែលវាបង្ហាញពីភាពយោរយោវរបស់គាត់។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាអ្នកដឹកនាំ នៃការបំផ្លាញ។ (សូត. ១៦:១៨) មនុស្សយោរយោវធ្វើបាបរូបកាយខ្លួន។ (សូភាសិត ១១: ១៧)

1. អាថ៌កំបាំងដែលសូលទទួលបានជោគជ័យនៅដើមនៃការគ្រងរាជ្យរបស់សូល ។

គាត់បានចាប់ផ្តើមបេសកកម្មដោយការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ (ខ១៦)

ដោយសារម្នាក់នេះ ប្រជាជនបានស្តាប់តាមការណែនាំរបស់សូល ហើយបានរួបរួមគ្នា។

(ខ១៧) ២) គាត់បានព្យាយាមដោយប្រាជ្ញា។ (ខ១១) លោកបានបង្កើតយុទ្ធសាស្ត្រ ហើយ

បានបែងចែកទ័ពអ៊ីស្រាអែលជាបីផ្នែក ហើយវាយចូលតំបន់សត្រូវនៅពេលព្រលឹម។ (ខ

១១) បុរសដែលមានជំនឿចង់បានជំនួយពីព្រះ គាត់មិនធ្វេសប្រហែសក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់

មនុស្សឡើយ។ គាត់ប្រតិបត្តិដោយអស់ពីសមត្ថភាព ប៉ុន្តែគាត់មិនពឹងលើអំណាចរបស់

ព្រះទេ។ ៣) គាត់មានចិត្តទូលាយ។ (១២-១៣) គាត់មានចិត្តទូលាយចំពោះមនុស្សដែល

មើលងាយគាត់។ (១២-១៣) អ្នកដែលដឹកនាំមហាជន មានចិត្តទូលាយ។ បន្ទាប់មក ការ

ពិតដែលបេះដូងរបស់សូលបានធំចេញមកពីការដែលគាត់ស្ទើរចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុ

ទ្ធិ។

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ជីវិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់សាំយូអែល

(1-5) ទោះបីគាត់បានគ្រប់គ្រងលើប្រជាជនក៏ដោយ គាត់មិនបានបញ្ជាក់ពួកគេ ហើយគាត់មិនបានជិះជាន់ពួកគេ ហើយមិនយកកូនក្រមុំខ្លះទេ។ គាត់មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើ បាបដែលអ្នកនយោបាយប្រព្រឹត្តដោយងាយនោះទេ ហើយគាត់បរិសុទ្ធ។ (ខ ៥)។ នេះជា គំរូដ៏ភ្លឺស្វាងដល់មន្ត្រីទាំងអស់។ ការដែលគាត់បានរស់នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ គឺមកពីការរស់ នៅលើនូវចំពោះព្រះយេហូវ៉ា™។ ពាក្យ ចំពោះព្រះយេហូវ៉ា™ (ខ ៥ ខ) ក្នុងផ្នែកនេះ និង ពាក្យ បង្គាប់របស់ព្រះយេហូវ៉ា™ (ខ ៥ ខ) បានណែនាំថាគាត់បានរស់នៅចំពោះព្រះ យេហូវ៉ាដោយស្មោះត្រង់។ កាលដែលបុរសកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា គាត់ចាកចេញពីអំពើ អាក្រក់។ សូមមើលសុភាសិត ៣:៧ ខ។

2. អ្នកដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាប គួរតែទទួលបានសេចក្តីមេត្តាករុណា។ (១៦-២៤) សូម មើលសុភាសិត ២៨:១៣។ ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានយល់ថាការទាមទារឱ្យមាន អំណាចគ្រប់គ្រងជាស្តេចគឺជាអំពើបាបដ៏ធំ ហើយបានសារភាពដោយត្រង់។ (ខ ១៩ ខ) បន្ទាប់មក សាំយូអែល ជាព្យាករីរបស់ព្រះបានផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់ដល់ ប្រជាជនសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយផ្តល់ការល្អឯលោម និងក្តីសង្ឃឹមដល់ពួក គេ។ (២០-២៤) ១) គាត់បាននិយាយថាកុំខ្លាចវា។ (ខ២០ខ) ២) គាត់គួរតែបម្រើព្រះយេ ហូវ៉ា ហើយម្តងទៀតកុំបម្រើរូបព្រះ។ (ខ២១) ៣) ព្រះយេហូវ៉ាមិនចោលរាស្ត្ររបស់ លោកដោយព្រោះនាមលោកទេ។ (ខ២២) នេះគឺដូចជាពាក្យដែលត្រូវជឿលើការបោះ ឆ្នោតរបស់ព្រះ ដែលបានធ្វើឱ្យអ៊ីស្រាអែលជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ នេះនិយាយថា

អធិបតេយ្យភាពរបស់ទ្រង់ជាម្ចាស់ការសង្គ្រោះ (ដោយគ្មានគុណសម្បត្តិរបស់ប្រជាជន
របស់គាត់) ។ ៤) សំឡេងដែលបាននិយាយថា គាត់មិនបានផ្អាកដើម្បីអធិស្ឋានសម្រាប់
ប្រជាជនអ្វីស្រាវែងទេ។ (ខ២៣) នេះជាវិធីដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតដើម្បីជួយពួកគេ។ ដូច្នេះ
ពួកគេក៏ចង់អធិស្ឋានដែរ។ (៧:៨) ៥) គាត់បាននិយាយដើម្បីបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះ។ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 23) ការដែលទ្រង់បង្រៀនពួកគេនូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាបន្តបន្ទាប់
គឺជាសេចក្តីសន្យាដ៏គ្រប់គ្រាន់បំផុតចំពោះពួកគេ។

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការមិនជឿមិនរង់ចាំការសន្យារបស់ព្រះរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (៨-១០) សូលមិនបានរង់ចាំការសន្យារបស់សាំយូអែល (១០:៨) រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ការពិតដែលគាត់បានរង់ចាំអស់រយៈពេល ៧ ថ្ងៃ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានរង់ចាំរហូតដល់ថ្ងៃដែល Samuel មកដល់។ វាដូចជាការពិតដែលថានៅពេលដែលកប៉ាល់មកដល់កំពង់ផែវាត្រូវបានកំទេច។
2. សេចក្តីមិនជឿ មានតែរូបនៃសេចក្តីលះបង់។ (១៩) សូលបានប្រហារជីវិតដោយបង្ខំនូវកិច្ចការរបស់សង្ឃសាំយូអែលដោយខ្លួនគាត់។ វាជាសកម្មភាពចំអកការបូជាសម្រាប់ខ្លួនឯងដែលបានប្រតិបត្តិការបូជា។ ការបម្រើព្រះគឺត្រូវជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគោរពតាមវា។
3. គាត់បានទទួលការប្រកាសទំនាយថាការគ្រងរាជ្យរបស់ទ្រង់មិនគួរមានរយៈពេលយូរទេ។ (១៣-១៤) ការពិតដែលថាសាំយូអែលមិនបានរង់ចាំសាំយូអែលរហូតដល់ទីបញ្ចប់ (៨-៩) បន្ទាប់ពីគាត់បានឡើងសោយរាជ្យ វាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាលើកដំបូង។ ចំពោះអំពើបាបមួយនេះដែលគាត់បានបាត់បង់ការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួនគួរតែគិតថាវាដូចជារឿងមួយរំពេចនិងការដាក់ទោសហួសហេតុពេក។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងគិតពីវាតាមរយៈជីវិតរបស់សូល គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងនៅក្នុងពេលនេះ ហើយអំពើបាបបន្តរបស់គាត់បានបង្ហាញពីការបន្តនៃអំពើបាបដ៏រ៉ាំរ៉ៃដែលមិនគោរពតាម។ (១៥:១-៣, ៩) សូមយោងទៅ ១៥:២២-២៣។ មនុស្សជាច្រើនគួរតែត្រូវបំផ្លាញដោយកំពើបាបរ៉ាំរ៉ៃដែលពួកគេប្រព្រឹត្ត។ បុរសម្នាក់មានអំពើបាបរ៉ាំរ៉ៃដូចជាភ្លៅក្រហាយជាបន្តបន្ទាប់ ហើយបុរសម្នាក់ទៀតមានអំពើបាបសង្ស័យចំពោះការពិតបន្តទៀត។

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កូនប្រុសរបស់គាត់ Jonathan ទៅមុនជាងឪពុករបស់គាត់។ (១, ២៩) យ៉ូណាថានមិនបានបះបោរស្វលដែលជាឪពុករបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានរិះគន់ភាពមិនអាចទៅរួចរបស់ឪពុកគាត់ និងអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់។ គាត់បានចូលទៅជិតទាហានក៏លឺស្ទើរ ហើយបំផ្លាញពួកគេ។ (6-15) ហើយគាត់បានទទួញសោកចំពោះកំហុសនៃការតមអាហារ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យោធាអ៊ីស្រាអែល។ (២៩-៣០) ដូចដែលសីលធម៌នៅចំកណ្តាលនៃព្រះ ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជំនឿ។ សីលធម៌នៅកណ្តាលខ្សែឈាមដើម្បីធ្វើឱ្យមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងក្នុងមនុស្សជាតិបានបង្កប់នូវសិទ្ធិនិងសុចរិតភាពរបស់មនុស្ស ហើយបន្ទាប់មកប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំងដល់គ្រួសារ និងសង្គម។ ជីវិតដើម្បីស្វែងរកព្រះ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ច្រើនជាងខ្សែឈាម ធ្វើឱ្យខ្សែឈាមបរិសុទ្ធ ហើយនាំមកនូវសុភមង្គលដោយស្មោះ។ សូមមើល អេសេសូរ ៦:១-៤។

2. ការសម្រេចចិត្តនៃជំនឿរបស់យ៉ូណាថាន (៦-១៥) ១) គាត់ជឿលើតែព្រះយេស៊ូ ហើយគាត់មិនជឿលើចំនួនទ័ពទេ។ (១៦) ២) គាត់បានសម្រេចចិត្តស្វែងយល់ពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈពាក្យរបស់ខ្លាំងសត្រូវ។ (8-10) គាត់បានតាំងចិត្តដោយជំនឿ ហើយបានយកឈ្នះពួកគេ។ (12-15)

3. បណ្តាសាដោយគ្មានហេតុផលមិនកើតឡើងទេ (24-45) ព្រះបាទសូលបានប្រកាសបញ្ជាតមអាហារដល់ពួកទាហានទាំងអស់ថា អ្នកដែលបរិភោគអាហារគួរតែទទួលមរណភាពនៃបណ្តាសា។ (២៤) នេះគឺជាការបង្គាប់មិនត្រឹមត្រូវ និងបណ្តាសាដោយគ្មានហេតុផល។ យ៉ូណាថានបានទម្លាយបទបញ្ជានេះ (២ ២៧) គាត់ត្រូវបានបើកសម្តែងថាជាអ្នក

ដែលត្រូវដាក់បណ្តាសា។ (៤០-៤៣) ប៉ុន្តែគាត់បានស្លាប់។ (៤៤-៤៥) សូមមើល
សុភាសិត ២៦:២។ ការពិតដែលថាយ៉ូណាបានត្រូវបានជ្រើសរើសជាវត្ថុនៃបណ្តាសា
(38-42) បានក្លាយជាការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះ។ ការពិតដែលព្រះបានជ្រៀតជ្រែកក្នុងគោល
បំណងបង្ហាញការពិតថា ការដាក់បណ្តាសាដោយគ្មានហេតុផល មិនអាចធ្វើបាបមនុស្ស
ពិតបានទេ។ អ្នកជឿបានទទួលការស្តីបន្ទោស និងកិត្តិយសដ៏អាក្រក់ជាច្រើនដោយគ្មាន
មូលហេតុនៅក្នុងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនត្រូវការការការថប់បារម្ភទេ។ ពួកគេជួបពេល
វេលាដើម្បីគេចចេញពីវាច្បាស់ណាស់។

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ភាពផ្ទុយគ្នារវាង Amalekite និង Kenite ។ (១-៦) ជនជាតិអាម៉ាលេកបាននិយាយផ្ទុយពីអ៊ីស្រាអែល ដែលព្រះបានសង្គ្រោះចេញពីស្រុកអេស៊ីប។ (និក្ខមនំ ១៧:៨-១៦) ព្រោះវាជាអំពើបាបដែលផ្ទុយពីចលនានៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ គឺដូចជាអំពើបាបដែលផ្ទុយពីព្រះ។ ដ្បិតកុលសម្ព័ន្ធមានអំពើអាក្រក់ខ្លាំងណាស់ ព្រះបានប្រកាសរួចហើយថាពួក

2. គេត្រូវបំផ្លាញចោល។ (និក្ខមនំ ១៧:៤ ខ)

ផ្ទុយទៅវិញ Kenite បានជួយអ៊ីស្រាអែលតាមផ្លូវទីរហោស្ថានបន្ទាប់ពីការរៀសខ្លួនរបស់ពួកគេ។ (១សាំ. ១៥:៦) ជាការល្អដែលពួកគេបានចូលរួមជាមួយព្រះ។ អ្វីដែលយើងយល់ពីកុលសម្ព័ន្ធទាំងពីរនេះ គឺជាវិធីសាស្ត្រនៃអាកប្បកិរិយារបស់យើងចំពោះចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន មានសមាជិកក្រុមជំនុំ (ឬអ្នកដឹកនាំ) ដើម្បីរារាំងការអភិវឌ្ឍន៍នៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងព្រះវិហារ ពួកគេក៏គួរខ្លាចការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ ដូចជាជនជាតិអាម៉ាលេកដែរ។

3. មុខសំរិទ្ធដើម្បីបិទបាំងអំពើបាបរបស់គាត់។ (១៥-២១) ព្រះបានបង្គាប់ឱ្យសម្លាប់ចៀម និងគោទាំងអស់របស់ជនជាតិអាម៉ាលេក (ខ៣) សូលមិនបានសម្លាប់សត្វដែលល្អជាងគេឡើយ ហើយបាននាំពួកវាមកវិញ។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោកបានលើកលែងដូចតទៅ។ ១) គាត់ថាខ្លួនគាត់មិនដូច្នេះទេ ប៉ុន្តែប្រជាជនគាត់ធ្វើដូច្នេះ។ (ខ១៥) ប៉ុន្តែតាមពិតគាត់ផ្ទាល់បានចូលរួមក្នុងសកម្មភាព។ ខទី ១ ពន្យល់ពីអ្វីដែល ប៉ សូល និងប្រជាជនរបស់ទ្រង់™ ប្រហារជីវិតរួមគ្នា។ ២) ការនាំចៀមនិងគោល្អៗមកថ្វាយដោយញាបូជាដែលប្រជាជនថ្វាយដល់ព្រះ។ (ខ ១៥ ខ ខ ២១ ខ) ពាក្យរបស់សូលគឺជាពាក្យកុហក។ តាមពិតគាត់

បានចាកចេញពីសត្វដោយសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គាត់។ សូមមើល ខទី ១៩។ គាត់បាន
អះអាងថា គាត់បានគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់។ (ខ២០) ប៉ុន្តែ
ដូច្នេះការអំពាវនាវឱ្យការស្តាប់បង្គាប់របស់លោកមិនបានសម្រេចតាមអ្វីដែលព្រះចង់បាន
ទេ ប៉ុន្តែរួមបញ្ចូលអ្វីដែលលោកបានប្រហារជីវិតដោយខ្លួនលោកផ្ទាល់។ ម្នាក់នេះគ្មាន
តម្លៃនៃការស្តាប់បង្គាប់ទេ។ ទោះបីជាគាត់បានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយគាត់
បានត្រលប់ទៅមនុស្សក្នុងកម្រិតមួយចំនួន។ (ខ២៤) នេះក៏ជាអាកប្បកិរិយាមិនទទួលយក
ភ័យរបស់ប្រជាជនយ៉ាងច្បាស់។

4. ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងការថ្វាយ។ (ខ ២២ ខ) ការថ្វាយតង្វាយថ្វាយព្រះ គឺជា
ពិធីថ្វាយបង្គំព្រះ។ ប៉ុន្តែការលះបង់ដោយមិនមានការស្តាប់បង្គាប់គឺជាការលាក់ពុត។ មាន
តែការលះបង់ដោយការគោរពប្រតិបត្តិប៉ុណ្ណោះ ទើបមានប្រសិទ្ធភាព។ ដូច្នេះ លូសើរបាន
មានប្រសាសន៍ថា ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងការលះបង់។

5. សូលមិនព្រមប្រែចិត្ត ហើយចង់បានសុខទេ។ (២៥-៣១) សូលមិនបានប្រែចិត្តដោយ
ស្មោះទេ (១៥-២៤) ប៉ុន្តែគាត់មិនចង់ទទួលទណ្ឌកម្មពីព្រះទេ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ចាប់ពី
ពេលនេះតទៅ លោកមានទំនោរទៅរកសកម្មភាពមនុស្សធម៌។ ១) ការលើកតម្កើងព្រះ។
ការដែលគាត់លាតត្រដាងនូវអ្វីដែលគាត់គោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដូចជាបាវចនានោះគឺជា
ពាក្យលើកសរសើរ។ ២) ទង្វើបង្ខំមនុស្សរបស់ព្រះ។ ពេលគាត់ព្យាយាមទៅជួបសាំយូអែ
ល គាត់ចាប់បង្ខំ ហើយសម្លៀកបំពាក់របស់សាំយូអែលត្រូវហែកចោល។ (ខ ២៧) បើ
គ្មានការប្រែចិត្តពីសកម្មភាពរបស់មនុស្សដើម្បីទទួលពរជ័យពីព្រះទេ នោះមិនត្រូវជាធម្ម
ជាតិឡើយ។ ៣) សកម្មភាពដែលត្រូវលើកឡើងចំពោះព្រះ។ មនុស្សមានបាបមិនប្រ

ចិត្ត មិនស្គាល់ការគោរពប្រណិប័តន៍ពិត ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៃការលាក់ពុត ដើម្បីប្រើ
ពិធីនៃការថ្វាយបង្គំបរិសុទ្ធ ដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្យាករណ៍ដែលសោកសៅ (ខទី 1)

សំបុត្រដែលមិនឈប់ដើម្បីទទួលទុក្ខព្រួយចំពោះសូល មិនបានប្រែចិត្ត ហើយរក្សាចិត្ត
រឹងប៉ឹងរបស់គាត់ទេ។ ទុក្ខព្រួយរបស់គាត់ឆ្លុះបញ្ចាំងពីដួងចិត្តរបស់ព្រះមិនឱ្យជួលសូល
(15:35 ខ) ពាក្យទាំងអស់របស់ព្យាករណ៍និងរូបទាំងអស់របស់គាត់ឆ្លុះបញ្ចាំងពីដួងចិត្ត
របស់ព្រះ។ អ្នកជឿទូទៅគួរតែបង្ហាញបេះដូងរបស់គាត់តាមរយៈសកម្មភាពរបស់គាត់។
អ្នកជឿដែលសង្កត់ធ្ងន់លើអ្វីដែលព្រះមិនពេញចិត្តគឺជាអ្នកដែលចាកចេញពីព្រះរហូតមក
ដល់ពេលនេះ។

2. ព្រះដើម្បីវិនិច្ឆ័យអ្នកដឹកនាំ (ខ 1 ខ -14) ទោះបីជាអ្នកដឹកនាំដែលព្រះបានតែងតាំងនៅ
ក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវបានខូចក៏ដោយគាត់មិនបរាជ័យទេ។ គាត់បានតែងតាំងអ្នកដឹកនាំថ្មីម្តងទៀត។
គាត់បានបោះចោលសូលមិនឱ្យប្រែចិត្តដោយរឹងរូស ហើយទ្រង់បានចាក់ប្រេង
អភិសេកលើដាវីខ ដើម្បីតែងតាំងគាត់ជាស្តេច។ (២-១៣) ប្រសិនបើអ្នកដឹកនាំមិនប្រែចិត្ត
ប៉ុន្តែចង់បានឋានៈខ្ពស់ គាត់គួរតែបោះបង់ចោលព្រះជាដាច់ខាត។

3. ព្រះមើលដួងចិត្ត។ (ខ៧) បុរសមានទំនោរវិនិច្ឆ័យដោយរូបអ្នកដទៃ។ ដូច្នោះហើយ
សកម្មភាពរបស់ពួកគេគឺជាអ្វីដែលព្រះស្តាប់ ហើយធ្វើឱ្យអ្នកដទៃស្តាប់។ ដូចជាអ្នកដែលទំ
នោរទៅរកទំនោរខាងក្រៅក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទមតាមធម្មជាតិ។ កាលដែលបុរស
មើលទៅលើអំពើពុករលួយនៃចិត្តរបស់គាត់ គាត់គួរតែបន្ទាបខ្លួន។

4. ដាវីឌដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ។ (11-13) អ្វីដែលគាត់ត្រូវបានតែងតាំងជា
 ស្តេចអ៊ីស្រាអែលបានចេញមកតាមក្រោយ។ ១) ដោយសារទ្រង់ពេញចិត្តនឹងព្រះ។ (១រា
 ក្សត្រ ២៨:៤) ២) ដោយសារគាត់ស្របតាមចិត្តព្រះ។ (សកម្មភាព ១៣:២២) ដាវីឌបាន
 ត្រូវហៅឱ្យជួយថែរក្សាហ្វូងចៀម។ គាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសក្នុងស្ថានភាពវេទនា។ ព្រះជា
 ម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ លើកទុក្ខលំបាក ហើយប្រើ។ សូមមើល Me Cur 1:26-29 ។
5. ដាវីឌដេញអារក្សចេញដោយលេងពិណ (14-23) ជាសំឡេងដែលដាវីឌលេងពិណបាន
 បង្ហាញពីអំណាចសម្រាប់វាជាចម្រៀងនៃសេចក្តីជំនឿសរសើរព្រះយេហូវ៉ា។ កាលគាត់
 បន្តនៅលើហ្វូងចៀមនៅវ័យក្មេង គាត់បានយកឈ្នះលើសត្វគោជាទីស្រឡាញ់និងសត្វគោ
 ដោយសេចក្តីជំនឿ (17:37) ជំនឿឈ្នះលើពិភពលោក។ (យ៉ូហានទី១ ៥:៤)

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដាវីឌទទួលការមើលងាយត្រូវបានលាតត្រដាងជាអ្នកឈ្នះកូលីយ៉ាត។ (26-30) ព្រះបាទដាវីឌបានទទួលការអាម៉ាស់ពីបងប្អូនរបស់គាត់ (ខ ២៨) ស្តេចសូលក៏មិនបានរំពឹងទុកគាត់ដែរ។ (ខ.៣៣) ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់ប្រើព្រះដែលរក្សាសេចក្តីជំនឿយ៉ាងមានតម្លៃទោះជាទ្រង់ត្រូវគេមើលងាយដោយមនុស្សក៏ដោយ។ យ៉ូសែប យេរូដា និងហាណាបានធ្វើតាមវិធីនេះ។

2. ភាពចាំបាច់នៃបទពិសោធន៍ និងការបណ្តុះបណ្តាល។ 1) ដាវីឌដើម្បីយកឈ្នះសត្វព្រៃដោយសេចក្តីជំនឿទទួលបានភាពក្លាហានដោយបទពិសោធន៍របស់គាត់។ ដើម្បីយកឈ្នះសត្វព្រៃដើម្បីថែរក្សាហ្វូងចៀមបានចេញពីជំនឿរបស់គាត់។ សូមមើល ខទី ៣៧ បទពិសោធន៍នៃជំនឿពីអតីតកាលតែងតែបំភ្លឺអនាគតដ៏ខ្លោងឆ័ត។ 2) ជ័យជំនះរបស់ដាវីឌគឺអាស្រ័យលើលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការធ្វើលំហាត់ប្រាណធម្មតា (ឬហ្វឹកហាត់) ពីអតីតកាល។ (៣៨-៥១) គាត់គ្មានរថភ្លើងប្រើដាវ និងគ្រឿងសស្ត្រាទេ ប៉ុន្តែការប្រើដំបង និងចងដុំថ្ម គឺត្រូវប្រើដោយរថភ្លើងដ៏វែងរបស់គាត់។ សូមមើល ៣៨-៤០ ។ ខគម្ពីរបញ្ជាក់ជាពិសេសការអនុវត្តភាពជាព្រះ។ សូមយោងទៅទី ១ ធីម ៤:៧ ខ-៨ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ជាជាងបង្ហាត់ខ្លួនអ្នកសម្រាប់ភាពគោរពព្រះ; ៨ ព្រោះថាការបង្ហាត់រូបកាយមានតម្លៃខ្លះនោះការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះគឺមានតម្លៃគ្រប់បែបយ៉ាង ដូចជាការសន្យាសម្រាប់ជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងជីវិតខាងមុខផង™។

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សោកនាដកម្មដែលការរួបរួមដ៏ស្រស់ស្អាតត្រូវបានបំបែកចេញ។ (១-៩) ក្រោយពីដាវី
ឧបាយកលឈ្នះមេទ័ពកូលីយ៉ាត យ៉ូណាបានស្រឡាញ់ដាវីដដូចជាជីវិតរបស់គាត់។ (១-៤)
សូលក៏បានប្រព្រឹត្តចំពោះគាត់ដោយសក្តិសម។ (១៥) ដូចជាការរួបរួមដ៏ស្រស់ស្អាតត្រូវ
បានបំផ្លាញដោយការច្រណែនរបស់សូល។ (១៨) កំដៅច្រណែនបែបនេះនាំឱ្យមានការ
បាក់បែកដ៏គួរឱ្យរន្ធត់។ សូមមើលសូភាសិត ១៤:៣០, ២៧:៤។
2. ចិត្តច្រណែនប្រៀបដូចជាចិត្តរបស់អារក្ស។ (១១០) សូលខ្លាចដាវីដដែលព្រះយេស៊ូវ
នៅជាមួយ។ (១២, ១៥) ហើយគាត់បានព្យាយាមសម្លាប់ដាវីដ។ (១១, ១៧-២៥) គាត់
បានឱ្យកូនស្រីរបស់គាត់ទៅគាត់សម្រាប់ផែនការសម្លាប់គាត់។ គំនិតសម្លាប់មនុស្ស
សុចរិត គឺចិត្តរបស់វិញ្ញាណអាក្រក់។

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. តួនាទីជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដែល Jonathan យក។ (១-៧) ដូចដែលព្រះបាទសូលបានបង្គាប់ឱ្យសម្លាប់ដាវីឌ យ៉ូណាថានជាកូនប្រុសរបស់គាត់បានសាទរចំពោះអំពើល្អរបស់ដាវីឌ និងគុណសម្បត្តិរបស់គាត់ ហើយបានសុំកុំសម្លាប់ដាវីឌ។ សកម្មភាពបែបនេះរបស់យ៉ូណាថានគឺជាការគោរពកោតខ្លាចដល់បិតារបស់គាត់ និងជាសេចក្តីសុចរិតចំពោះដាវីឌ។ ដូចគ្នានេះដែរ តួនាទីរបស់អ្នកមធ្យមមិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលបានពរជ័យពីព្រះឡើយ។

2. បង់កុសលជាអំពើអាក្រក់ ជាអំពើដែលចាប់ដោយវិញ្ញាណអាក្រក់។ (ខ ៩) ក្នុងចំណោមបុរស អ្នកដែលទទួលបានប្រយោជន៍ (ឬអ្នកដែលអាចទទួលបានប្រយោជន៍) សម្រាប់ខ្លួនគាត់ប្រព្រឹត្តចំពោះសត្រូវរបស់គាត់ពេញមួយជីវិតសម្រាប់រឿងមួយចំនួន។ វាបានក្លាយជាដោយការជំរុញវិញ្ញាណអាក្រក់។ ដាវីឌបានយកឈ្នះជាមួយនឹងទាហានភីលីស្ទីនសម្រាប់សូល (ខ ៨); គាត់ពេញចិត្តសូល ដោយលេងពិណ។ (ខ ៩ ខ) ទោះជាដូច្នេះក៏ដោយ សូលបានព្យាយាមសម្លាប់

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មិត្តភាពដ៏ជ្រាលជ្រៅរវាងយ៉ូណាថាននិងដាវីឌ។ ១) យ៉ូណាថានបាននិយាយថានឹងសម្រេចអ្វីដែលដាវីឌប្រាថ្នា។ (ខ៤) នេះជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលមនុស្សពីរនាក់ស្រឡាញ់គ្នាដូចរូបកាយតែមួយ។ (២សាំ. ១:២៦) ២) អាទិកំបាំងនៅក្នុងពួកគេត្រូវបានគេនិយាយ (៥-២៩) ពួកគេបានរក្សានូវសេចក្តីសុចរិតដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ ហើយក៏បានប្រព្រឹត្តសូម្បីតែបញ្ហាជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់។ នេះគឺជាសីលធម៌ដ៏មានតម្លៃក្នុងមិត្តភាព។ សូមមើលយ៉ូហាន ១៥:១៥ ។ ៣) យ៉ូណាថានបានយកស្ថានភាពដ៏គ្រោះថ្នាក់នៃការស្លាប់របស់គាត់សម្រាប់ដាវីឌ។ (៣២-៣៤) នេះជាភស្តុតាងដើម្បីស្រឡាញ់ដាវីឌជាជីវិតរបស់គាត់។ (១៨:១)

2. ការបំបែកក្តីសង្ឃឹមរវាងយ៉ូណាថាន និងដាវីឌ។ (៣៥-៤២) ពេលដែលពួកគេបានជួបគ្នាជាលើកដំបូង ជំនឿរបស់ពួកគេក្នុងការកោតខ្លាចព្រះយេស៊ូវគឺសមស្រប ហើយគោរពព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយេស៊ូវដើម្បីឱ្យលើសពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួននិងប្រយោជន៍របស់ពួកគេ។ (15-16) ដូច្នេះហើយឥឡូវនេះ ការបែកគ្នាដោយការយំរបស់ពួកគេក៏បានបង្កើតឡើងនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ (ខទី 42) វាគឺជាការបំបែកនៃក្តីសង្ឃឹម។

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

ព្រះបាទដាវីឌបានរួចផុតពីការបៀតបៀនរបស់ព្រះបាទសូល ហើយបានទទួលនំប៉័ងដោយ
បូជាចារ្យអហ៊ីម៉ាឡេក (៣-៦) ហើយក៏ទទួលបានដាវដែរ។ (8-9) JC Sikkal បានរក
ឃើញអត្ថន័យដ៏ឧទ្ធារិក ពោលគឺព្រលឹងនៃអ្នកជឿជៀសវាងអំពើបាប ហើយចូលទៅក្នុង
ព្រះគ្រីស្ទ គាត់ទទួលបានអាហារនៃព្រលឹង និងព្រះបន្ទូលនៃព្រះបន្ទូល។ (Naar Gods
Hart I. 1921- ទំព័រ 164)

ព្រះបាទដាវីឌគេចពីការបៀតបៀនព្រះបាទសូល ហើយបាននិរទេសទៅស្តេចភីលីស្ទីន អ័
គីស ហើយជីវិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានគំរាមកំហែង។ គាត់បានបង្កើតទំនុកតម្កើងពីរដើម្បី
ទាក់ទងនឹងពេលវេលាដ៏គ្រោះថ្នាក់ (ទំនុកដំកើង 34:56) ជំនឿរបស់គាត់ដែលបានបង្ហាញ
នៅក្នុងទំនុកតម្កើងគឺការពិតដែលថាការអធិស្ឋានពីបញ្ហាគួរតែស្តាប់ព្រះយេស៊ូវ។ (៣៤:
៦) ទោះជាមនុស្សសុចរិតត្រូវរងទុក្ខក៏ដោយ ព្រះយេស៊ូវបានរំដោះគាត់ (៣៤:១៩) ពេល
គាត់កោតខ្លាច គាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវ (៥៦:៣) គាត់មានចិត្តក្លាហាន ដូចគាត់ពឹង
លើព្រះ។ (56:11)

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការល្អងលោមក្នុងភាពងកោ។ (១-២) ដាវីឌជាមនុស្សដែលត្រូវនិរទេសដោយងកោ ហើយជាមនុស្សវេទនាម្នាក់រស់នៅក្នុងរណ្តៅងងឹត។ ប៉ុន្តែពីភាពងកោ ការសម្រាលទុក្ខ បានកើតឡើងបន្ទាប់មកឪពុកម្តាយ និងបងប្អូនរបស់គាត់ និងមិត្តរួមការងារបានមកលេង គាត់។ ខាងលើនៃការសម្រាលទុក្ខធំជាងនេះគឺការមានអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿថ្មី។ បន្ទាប់ មក គាត់បានបង្កើតទំនុកតម្កើងជំពូកទី ៥៧ ទោះជាជារូបកាយរបស់គាត់ត្រូវបានគេដាក់ក្នុង រូងព្រលឹងរបស់គាត់ក៏ដោយ។ គាត់បានសារភាពថា “ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមអាណិត មេត្តាទូលបង្គំផង ដ្បិតព្រលឹងទូលបង្គំបានជ្រកកោននៅក្នុងទ្រង់។ នៅក្នុងម្លប់ស្នាបរបស់ អ្នកខ្ញុំនឹងជ្រកកោនរហូតដល់ខ្យល់ព្យុះនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញកន្លងមក™។ (ទំនុកតម្កើង ៥៧: ១) ហើយឱព្រះអើយ ចិត្តរបស់ទូលបង្គំបានខ្ជាប់ខ្ជួន! ខ្ញុំនឹងច្រៀង និងធ្វើបទភ្លេង!” (ទំនុកដំកើង ៥៧:៧)

2. ភាពកតញ្ញរបស់ដាវីឌបានបង្ហាញនៅក្នុងទីជំរក និងជំនឿរបស់គាត់។ (៣-៤) លើសពី នេះទៅទៀត លោកបានឱ្យឪពុកម្តាយរបស់លោករស់នៅជាមួយស្តេចម្ចីអាប៉ា ដើម្បីរក្សា សុវត្ថិភាពលើរូបកាយរបស់ពួកគេ ដោយធ្វើឱ្យអស់ពីសមត្ថភាព។ គាត់បានថ្វាយការ គោរពកោតខ្លាចដល់ឪពុកម្តាយ។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ អ្នកដែលគាត់ពឹងផ្អែកនិងជឿ លើគឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ ដូចជាសកម្មភាពរបស់គាត់គឺសក្តិសមតាមរបៀប មនុស្ស និងផ្លូវស្ថានសួគ៌។ បន្ទាប់មកការពិតដែលគាត់បាននិយាយថា “ទាល់តែខ្ញុំដឹងថា ព្រះនឹងធ្វើអ្វីសម្រាប់ខ្ញុំ”។ (ខ ៣ ក) ជាភស្តុតាងដើម្បីមើលការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ ជាលទ្ធ ផលគាត់បានក្រឡេកមើលព្រះបានទទួលការណែនាំពីហោរា។ (ខ៥)

3. សូលថាបេះដូងរបស់គាត់ឆឺត។ (១៦-១៩) គាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយការចង់បាន
អំណាចផ្តាច់ការទាំងស្រុង។ សេចក្តីប្រាថ្នាធ្វើឱ្យមនុស្សឆឺត ហើយធ្វើឱ្យគេយល់ឃើញ
នូវសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីអាក្រក់។ ១) សូលយល់ខុសថាដាវីឌផ្ទុយពីខ្លួនគាត់។ (ខ ៨) ២)
គាត់បានសម្លាប់ Ahidobel ដើម្បីនិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ (១៤-១៩) ជឿលើ Doeck
ដែលជាការក្បត់។ (៩-១០, ១៨-១៩) មនុស្សដែលត្រូវឆឺតដោយបំណងប្រាថ្នារបស់
លោកីយ៍ ហើយមិនយល់ដឹងពីអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ បដិសេធព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយ
មិនជឿលើទ្រង់។ សូមមើល យ៉ូហាន ៣:១៨-២១។

ជំពូកទី 23 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបាទដាវីឌយល់ច្បាស់អំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងអនុវត្តវា។

(១-៥) ទីក្រុងគីឡាមិនបានក្លាយជាជម្រករបស់ដាវីឌក្នុងការនិរទេសខ្លួនឡើយ។ (៣, ៧, ១១-១២) ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់ដឹងថា ការពិតដែលថាគីឡាគួរត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពី កណ្តាប់ដៃរបស់គីលីស្ទីន គឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះដែលគាត់បានអនុវត្តដោយផ្ទាល់។

2. មិត្តជួយដោយជំនឿ។

(១៥-១៨) យ៉ូណាបានទៅជួបដាវីឌ ដើម្បីរត់គេចខ្លួននៅស្រុកដាច់ស្រយាល ហើយ បានជួយជំនឿរបស់គាត់។ ព្រះបានយាងទៅកាន់បេះដូងនៃពួកបរិសុទ្ធដោយផ្ទាល់ ទ្រង់ មានពេលដើម្បីពង្រឹងសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់; ពេលខ្លះគាត់ផ្តល់ការសម្រាលទុក្ខនិងក្តី សង្ឃឹមតាមរយៈបុរសដូច្នេះ។ (១១៧) សេចក្តីសង្ឃឹមដែលយ៉ូណាបានប្រាប់ដាវីឌគឺជាការ ស្មានរបស់គាត់ ប៉ុន្តែជាសាវតាររបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (១១៨ក) ជំនឿដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមដល់ ព្រះ។

ជំពូកទី 24 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. វិបត្តិដែលអ្នកមិនប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែរក្សាចិត្តរឹងរូសបានជួប។ (២-៤) ព្រះបាទសូលមានពិសដ៏រាក្រក់នៅក្នុងចិត្ត ហើយទ្រង់បានប្រើអំពើឃោរឃៅដើម្បីសម្លាប់ព្រះបាទដាវីឌដ៏សុចរិត ទ្រង់បានចូលទៅក្នុងកន្លែងស្លាប់ដោយមិនដឹងខ្លួន។ (ខ៤) តាមពិត មនុស្សមានបាបជាច្រើនដូចជាសូលត្រូវបានគម្រាមកំហែងក្នុងគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតរបស់ពួកគេ ពួកគេបានគេចចេញពីវាដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ រ៉ូម 2:4-5 បាននិយាយថា “ដ្បិតបើអ័ប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារការប្រព្រឹត្ត នោះគាត់មានអ្វីដែលត្រូវអួត ប៉ុន្តែមិនមែននៅចំពោះព្រះទេ។ ៣ តើបទគម្ពីរចែងយ៉ាងណា? “អ័ប្រាហាំបានជឿព្រះ ហើយបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត” ។ ឥឡូវនេះ ចំពោះអ្នកដែលធ្វើការ ប្រាក់ឈ្នួលរបស់គាត់មិនត្រូវបានរាប់ជាអំណោយទេ តែតាមកំណត់របស់គាត់។ ហើយចំពោះអ្នកដែលមិនធ្វើការ ប៉ុន្តែជឿលើអ្នកដែលបានរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិត នោះជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត” ចូរយើងចងចាំក្នុងចិត្តថា យើងជួបរឿងជាច្រើនស្ទើរតែស្លាប់ទៅហើយ។

2. ចិត្តរបស់ដាវីឌមិនឱ្យសម្លាប់សូល។ (៥-៧) ទោះជាដាវីឌមានឱកាសច្រើនក្នុងការសម្លាប់សូលក៏ដោយ ក៏គាត់មិនធ្វើបាបសូលដោយចិត្តខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាដែរ។ (ខ៦) ពោលគឺទ្រង់មិនអាចសម្លាប់ស្តេចដែលព្រះបានតែងតាំង (ជាស្តេចចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះយេហូវ៉ាទេ)។ សូមយោងទៅខទី 10 ។ ពេលសូលមើលទៅលើអំពើទុច្ចរិតរបស់សូល គាត់អាចនឹងដឹងថាគាត់គួរត្រូវបោះចោលមួយភ្លែត។ ប៉ុន្តែគាត់បានគិតថាការដែលគាត់ដកគាត់

ចេញដោយដៃរបស់គាត់ដោយការភ័យខ្លាច។ គាត់មិនចង់ធ្វើអ្វីដែលព្រះគួរប្រតិបត្តិដោយខ្លួនគាត់ទេ។ យើងក៏អាចបោះបង់ការប្រកបខាងវិញ្ញាណក្នុងករណីដែលពួកគេមិនស្តាប់ដំបូន្មានដំណើរការម្យ៉ាង និងការដាស់តឿនរបស់យើង។ ប៉ុន្តែយើងផ្តោតទៅលើពួកគេទាំងស្រុង ហើយមិនអាចវិនិច្ឆ័យពួកគេបានឡើយ។

3. ការប្រែចិត្តពិតប្រាកដត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការមើលឃើញផ្ទៃឈើដើម្បីកាត់ផ្តាច់អំពើបាប។ (១៦-២២) ការសោកស្តាយរបស់សូលមីនស្មោះត្រង់ទេ។ មូលហេតុដែលត្រូវប៉ាន់ស្មានគឺដោយសារវាមិនចេញផ្ទៃ។ គាត់ស្ញើចសរសើរចំពោះភាពល្អរបស់ដាវីឌជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយគាត់គ្រាន់តែសោកស្តាយចំពោះកំហុសរបស់គាត់មួយភ្លែត។ ១) គាត់បានស្រែកខ្លាំងៗ (ខ១៦) ២) គាត់បានសារភាពកំហុសរបស់គាត់ក្នុងកម្រិតមួយ ហើយបាននិយាយក្នុងការប្រៀបធៀបនឹងភាពល្អរបស់ដាវីឌ។ (១៧-១៩ ខ) ៣) គាត់ដឹងថាដាវីឌជាមនុស្សសុចរិត ហើយបានប្រទានពរដល់គាត់។ (១៩ខ) ៤) គាត់ថែមទាំងបានទាយថា ដាវីឌគួរតែរីកចម្រើន។ (២០-២១) ប៉ុន្តែក្រោយមក គាត់ក៏ព្យាយាមសម្លាប់ដាវីឌ។

ជំពូកទី 25 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សកម្មភាពរបស់ណាបាលល្វង់ និងលទ្ធផលរបស់គាត់។ (១) ទ្រង់ត្រាស់ថា សេចក្តីល្អ អាក្រក់។ (ខ១០) ទ្រង់បានថ្កោលទោសដាវីឌ ជាមនុស្សសុចរិត ដូចជាអ្នកបោះបោរបាន បៀតបៀន ហើយនិរទេសខ្លួន។ 2) គាត់បានបង់សេចក្តីល្អដោយអំពើអាក្រក់របស់គាត់។ (ខ២១) អ្នកដែលត្រូវអាក្រក់ខ្លាំងគឺវេទនាយ៉ាងខ្លាំងក្នុងជីវិតចុងក្រោយបង្អស់របស់គាត់។ ណាបាលបានយករូបកាយរបស់គាត់ទៅជាសភាពវិងដូចថ្ម ហើយគាត់បានទទួលទណ្ឌកម្ម ពីព្រះយេស៊ូ។ (៣៧-៣៨)

2. បុណ្យកុសលដែលអប៊ីកែល ជាស្ត្រីល្អាស់វែងបានយក។ គាត់បានប្រាប់ពីប្រាជ្ញារបស់ ព្រះដល់ដាវីឌ ហើយថាគាត់មិនគួរប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីសងសឹកសត្រូវឡើយ។ (៣១, ៣៣) សូមយោងទៅខេអ៊ីត ៣២:៣៥, រ៉ូម ១២:១៩។ លទ្ធផលដែលគាត់បានប្រហារជីវិត ស្តេចអ៊ីស្រាអែលមិនងងឹតទេ នេះជាប្រយោជន៍ដ៏ធំរបស់ជាតិ។ មិនត្រឹមតែប្រាជ្ញារបស់ ទ្រង់បានសង្គ្រោះផ្ទះរបស់ណាបាលប៉ុណ្ណោះទេ ខ្ញុំគិតថាសម្រាប់ស្ត្រីនេះមានការរួម ចំណែកយ៉ាងធំធេង សកម្មភាពរបស់គាត់ត្រូវបានសរសេរយ៉ាងលម្អិតនៅគ្រប់រឿង

ជំពូកទី 26 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ឆន្ទៈមិនផ្លាស់ប្តូររបស់ដាវីឌ។ សេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៅក្នុងបុរសគឺជាជីវិត។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រតិបត្តិនូវអកុសលធម៌១ គប្បីរលត់ទៅហើយ កាលកាន់វត្ថុត្រឹមត្រូវរហូតដល់ចប់ ទើបទទួលផល។ ដាវីឌមានឱកាសសម្លាប់ស្វាមីនៅដើមដំបូង គាត់មិនបានសម្លាប់គាត់ទេ។ (ជំពូកទី 24) គាត់បានជួបឱកាសបែបនេះម្តងទៀតនៅពេលនេះ គាត់មិនបានផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់គាត់បានរក្សាជាប់លាប់នោះទេ។ (6-12)

2. ការអត់ធ្មត់របស់ដាវីឌដើម្បីបង្ខំឱ្យមនុស្សអាក្រក់ប្រែចិត្ត។

គាត់បានជួបស្តេចស្វាមី ហើយបានផ្តល់ដំបូន្មានខ្លះដល់គាត់ គាត់មិនយកអាកប្បកិរិយាចំពោះមនុស្សម្នាក់ទៅមនុស្សម្នាក់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានយកអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកនាំសាររបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយផ្ទេរឆន្ទៈរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបង្ខំឱ្យអ្នកដទៃប្រែចិត្ត។ ជាពិសេសវាត្រូវបានបង្ហាញនៅខទី 19 ។ ដាវីឌបានសារភាពថាគាត់ចង់ស្លាប់ ប្រសិនបើវាជាឆន្ទៈរបស់ព្រះយេស៊ូវ នោះដាវីឌចង់បន្ថែមទៀតដែលគាត់មិនបានជួយសង្គ្រោះជីវិតរបស់គាត់ ប៉ុន្តែស្វាមីបានប្រែចិត្ត ហើយធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយេស៊ូវ។

ជំពូកទី 27 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. លទ្ធផលនៃការមិនជឿនិងការថប់បារម្ភ។ ដាវីឌមិនបានសុំព្រះយេស៊ូវទេ ប៉ុន្តែការរត់ទៅស្រុកភីលីស្ទីនដោយគិតថាជាកំហុសរបស់គាត់។ មុនពេលគាត់បានសួរព្រះយេស៊ូវអំពីរឿងសំខាន់ ហើយបានធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់គាត់ (២៣:២, ៤, ១០-១១) នៅពេលនេះគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយការថប់បារម្ភ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវប្រហារជីវិតដោយធ្វើតាមគំនិតរបស់គាត់។ (១-២) ជាលទ្ធផល គាត់បានទទួលទឹកដីស៊ីកក្សាក់ពីស្តេចភីលីស្ទីន (៥-៦) ក្រោយមកគាត់បានជួបទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង (៣០:១) ។
2. សកម្មភាពនៃការបោកប្រាស់។ ដាវីឌបានចំណាយពេលមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងស្រុកភីលីស្ទីន ហើយបានបាត់បង់ជំនឿរបស់គាត់។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿពីងផ្អែកលើបុរសកាន់តែច្រើនជាញឹកញាប់គាត់ក្លាយជាស្ថានភាពបែបនេះ។ គាត់បានធ្វើពុតជាសត្រូវរបស់អ៊ីស្រាអែល ដែលគាត់បានបង្ហាញយ៉ាងល្អដល់ស្តេចភីលីស្ទីន។ (១០-១២) សូមមើល ២៩:១-២, ៦-៨។ អ្នកដែលក្រោកឈរគិតមុនត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងកៅអីកំសាក។

ជំពូកទី 28 ធម្មទេសនា

1. សូលដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតខ្លាំង ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្តអំពើល្អគឺខ្សោយ។ គាត់មានកម្លាំងខ្លាំងណាស់ក្នុងការសម្លាប់ដាវីឌ ប៉ុន្តែផ្ទុយពីអបិយជំនឿគឺខ្សោយណាស់។ គាត់បានបណ្តេញអ្នកផ្ទុកទំនិញ និងអ្នកមិនចេះដឹង (ខ៣) ហើយប្រើឧបករណ៍ផ្ទុកសម្រាប់គាត់ខ្លាចទាហានភីលីស្ទីន។ (ខ៥) នៅទីនេះ គាត់ត្រូវបានគេក្រាបនៅលើឧបករណ៍ផ្ទុក។ ទោះជាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ មិនខ្លាចអ្វីទាំងអស់ ដូចសូលក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលមិនខ្លាចព្រះ មិនខ្លាចគ្រប់យ៉ាងដែរ។

2. ចរិតលក្ខណៈនៃការមិនជឿរបស់សូល។ វាច្បាស់ណាស់ដែលសូលមើលទៅលើទាហានភីលីស្ទីន ហើយខ្លាចវា។ (ខ៥) ដូច្នេះ ហេតុអ្វីគាត់មានជំនឿដើម្បីជៀសវាងចំពោះព្រះយេស៊ូវ? ហេតុផលមានដូចខាងក្រោម 1) ដោយសារគាត់បានថ្វាយយញ្ញបូជាដែលមានតែបូជាចារ្យប៉ុណ្ណោះដែលអាចថ្វាយបាន (13:9) មានការប្រកាសនៃការវិនិច្ឆ័យដោយព្រះចំពោះសកម្មភាពដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់។ ១៣:១៣-១៤ ២) ព្រោះគាត់នៅតែរឹងចចេសដោយបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ ដែលព្រះបានបោះគាត់ចោលហើយ។ (១៥:២២, ២៣)

ជំពូកទី 29 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បទចម្រៀងដែលមនុស្សស្រីអបអរដាវីឌ ។ (ខ៥) នៅគ្រាដំបូងដែលដាវីឌបានកាន់កាប់ ពួកភីលីស្ទីន ហើយបានត្រឡប់មកវិញ ស្ត្រីទាំងនោះបានច្រៀងបទអបអរសាទរសមរភូមិ សង្គ្រាមរបស់គាត់។ (១៨:៧) ការទះដៃអាចនឹងផ្តល់បេះដូងដល់ដាវីឌនៅពេលនោះ។ ប៉ុន្តែការទះដៃនាំឲ្យដាវីឌមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងខ្លាំង។ ១) ព្រោះដាវីឌម្នាក់នេះក្លាយជាមនុស្ស រង្វេងដើម្បីគេចពីសូលដើម្បីសម្លាប់ជីវិតគាត់។ (១៨:៨-១១)។ ២) នៅដើមដំបូង ព្រះបាទ ដាវីឌបានគេចពីសូល ហើយទៅឯអគីស ជាស្តេចកាដ ជាអ្នកបម្រើរបស់ជាតិ និងប្រជាជនបានដឹងថាទ្រង់ជារត្ននៃបទចម្រៀង។ (២១:១០-១១) បន្ទាប់មក ដាវីឌខ្លាចពួកគេខ្លាំងណាស់ ប្រៀបដូចជាមនុស្សឆ្អាត។ ការទះដៃមានរឿងជាច្រើនដែលធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ សូមមើល លូកា ១៦:១៥ ។

2. ជីវិតរបស់ដាវីឌក្នុងការនិរទេសខ្លួន និងការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ គាត់ត្រូវបានគេនិរទេសចូលទៅក្នុងទឹកដីភីលីស្ទីន (រយៈពេល 1 ឆ្នាំ 4 ខែ) ហើយត្រូវបានជៀសវាងចូលទៅក្នុងស្រមោលរបស់ Agish ហើយព្យាយាមទទួលបានកិត្តិយសរបស់គាត់ដោយនិយាយកុហកមិនមែនបេះដូងសំខាន់របស់គាត់។ បន្ទាប់មក គាត់បានចេញដំណើរដែលជនជាតិភីលីស្ទីនចូលណ្ហានពានដល់ប្រជាជាតិរបស់គាត់ គឺអ៊ីស្រាអែល គាត់បានព្យាយាមចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមដោយអាម៉ាស់។ នេះគឺជាសកម្មភាពទ្វេដងរបស់ដាវីឌ។ បេះដូងដ៏សំខាន់របស់គាត់មិនចង់សម្លាប់ស្តេចសូលទេ។ ព្រះដែលមើលទៅកណ្តាលចិត្តបានប្រោសប្រទានព្រះគុណដល់គាត់ ហើយបានទទួលការផ្គត់ផ្គង់ដែលគាត់មិនបានចូលរួមក្នុងសង្គ្រាម។ ព្រះ

ដឹកនាំថាពួកបរិសុទ្ធដែលធ្លាក់ក្នុងភាពទន់ខ្សោយជាបណ្តោះអាសន្នមិនមកដល់កន្លែងនៃ
អំពើបាបទេ។ សូមមើល លូកា ២២:៣១-៣២។ ១កូរិនថូស ១០:១២-១៣។

ជំពូកទី 30 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ជំនឿរបស់ដាវីឌក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា។ (១-៦)

ដាវីឌ និងកងទ័ពរបស់គាត់ដើម្បីត្រឡប់ទៅស៊ីកណ្តាកវិញ បានជួបនឹងស្ថានភាពទុក្ខលំបាក ដែលទីក្រុងទាំងអស់ត្រូវបានដុតបំផ្លាញ ហើយស្រ្តី និងកុមារទាំងអស់ត្រូវបានចាប់ខ្លួន ដោយការលុកលុយរបស់ជនជាតិអាម៉ាលេកេត។ ប្រជាជនស្តាប់បង្គាប់ដាវីឌជាមេដឹកនាំ របស់គាត់ ហើយដើរតាមគាត់រហូតដល់ឥឡូវនេះបានព្យាយាមសម្លាប់ដាវីឌដោយការ ផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗ ព្រោះស្ថានភាពរបស់ពួកគេវេទនា។ នៅពេលដែលបុរសនោះជួបនឹងទុក្ខ លំបាក គាត់ត្រូវតែស្វែងរកអ្នកមានគុណរបស់គាត់ដោយឥតប្រយោជន៍។ នេះគឺជាចរិត របស់មនុស្សខូច។ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលត្រូវនឹកចាំព្រះយេស៊ូវ ហើយពឹងផ្អែកលើទ្រង់ នោះមាន អំណាចក្នុងចិត្ត។ ទោះជាដាវីឌធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពលំបាកក៏ដោយ គាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះ យេស៊ូវអស់ពីចិត្ត ហើយមានចិត្តក្លាហានម្តងទៀត។ អំណាចជារបស់តែព្រះយេស៊ូវ ប៉ុណ្ណោះ។ (ទំនុកដំកើង ៦២:១១, ៤០:២៨-៣១)

2. យុទ្ធសាស្ត្រយោធារបស់ដាវីឌ។ 1) ដំបូងបង្អស់គាត់បានទទួលការណែនាំពីព្រះ។ (៧- ៨) ២) ទ្រង់បានប្រទានសេចក្តីមេត្តាដល់ទាហានដែលនឿយហត់។ (9-10) 3) គាត់បាន សង្គ្រោះមនុស្សដែលមានទុក្ខព្រួយឱ្យត្រូវបានគេបោះបោលហើយប្រើគាត់។ (១១-១៥) និង៤) គាត់បានចែកទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានដកចេញពីសត្រូវរបស់គាត់ ហើយរំខានវា ដោយសប្បុរស ដោយប្រព្រឹត្តចំពោះការកាន់កាប់របស់ព្រះយេស៊ូវ។ (16-30) អ្វីដែល យើងយល់នៅក្នុងជំពូកទី 30 យើងអាចនិយាយបានថាពាក្យ "ហើយឡាគឺសបាននិយាយ ទៅកាន់មេទ័ពអីលីស្ទីនថា "ឥឡូវនេះចូរក្រោកពីព្រលឹមជាមួយនឹងអ្នកបំរើរបស់ម្ចាស់

របស់អ្នកដែលមកជាមួយហើយចាប់ផ្ដើមពីព្រលឹម។ ហើយចេញទៅតាមដែលអ្នកមាន
ពន្លឺ™។ (29:10 ខ) ស្ដេចភីលីស្ទីនឡាគីសចំពោះដាវីឌ គឺអាចជាលទ្ធផលដែលព្រះបានធ្វើ
តាមរយៈអគីស។ ដ្បិតព្រះមានព្រះជន្មរស់ ទ្រង់បានការពារមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់
ទ្រង់ ហើយបានសង្គ្រោះចេញពីវិបត្តិបន្ទាន់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ទោះជាដាវីឌបាន
ព្យាយាមធ្វើសង្គ្រាមជាមួយស្ដេចអគីស ដើម្បីឈ្លានពានអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ក៏ព្រះទ្រង់
បានប្រទានសេចក្ដីមេត្តាករុណាដោយសេចក្ដីក្រោធ ហើយផ្តល់វាថា ដាវីឌអាចត្រឡប់ទៅ
ស៊ីកឡាកវិញ ហើយបានជួយរំដោះគ្រួសារទាំងអស់របស់គាត់ដោយសុវត្ថិភាព។

ជំពូកទី 31 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សូលបានគេចវេរៈពីការពិតដែលគាត់ត្រូវសម្លាប់ដោយអ្នកដែលមិនត្រូវកាត់ស្បែក។
(៣-៤) ទ្រង់គោរពការកាត់ស្បែក ជាសញ្ញានៃមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។
2. ជនភីលីស្ទីនបានកាត់ក្បាលរបស់ព្រះបាទសូល ហើយព្យួរកនៅលើព្រះវិហារនៃដាគោន ហើយសាកសពរបស់គាត់ត្រូវបានគេដាក់នៅលើជញ្ជាំងបេតសាន ហេតុការណ៍ដ៏សោកសៅបែបនេះបានធ្វើឱ្យអ្នកមើលស្រមៃឃើញអំពើបាបរបស់សូល។ សូមមើល រូបភាពត្រង់ទី ១ ១០:១៣-១៤។ ដូចដែលយើងនិយាយជាវិជ្ជមាន សេចក្តីស្លាប់ទាំងអស់គឺជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប។ (រ៉ូម ៦:២៣) ប៉ុន្តែ នៅពេលមួយដែលបុរសនោះស្លាប់យ៉ាងអាក្រក់ បង្ហាញពីអំពើបាបដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងជីវិតរស់នៅ។
3. គ្មានអ្នកណាដែលអាណិតដល់ការសោយទិវង្គតរបស់សូលទេ។ ប៉ុន្តែ មានតែអ្នកស្រុកយ៉ាបេស-កាឡាដប៉ុណ្ណោះ ដែលព្រួយចិត្តជាខ្លាំង។ (11-13) មូលហេតុដែលពួកគេបានធ្វើដូច្នេះ ត្រូវបានសូលបញ្ជូនមក ដោយសារពួកគេត្រូវបានឈ្លានពានដោយពួកអាំម៉ូន។ (១១: ១-១១) ជនផ្តាច់ការដូចសូលក៏បានទទួលរង្វាន់ពីអំពើល្អមួយ។ វាបានបង្ហាញពីការពិតថា ព្រះបានសងអ្វីដែលបុរសនោះបានប្រព្រឹត្ត។

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនអាចកែប្រែបានរបស់ដាវីឌ (១១-១២) ១) ព្រះបាទដាវីឌបានទទួលសោកចំពោះការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះបាទសូល ដែលជាសត្រូវរបស់ព្រះអង្គព្យាយាមសម្លាប់ខ្លួន។ ទោះជាមនុស្សទូទៅពេញចិត្តចំពោះការដួលរលំនៃសត្រូវរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែដាវីឌបានសោកស្តាយ។ គាត់បានរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ សូភាសិត 24:17 ចែងថា៖ ឯកុំអរសប្បាយពេលខ្លាំងសត្រូវដួល ហើយកុំឱ្យចិត្តឯងរីករាយពេលវាជំពប់ដួលឡើយ™។ វាមានន័យថាគោរពបេះដូងដ៏ទេវភាពនៃការពិតដែលបានចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះប្រសើរជាងមរណភាពរបស់សូល។ ដូច្នេះការសោកស្តាយរបស់គាត់មានន័យថាត្រូវគោរព។

2. គំនិតសំខាន់ដែលបទចម្រៀងពិធីបុណ្យសពរបស់ដាវីឌបានលាតត្រដាង (18-27) ១) គំនិតមិនជំរុញឱ្យមានសេចក្តីរីករាយពីសត្រូវរបស់ព្រះ។ (១៩-២០) នៅពេលដែលពួកគេត្រេកអរ នោះគំនិតនៃជំនឿសាសនារបស់ពួកគេប្រហែលជាត្រូវបានពង្រឹង។ នៅពេលដែលពួកគេស្ថិតក្នុងបញ្ហា ការថប់បារម្ភ និងការត្អូញត្អែរ ពួកគេមានគំនិតចង់ប្រែចិត្តហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ។ ២) ការបរាជ័យនៃអ្នកបំរើរបស់ព្រះ គឺជាគំនិតនៃការសោកសៅ។ (២២១) ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចាក់ប្រេងតាំងត្រូវបរាជ័យ? ដូចគេបរាជ័យ ចំពោះការចំអករបស់គេ គួរតែត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ ឈឺចិត្តប៉ុណ្ណាទៅ! ថ្ងៃសហសម័យក៏ដូចគ្នាដែរ។ ប្រសិនបើគ្រូគង្វាលបរាជ័យក្នុងកិច្ចការគ្រូគង្វាល ត្រូវតែសោកសៅជាមួយភ្នំ និងថ្មដោយមិនមានឆន្ទៈ និងអារម្មណ៍។ ៣) ការគិតដើម្បីនិយាយពីកុសលរបស់អ្នកស្តាប់។ (២២-២៤) សូលបានប្រព្រឹត្តកំហុសជាច្រើនកាលនៅរស់។ ប៉ុន្តែ David នៅទីនេះមិនបាន

និយាយអំពីរឿងនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បង្ហាញតែចំណុចល្អរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ ជាពិសេស
លើកលែងតែករណីដែលត្រូវធ្វើនោះគឺធម្មជាតិ និងសីលធម៌ត្រឹមត្រូវ។ លុះបុរសនោះ
ស្តាប់ទៅ ក៏មានអ្នកសោកសង្រេង ចិត្តនៃអ្នកយំសោក ក៏អត់ទោសឱ្យដែរ។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បន្ទាប់ពីព្រះបាទសូលបានស្លាប់ ដាវីឌបានស្នាក់នៅប្រទេសប៉ាឡេស្ទីនបណ្តោះអាសន្ន។ គាត់មិនបានយកចិត្តបន្ទាន់ដើម្បីបានបល្ល័ង្កទេ ប៉ុន្តែចង់ដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ (នៃពេលវេលាឡើងសោយរាជ្យ និងទឹកនៃងររបស់វា) បន្ទាប់ពីទ្រង់ជ្រាបអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក្នុងការយាងទៅកាន់ទីក្រុងហេប្រូន ទ្រង់បានផ្លាស់ទៅទីនោះ ហើយនៅទីនោះទ្រង់បានឡើងសោយរាជ្យដោយការគាំទ្រពីប្រជាជន។ (១-៤ ក) គាត់មិនបានរើដោយការលោភលន់របស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានរើ និងស្នាក់នៅដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះ។

2. ដាវីឌបានលើកតម្កើងសូលដោយមិនប្រែប្រួល។ 1) គាត់បានទទួលការពេញចិត្តពីប្រជាជន Jabez ហើយបានប្រទានពរដល់ពួកគេ។ (ខ៤ ខ-៦) ២) ទោះជាអ៊ីបូសេត ជាកូនប្រុសរបស់ព្រះបាទសូលបានក្លាយជាស្តេចនៃអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលដោយអំណាចរបស់មេទ័ព Abnail ក៏ដោយ ក៏ដាវីឌមិនផ្ទុយនឹងគាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បាននៅជាស្តេចនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា (សម្រាប់ 7 និងពាក់កណ្តាល អស់ជាច្រើនឆ្នាំ (8-11) គាត់បានជឿលើព្រះតែមួយគត់ ហើយបានដើរឆ្ពោះទៅរកដោយស្វ័យទ្រាំនឹងនគរដ៏លំបាកនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះដោយសុភាព ធ្វើសង្គ្រាមដោយផ្ទាល់ ព្រោះជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក្នុងការធ្វើបាបលើរាជាណាចក្រ ដែលទ្រង់មិនបានបដិសេធការគ្រងរាជ្យរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែការការពាររបស់ស្តេចមិនបានគិតអំពីអំណាចរបស់មនុស្សឡើយ។ ដោយសេចក្តីជំនឿ (ទំនុកដំកើង ១៣១ :) តាមពិតគររបស់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿរបស់ទ្រង់ត្រូវបានពង្រីកជាបណ្តើរៗ យោងទៅ ៣:

១។

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. Isboseth កូនប្រុសរបស់សូលបានក្លាយជាស្តេចនៃអ៊ីស្រាអែលគឺសិប្បនិម្មិតប៉ុន្តែមិនបានមកពីព្រះទេ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អំណាចនយោបាយកាន់តែចុះខ្សោយបន្តិចម្តងៗ។ (6-11)
2. ពេលអាប៉ណែលត្រលប់មករកដាវីឌវិញ គាត់រៀបចំពិធីបុណ្យ ហើយគាត់ក៏ស្វាគមន៍គាត់ដែរ។ (១៧-២១) នេះជាសកម្មភាពដើម្បីធ្វើតាមអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះ។
3. ការពិតដែលថា Juab ធ្វើឃាត Abdel ដើម្បីសងសឹកឈាមរបស់ Sahel បងប្រុសរបស់គាត់គឺជាសកម្មភាពដើម្បីបំបែកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ "ការសងសឹកជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ" ។ នេះអាចប្រាប់បានថាជាអំពើបាបដើម្បីបះបោរព្រះ។ បន្ទាប់មកនៅក្នុងទិដ្ឋភាពផ្ទុយគ្នានៃសកម្មភាពបះបោរបែបនេះ ការច្រណែនពុល និងការឈ្លោះប្រកែកគ្នា (គាត់ស្អប់ដែលអាប៉ណែលត្រូវបានលើកជាងគាត់) ត្រូវបានលាក់នៅក្នុងនោះ។ បេះដូងរបស់គាត់គឺជាបេះដូងរបស់អារក្សនៅពេលនោះ។ សូមមើល Jm 3: 14-16
4. ដាវីឌបានរក្សាភាពសុចរិតរបស់គាត់ចំពោះនរណាម្នាក់។ (28-39) គាត់បានស្តីបន្ទោសលោកយ៉ូអាបយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីសម្លាប់អាប៉ណែលដោយប្រើវិធីដ៏ទុច្ចរិត (28-29) គាត់ព្យាបាលការស្លាប់របស់អាប៉ណែលដោយទុក្ខសោក។ (៣១-៣៥) ដូចដែលលោកគ្រប់គ្រងលើពួកគេក្នុងទស្សនៈនៃយុត្តិធម៌យ៉ាងលម្អិត។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ត្រូវបានអភិវឌ្ឍកាន់តែច្រើន ហើយក៏ត្រូវបានពង្រឹងផងដែរ។ (ខ ៣៧) សូម

យោងទៅសុភាសិត ២៩:៤ ក, ១៤។ សព្វថ្ងៃនេះ ក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ អ្នកដែល
កាន់សេចក្តីសុចរិត ពង្រីកក្រុមជំនុំយ៉ាងរឹងមាំ ហើយនឹងត្រូវបានពង្រឹងផងដែរ។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ភាពសុចរិតជាប់លាប់របស់ដាវីឌ។ (5-8)

ប៉ុន្តែ ដាវីឌមិនបានធ្វើដូច្នេះទេ។ ១) ដោយសារគាត់នៅដើមដំបូងបានសន្យានៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាចំពោះសូលនិងយ៉ូណាថាន ខ្លឹមសារមិនត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ពូជពង្សរបស់សូល បន្ទាប់ពីគាត់ទទួលបានជ័យជម្នះទេ។ (សាំ. ២០:១៥-១៧, ៤២, ២៤:២០-២២) ដោយសារជំនឿនៃជីវិតរបស់គាត់គោរពព្រះនាមនៃព្រះយេហូវ៉ា™ជាងជីវិតរបស់គាត់ គាត់បានបន្តស្បថរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ២) គាត់បានផ្តោតទៅលើសកម្មភាពរបស់ Isboeth ដែលបានសម្លាប់ Recap និង Baanah ដែលដេកលក់ ហើយបាននិយាយថា Isboeth គឺជាមនុស្សសុចរិត។ (ខ១១) សិទ្ធិអំណាចនយោបាយរបស់អ៊ីបូសេតត្រូវបានបណ្តេញចេញជាបណ្តើរៗដោយការផ្តល់ជំនួយពីព្រះ។ ដាវីឌសម្លឹងមើលតែព្រះ ហើយយកអាកប្បកិរិយាមិនផ្ទុយពីអំណាចនយោបាយ។ ដូច្នេះ ដាវីឌអាចយល់ដឹងពីអំពើបាបរបស់ពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះដោយសុចរិត។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១០១:១-៨។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដាវីឌត្រូវបានលើកឡើងជាស្តេចនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដោយការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះ។ (១-៣) ។ គាត់មិនបានព្យាយាមក្លាយជាដូច្នេះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានស្តាប់បង្គាប់តែព្រះយេស៊ូវ ហើយបន្តនៅលើសេចក្តីសុចរិតនិងគុណធម៌។ នៅពេលនោះ អ៊ីស្រាអែលបានទទួលទ្រង់ជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល។

អ្នកជឿមិនគួរប្រញាប់ប្រញាល់សម្រេចឱ្យបានលឿនពេកទេ ហើយគួរតែស្មោះត្រង់នឹងទំនួលខុសត្រូវរបស់គាត់តាមការដឹកនាំរបស់ព្រះ ហើយគួរតែលះបង់គាត់ឱ្យធ្វើការតែនៅស្ងៀម។ អ្នកដែលនឹងក្លាយជាកិច្ចការគឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ សូមមើល Me Sam 2:6-8 ខ។

2. ទីសំអាងដែលថាព្រះយេស៊ូវគង់ជាមួយនឹងដាវីឌ (៦-២៥)

១) សង្គ្រាមដែលចាញ់របស់យេហូវីស៊ីត (៦-១០) អ្វីដែលពួកយេហូវីស៊ីតបានចាញ់ដោយដាវីឌ (ខ៧) គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះយេស៊ូវបានសន្យាជាមួយអំប្រាហាំជាយូរយារណាស់មកហើយ។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៨-២១) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ព្រោះកុលសម្ព័ន្ធមានចិត្តក្រអឺតក្រទម (ខ៦) ពួកគេមិនអាចជួយបានក្រៅពីចាញ់ឡើយ។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃការបំផ្លាញ។ (សូភាសិត ១៦:១៨)

២) ហ៊ីរ៉ាម ជាស្តេចក្រុងទីរ៉ុសបានសង់រាំងរបស់ដាវីឌ។ (ខ ១១) នេះមានន័យថា ក្រុងទីរ៉ុសត្រូវបានដាវីឌចុះចូល។ នេះក៏មានន័យថាព្រះយេស៊ូវជាទីសម្គាល់ដើម្បីនៅជាមួយនឹងលោក។ (ខ ១២) ឬនៅថ្ងៃនេះ ខណៈដែលអ្នកមិនជឿបានគោរពតាមដំណឹងល្អ វាក៏ត្រូវបានសម្រេចដោយកិច្ចការពិសេសរបស់ព្រះដែរ។ សង្គ្រាមចាញ់របស់ភីលីស្ទីន។ (១៧-

២៥) ជនជាតិភីលីពីនបានចោទប្រកាន់អ៊ីស្រាអែលក្នុងន័យផ្ទុយពីការពិតដែលដាវីឌបាន
ក្លាយជាស្តេច។ (ខ១៧) នេះជាសកម្មភាពដ៏ក្រអឺតក្រទមដែលពួកគេផ្ទុយពីព្រះយេស៊ូវ។
ពីព្រោះអ្នកដែលតាំងដាវីឌជាស្តេចគឺព្រះយេស៊ូវ។ កាលដែលដាវីឌបានសុំព្រះយេស៊ូវពីរ
ដងក្នុងការប្រឈមមុខនឹងពីរ គាត់បានទទួលការធានាពីរដងសម្រាប់ជ័យជម្នះរបស់គាត់
ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានប្រហារជីវិតសង្គ្រាម ហើយបន្ទាប់មកទទួលបានជ័យជម្នះ។
(១៩-២៥) ដោយមិនមានអាកប្បកិរិយាក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះយេស៊ូវ គាត់មិនអាចសុំ
គាត់ទេ។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលពួកគេបានបម្រើព្រះ នោះវិធីសាស្ត្ររបស់គាត់គួរតែល្អ។ សកម្មភាពដែល ដាវីឌមកវេហិបចេញពីផ្ទះរបស់អប៊ីណាដាប់នៅស្រុកបាល-យូដា គឺជាកិច្ចការដ៏ល្អ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលគាត់ជិះរទេះហើយដឹកវា (ខ១៣) ជាកំហុសរបស់គាត់។ ត្រូវដឹកហិបនេះដោយដាក់ លើស្មារបស់ពួកលេវី (ជាកូនចៅរបស់កេហាត)។ (ជន. ៤:១៥) កាលដែលដាវីឌមិនបាន ធ្វើតាមបទបញ្ជា នោះក៏មានព្រឹត្តិការណ៍របស់យូសា។ យោងទៅខ្ញុំ រចា 15:13 ។

2. នៅពេលដែលដាវីឌវេហិបចូលទៅក្នុងទីក្រុងរបស់ដាវីឌទីពីរ ប្រតិបត្តិដោយត្រឹមត្រូវ តាមច្បាប់របស់ព្រះ។ (១២-១៣, រចាក្សត្រទី១ ១៥:១-២) នៅទីនេះ យើងអាចឃើញថា ដាវីឌខ្លួនឯងបានប្រែចិត្ត។ ដោយសាររឿងនោះខុស គាត់បានគិតហើយរកឃើញហេតុ ផល ហើយមិនយូរប៉ុន្មានគាត់ក៏កែវិញ។ ពេលគាត់វេហិប តើត្រូវទេដែលដាវីឌរាំ? អំពី រឿងនេះ ដាវីឌផ្ទាល់បានពន្យល់ថាវាត្រឹមត្រូវ។ (ខ២១) ហើយ Michel ដែលគិតខុស ហើយមើលងាយដាវីឌ ត្រូវបានគេវាយតម្លៃថាជាអំពើបាបរបស់នាង (អំពើបាបដែល មើលងាយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់) (ខ២៣) វាមិនខុសទេក្នុងការរាំក្នុងអត្ថន័យនៃការ គាប់ព្រះហឫទ័យនៃព្រះដោយស្មោះ និងសរសើរ។ វា។ មានតែការប្រកាន់យកនូវទង្វើបែប នេះជាច្បាប់ដ៏ល្អបំផុតគឺបញ្ហាផ្សេងទៀត។ សកម្មភាពពិសេសដែលបានបង្ហាញនៅក្នុង ករណីពិសេសជាក់លាក់មួយមិនអាចក្លាយជាច្បាប់ទូទៅបានទេ។ អ្វីដែលយើងនៅទីនេះ រក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់យើងគួរតែទទួលបានអំណរជាការរាំរបស់យើងចំពោះព្រះគុណនៃ ព្រះ។ យើងមិនគួរគិតពីមុខមាត់ពុតត្បូត ហើយគួរក្លាយខ្លួនជាទារកនោះទេ។ តួលេខដែល

យើងមានអារម្មណ៍ត្រេកអរនៅចំពោះព្រះអាចខុសពីគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែវាគួរតែដូចគ្នា
ដើម្បីអរព្រះគុណព្រះ ហើយសរសើរទ្រង់ដោយរីករាយ។

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បំណងប្រាថ្នារបស់ដាវីឌ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ (១-៧) ដាវីឌចង់សង់វិហារដ៏ប្រណីត ប៉ុន្តែព្រះហឫទ័យប្រាមវា។ គុណវុឌ្ឍិនៃសាសនាពិតត្រូវបានដោះស្រាយដោយស្ថាប័នខាងក្រៅ ប៉ុន្តែត្រូវបានដោះស្រាយដោយអំណាចរបស់វា។ ពាក្យដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់ព្រះបាទដាវីឌ គឺទ្រង់បានបំពេញកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលទោះបីជាទ្រង់មិនពឹងផ្អែកលើឧបករណ៍មួយចំនួនជាមួយនឹងកិច្ចការនៃអំណាចទាំងអស់របស់ទ្រង់ក៏ដោយ។ នៅចំណុចនេះ (សម័យរបស់ព្រះបាទដាវីឌ) ក៏ទ្រង់មានបន្ទូលថាប្រព័ន្ធនៃព្រះពន្លាគឺល្អគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ (ខ១) នេះជាលក្ខណៈនៃចលនាសង្គ្រោះ ដែលទ្រង់បានចូលមកក្នុងវាស្រូវរបស់ទ្រង់ ហើយប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកគេ ហើយបានចុះមកក្រោម ហើយបានសង្គ្រោះពួកគេ។ ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី បុត្ររបស់ព្រះបានចូលមកក្នុងពិភពលោកក៏ត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅនឹងលំនៅក្នុងត្រសាលដែរ។ យ៉ូហាន 1:14 ចែងថា ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម ហើយគង់នៅក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នា TM ។ នៅទីនេះភាសាក្រិច "ដើម្បីរស់នៅ" (ἐσκηνωσεν) មានន័យថាត្រូវបានសាងសង់ដោយតង់។ សូមមើល វិវរណៈ ២១:៣ ។

2. ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានសម្រេចដោយកិច្ចការតែមួយគត់របស់ព្រះ។ (8-17) ចលនានៃការប្រោសលោះដើម្បីសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល តាមរយៈដាវីឌ មិនបានបង្ហាញពីតម្លៃនៃការងារល្អរបស់ដាវីឌទេ។ វាត្រូវបានសម្រេចដោយអធិបតេយ្យភាពដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។ នោះគឺ ១) ដាវីឌត្រូវបានជ្រើសរើសនៅកន្លែងវេទនាដើម្បីមើលថែទៀង ហើយ

តាំងគាត់ជាព្រះអម្ចាស់នៃអ៊ីស្រាអែល។ (ខ ៨) ២) ទ្រង់បានដើរជាមួយនឹងដាវីឌ ហើយបានបំផ្លាញខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់ (ខ ៩) ៣) ទ្រង់បានតាំងលំនៅនៃអ៊ីស្រាអែលដោយសន្តិភាព។ (១០-១១) ៤) ទ្រង់បានធ្វើឱ្យអ៊ីស្រាអែលមានសន្តិភាពតាមរយៈសាឡូម៉ូន ហើយបានសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយទ្រង់ (១២-១៤) ៥) ក្នុងចំណោមមេស៊ីដែលជាកូនចៅរបស់ដាវីឌបានប្រសូត ហើយបានស្អាងឡើងនគរស្ថានសួគ៌ដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ (ខ១៦) ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនេះបង្ហាញពីការពិតដែលថាចលនាប្រោសលោះរបស់អ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះចលនាប្រោសលោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានបង្ហាញថាជាសមិទ្ធិផលរបស់វា (ការពិតបានក្លាយជាដោយព្រះគុណ)។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមែនជាទិដ្ឋភាពផ្ទុយគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែការបន្តរបស់វា និងសមិទ្ធិផល eschatological ។ ការពិតដែលថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្រៀនសេចក្តីពិតដូចគ្នាត្រូវបានជូនដំណឹងដល់យើងថាយើងមានសេចក្តីជានា។

3. ការអធិស្ឋានតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការសន្យារបស់ព្រះ។ (២៥-២៩) ដាវីឌចង់ឱ្យព្រះបង្កើតដោយពាក្យសន្យារបស់លោក (៨-១៧) ហើយបានអធិស្ឋាន។ ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែដូច្នេះដែរ។ យើងគួរតែគិតពីព្យាប្បដោយប្រព័ន្ធនៃពាក្យដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ សូមមើល ខទី ២៧ ។

**ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានជ័យជម្នះដល់ដាវីឌនៅទីណាដែល
គាត់ទៅ។**

(ខ ៦ ខ, ១៤ ខ) ដាវីឌបានធ្វើឱ្យជនជាតិភីលីស្ទីន ម៉ូអាប សូបា អេរ៉ាម ហាម៉ាត និងអេដុម ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ៊ីស្រាអែល។ លើកលែងតែហាម៉ាតនេះ ប្រជាជាតិទាំងអស់ត្រូវបានកាន់កាប់ដោយអំណាចយោធារបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងបានយល់ពីយ៉ាងណា។ ទាំងនោះគឺ ១) ការពិតដែលព្រះបាទដាវីឌយកឈ្នះសត្រូវជាច្រើនត្រូវបានសម្រេចដោយការសន្យារបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៨, ២ សាំ. ៧:៩) បទគម្ពីរព្យាករណ៍អំពីភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងផ្នែកណាមួយ ហើយក៏បានផ្ដើមបន្ទាល់ថាជាការពិតនៃ ការសម្រេចបាននូវការសន្យា។ (សមិទ្ធិផលដោយផ្ទាល់ ឬដោយប្រយោល) ២) ជ័យជំនះរបស់ព្រះបាទដាវីឌ គឺជានិមិត្តរូបនៃជ័យជំនះរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ។ (ទំនុកដំកើង ១១០:១) យើងយកឈ្នះអំពើបាបនិងអារក្សក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយជំនឿ។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៦:៣៣, យ៉ូន. ៥:៤ ។ អ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ បន្ទាប់មក ខណៈដែលអ៊ីស្រាអែលស្ថិតនៅក្នុងសត្រូវផ្ទុយគ្នា គឺព្រះវិហារនៅក្នុងថ្មី។គម្ពីរសញ្ញាក៏ដូច្នោះដែរ។ នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលបានប្រយុទ្ធជាមួយនឹងគំនិតមិនជឿទាំងអស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ នោះក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែយកឈ្នះលើការគិតដែលមិនជឿទាំងអស់។ ក្រុមជំនុំសម្រុះសម្រួលជាមួយនឹងគំនិតមិនជឿ ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ដើម្បីបោះបង់ខ្លឹមសារនៃសាសនាចក្រ។ វាជាសកម្មភាពនៃការធ្វើអត្តឃាត។

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ខ្ញុំអាចបង្ហាញចិត្តសប្បុរសដល់គាត់ដោយយល់ដឹងយ៉ូណាថា? (ខ ១ ខ) ពាក្យរបស់ ដាវីឌនេះ ប៉ា ដោយយល់ដឹងយ៉ូណាថា TM គឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ វាមានន័យថាការទទួល ខុសត្រូវក្នុងការចំណាយទៅលើសេចក្តីស្រឡាញ់ដែល Jonathan បានផ្តល់ឱ្យ។ សូម មើល អ៊ីសា ១៨:១, ១៩:២-៧, ២០:១-៤២, ២៣:១៦-១៨។ ព្រះប្រាបតិអំពើបាបដែលបះ បោរជាអំពើបាបដ៏ធំបំផុត (១:២-៣) ដាវីឌ ជាមនុស្សរបស់ព្រះមានអារម្មណ៍រលើបក្នុង ការសងគុណអ្នកដទៃ។ ពាក្យថា "តើខ្ញុំអាចបង្ហាញសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះដល់គាត់?" ចេញពីខ ៣ យ៉ាងពេញលេញ នោះគឺគាត់បាននិយាយថា ប៉ា ខ្ញុំនឹងថ្វាយព្រះគុណរបស់ព្រះ ជាបរិបូរណ៍។ ប្រសិនបើដាវីឌអាចឱ្យអ្វីមួយទៅអ្នកដទៃ គាត់គិតថាវាមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិ របស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ សូមមើល ពេត្រូសទី១ ៤:១១។ គាត់បានទទួល ស្គាល់មុខតំណែង និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ សូមមើល ១ រា ក្សត្រ 29:14 ។

2. “គាត់ពិការ” មេភីបូសែត។ (៣, ១៣) អ្នកនិពន្ធសៀវភៅបាននិយាយដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់ថា មេភីបូសែតគឺជាការពិតនៃមនុស្សពិការ។ គោលបំណងដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើការពិតនេះគឺ ដើម្បីអបអរសាទរគុណធម៌ដ៏ថ្លៃថ្នូររបស់ដាវីឌដែលមិនមើលងាយមនុស្សពិការបែបនេះ ប៉ុន្តែស្រឡាញ់ដូចជាកូនប្រុសរបស់គាត់។ ដាវីឌមានចិត្តស្មោះត្រង់ក្នុងការប្រតិបត្តិតាមការ សន្យា។ (១សាំ ២០:៤)

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបាទដាវីឌមានគុណធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងការសងគុណ ប៉ុន្តែពួកមន្ត្រីនៃអាំម៉ូនបានសងគុណដោយអំពើទុច្ចរិត។ (១-៤) អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីល្អដោយស្មោះ នោះនឹងបានចម្រើន (សូភាសិត ១១:២៧) ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសងគុណនឹងអំពើអាក្រក់។ (Pro 17:13)

2. ស្តេចអាំម៉ូនបានទទួលសេចក្តីវេទនាដោយខ្លួនឯង។ (៩-១៩) គាត់បានយល់ខុសចំពោះដាវីឌដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយបានចំអកឱ្យអ្នកនាំសាររបស់គាត់។ (៣-៤) បន្ទាប់ពីពួកគេបានប្រព្រឹត្តកំហុសហើយ ពេលនោះពួកគេខ្លួនឯងក៏ព្រួយបារម្ភអំពីវាដែរ។ ពួកគេបានធ្វើសង្គ្រាមដល់អ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេបានចាញ់ជាលទ្ធផល។ មនុស្សមានបាបមិនប្រែចិត្តយល់ខុសយ៉ាងនេះចំពោះអ្វីក៏ដោយ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបធំជាងនេះ ហើយទីបំផុតពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញដូច្នេះ។ ស្តេចអាំម៉ូនជាប្រភេទមនុស្សមានបាបមិនព្រមប្រែចិត្ត។

3. យ៉ូអាបក៏បានច្បាំងជាមួយនឹងមនុស្សផ្ទុយគ្នាដោយជំនឿ។ (៩-១៤) យ៉ូអាបមានជំនាញខាងយោធា ហើយបានបរាជ័យច្រើនក្នុងការបម្រើស្តេចដាវីឌ។

សូមមើល II Sam 3:27, 20:10 ។ ប៉ុន្តែគាត់ក៏បានប្រហារជីវិតដោយជំនឿក្នុងសង្គ្រាមដល់អាំម៉ូន។ អ្នកដឹកនាំដែលត្រូវបរាជ័យក៏មានពេលដែលត្រូវប្រើដោយព្រះដែរ។ គាត់បានប្រាប់បងប្រុសរបស់គាត់ថា អាប៊ីសថា ឯ ចូរមានកម្លាំងឡើង ហើយឱ្យយើងប្រើកម្លាំងរបស់យើងសម្រាប់ប្រជាជនយើង និងសម្រាប់ទីក្រុងនៃព្រះនៃយើង ហើយសូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើតាមការល្អចំពោះគាត់™។ (រូបាក្សត្រទី១ ១៩:១៣) ពាក្យរបស់លោក ១) មានន័យថា គោលបំណងដែលលោកបានលះបង់ខ្លួនក្នុងការធ្វើសង្គ្រាមនេះ គឺដើម្បីធ្វើដើម្បី

ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងធ្វើដើម្បីព្រះផងដែរ។ អ្នកណាមកយុត្តិធម៌ខាងក្រៅច្បាស់លាស់
ហើយប្រតិបត្តិយ៉ាងនេះ អ្នកនោះអាចមានចិត្តក្លាហានក្នុងពេលគ្រោះថ្នាក់ជាក់ជាមិនខា
ន។ 2) វាមានន័យថាឆន្ទៈរបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានសម្រេច។ អាកប្បកិរិយានៃបេះដូងនៃ
មនុស្សម្នាក់ដែលគោរពតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះដោយស្មោះក្នុងគ្រាទុក្ខព្រួយរបស់ជាតិគឺត្រូវ
ក្រោកឈរឡើងយ៉ាងរឹងមាំដើម្បីទទួលយកតែព្រះជាអ្នកដឹកនាំរបស់គាត់។ មនុស្សត្រូវ
ទទួលយកព្រះជាអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេ ដូច្នេះនៅលើជំនឿដែលបានពង្រឹង។ បុរសត្រូវ
ទទួលយកព្រះដូច្នេះ ក្លាយជាមនុស្សក្លាហាន។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដំណើរការនៃអំពើបាបរបស់ដាវីឌ។ (2-5)

រស់នៅដោយសន្តិភាព។ កាលបុរសនោះស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីសុខ ចិត្តងាយនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសភាពអាក្រក់។ 2) នៅពេលដែលគាត់មានការយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការរួមភេទផ្សេងទៀតគាត់ចាប់ផ្តើមត្រូវបានទាញចូលទៅក្នុងមន្តស្នេហ៍។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមានបន្ទូលដើម្បីជៀសវាងពីសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម។ (វិចិត្រ. ២:២២) ៣) គាត់ចាប់យកសកម្មភាពវិជ្ជមាន។ (៣-៤) ដូចជាអំពើបាបធំឡើងជាលំដាប់ ហើយនាំមកនូវសេចក្តីវេទនា។ យ៉ូហាន 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មេមាន កាលណាវាចាប់កំណើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបដែលធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់។ “។

2. ផែនការរបស់ដាវីឌដើម្បីលាក់បាំងអំពើបាបរបស់គាត់និងលទ្ធផល។ (6-27) 1) អារម្មណ៍នៃភ្លយដើម្បីលុបភស្តុតាងនៃអំពើបាប។ (៦-១២) អ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើបាប អ្នកនោះទទួលនូវសតិសម្បជញ្ញៈ។ បេះដូងងងឹតដោយសារអំពើបាប ខ្លាចអ្នកជិតខាងច្រើនជាងព្រះ ហើយគាត់រស់នៅទ្វេដង - ជីវិតដើម្បីលាក់បាំង។ 2) ទិសដៅដ៏យោធន៍បានបញ្ជាឱ្យសម្លាប់ Uriah ។ (13-15) មនុស្សមានបាបតែងតែធ្វើកិច្ចការពីរយ៉ាងគឺ ការបោកបញ្ឆោត និងអំពើយោធន៍។ ពួកគេបញ្ឆោតអ្នកដទៃឥតឈប់ឈរ ដើម្បីគេចពីអារម្មណ៍របស់គាត់ ហើយគាត់មិនដែលយកបញ្ហាទៅជាការពិតដើម្បីលះបង់អ្នកដទៃឡើយ។ ពួកគេសម្លាប់អ្នកដទៃ ហើយរីករាយនឹងការសប្បាយជាបណ្តោះអាសន្ន។

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការស្តីបន្ទោសដ៏ឈ្លាសវៃរបស់ព្យាករណ៍ ណាថាន (1-9) ជាដំបូង គាត់បាននិយាយជាពាក្យប្រៀបធៀប ហើយបានកែតម្រូវអាកប្បកិរិយានៃមនសិការរបស់ដាវីឌយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយបន្ទាប់ពីនោះគាត់បានចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយធ្វើឱ្យគាត់មិនរួចផុតពីការកាត់ទោសរបស់គាត់។ គ្រូគង្វាលក្នុងន័យខ្លះគឺជាហោរា។ ដូច្នេះ ទោះបីគាត់មានទុក្ខក៏ដោយ គាត់គួរតែចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែគាត់គួរតែដោះស្រាយបញ្ហាដោយឆ្លាតវៃដូចណាថាន។

2. ការព្រមានអំពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ (10-12) "អ្នកបានមើលងាយខ្ញុំ" (ខទី 10 ក) អ្នកដែលទំនោរទៅរកសាច់ឈាមខាងសាច់ឈាម ទីបំផុតក្លាយជាស្រឡាញ់ការសប្បាយជាងស្រឡាញ់ព្រះ។ (វិចិត្រ ២ ៣:៤) នៅទីបំផុត វាគួរតែក្លាយជាសកម្មភាពដែលមើលងាយព្រះ។ ដល់ដាវីឌឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងបែបនេះ ព្រះបានប្រកាសដោយហោរាណាថាន ១) ដាវីឌដែលចាកចេញពីផ្ទះជារៀងរហូត ២) ទុក្ខក្សកើតឡើងក្នុងផ្ទះ ៣) ប្រពន្ធរបស់គាត់ត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ក្នុងពេលថ្ងៃ។ ការព្យាករណ៍នេះគឺសម្រេចបានបន្ទាប់ពីដោយផ្ទាល់។ កាលដែលកូនជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះទ្រង់បានលើកវំពានសេចក្តីស្រឡាញ់។ សូមមើល ហេព្រើរ ១២:៣-១៣។

3. ការប្រែចិត្តដោយស្មោះត្រង់របស់ដាវីឌ និងការលើកលែងទោសយ៉ាងឆាប់រហ័សរបស់ព្រះ។ (ខ១៣) ការប្រែចិត្តដោយស្មោះត្រង់របស់ដាវីឌគឺសាមញ្ញ ហើយច្បាស់លាស់។ គាត់មិនដែលយកលេស និងការសុំទោសណាមួយឡើយ។ វាគឺជាការប្រែចិត្តដើម្បីទទួល

ខុសត្រូវដោយស្មោះត្រង់។ ការលើកលែងទោសរបស់ព្រះផងដែរដើម្បីផ្តាច់ចិត្តការប្រែចិត្តដោយស្មោះនេះត្រូវបានប្រកាសក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។ ដូចដែលយើងឃើញវាជាអ្នកដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបដោយស្មោះ ទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយទទួលព្រះគុណនៃការផ្តាច់។ បន្ទាប់មក ការប្រែចិត្តរបស់ព្រះបាទដាវីឌត្រូវបានលាតត្រដាងដោយពាក្យតែមួយគត់ថា "ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់"។ "ដោយគ្មានពាក្យផ្សេងទៀត។ ទោះជាពាក្យរបស់ដាវីឌសាមញ្ញយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានទទួលសោកពីអំពើបាបក្នុងចិត្ត ហើយសារភាពដោយស្មោះ។ ចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានបើកសម្តែងនៅទំនុកតម្កើង ជំពូកទី ៥១ ក្រោយមក។

4. សកម្មភាពរសើបដើម្បីគោរពតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ (១៥-២៣) ដាវីឌបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងបានចំណាយពេលតមអាហារ ៧ ថ្ងៃ ដោយរំពឹងថាព្រះធ្វើឱ្យទារករបស់គាត់មានជីវិត។ (១៦-១៧, ២២) ប៉ុន្តែ ក្រោយពីទារកនោះបានស្លាប់ គាត់យល់ច្បាស់អំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយមិនយូរប៉ុន្មាន គាត់បានកែប្រែអាកប្បកិរិយារបស់គាត់។ (២២០) នេះជាការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធ។

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកណាមិនយកឈ្នះសាច់ឈាម តែត្រូវទាញវាមកស្លាប់។ កូនប្រុសរបស់ព្រះបាទដាវីឌ អំណូនបានដកហូតព្រហ្មចារីយ័របស់តាម៉ារ ជាប្អូនស្រីរបស់គាត់ដោយបង្ខំ ហើយបានពេញចិត្ត។ គាត់បានស្លាប់ដោយសាររឿងនេះ។ (១-២, ២៣-២៩) សូមមើល Jm 1:15 ។ ពិភពលោកនេះកន្លងផុតទៅហើយ ចំណង់របស់យើងក៏រលត់ទៅដែរ។ (យ៉ូហានទី១ ២: ១៧)
2. ក្មេងប្រុសជាច្រើនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏គ្រោះថ្នាក់ចំពោះមិត្តអាក្រក់។ អំណូនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំដោយស្នាដៃរបស់យ៉ូណាដាប ជាមិត្តរបស់គាត់។ (3-5)
3. សម្រាប់អំពើបាបគឺជាច្បាប់ដ៏ទុច្ចរិត ដំណើរការនៃអ្នកប្រព្រឹត្តត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបោកបញ្ឆោត និងការបង្ខំ។ ដូចដែលយើងឃើញដំណើរការនៃអំពើបាបរបស់អំណូន គាត់បានប្រើមធ្យោបាយបោកបញ្ឆោតដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់គាត់ថាគ្មានច្បាប់ ហើយគាត់បានប្រើមធ្យោបាយបង្ខំដើម្បីសម្រេចចំណង់របស់មនុស្សដែលគ្មានច្បាប់។ (៦-១៩) ថ្វីត្បិតតែការភូតភរត្រូវបានកន្លងផុតទៅក្នុងដំណាក់កាលខ្លះក៏ដោយ ការគិតថាការងារនោះនឹងសម្រេចបានល្អ គួរតែជាការយល់ខុស។ ដ្បិតគាត់ត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាបដ៏ជ្រៅ នៅទីបំផុតគាត់ទាមទារឱ្យវេទនា។ ហេតុនេះ បុរសគួរទុករបស់ដែលគ្មានច្បាប់ដោយមធ្យោបាយណាមួយ ហើយត្រូវកាត់ចេញពីការគិតរបស់ខ្លួន។
4. ការសងសឹកតែងតែនាំមកនូវសេចក្តីវេទនា។ អាប៉ូស្តុលបានសងសឹកបងប្រុសគាត់ចំពោះព្រឹត្តិការណ៍របស់អំណូន ហើយគាត់បាននាំមកនូវវេទនាក្នុងគ្រួសារគាត់។ (23-39) ការពិតដែលត្រូវចាកចេញពីឪពុករបស់គាត់ឆ្ងាយបានចេញពីព្រឹត្តិការណ៍នេះ (ខ

៣៧) ហើយការពិតដែលគាត់បានរត់គេចទៅតំបន់ Gsul បានចេញពីព្រឹត្តិការណ៍នេះ។ (ខ
៣៨) ទោះជាគាត់បានត្រឡប់ទៅដាវីឌវិញដោយការហៅរបស់គាត់ (១៤:២១-២៤) គាត់
បានក្លាយជាអ្នកបះបោរ ហើយបានស្លាប់យ៉ាងវេទនា។ (១៥:១-១៨:១៥)

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដោយសារការប្រាស្រ័យទាក់ទងនៃកិច្ចសន្ទនាពិបាក វិធីសាស្ត្រក្នុងការបង្កើតវា។ (២-៣) យ៉ូអាបបានតែងតាំងស្រ្តីដែលមានប្រាជ្ញាម្នាក់ ហើយនិយាយជាពាក្យប្រៀបធៀបដល់ដាវីឌ។ ដូចជាការដែលគាត់គួរនិយាយតាមធម្មជាតិគួរតែប្រាប់វិធីដ៏ល្អសមស្របនេះ។ សូភាសិត 15:1 ចែងថា៖ ឯពាក្យសម្តីទន់ភ្លាត់ចេញពីសេចក្តីក្រោធ ប៉ុន្តែពាក្យគំរោះគំរើយធ្វើឱ្យមានកំហឹង™។

2. ជាអ្នកដែលមិនគោរពកោតខ្លាចឪពុកម្តាយ ទោះបីគាត់នៅជិត ឬឆ្ងាយ។ (១៤:២៤-១៥:១២) ទោះជាអាបសាឡូមត្រូវបានត្រឡប់ទៅក្នុងយេរូសាឡឹមវិញក្រោមការអនុញ្ញាតពីឪពុកក៏ដោយ ក៏ឪពុករបស់គាត់មិនចង់ជួបគាត់ដែរ។ (១២៤) ដោយសារអាបសាឡូមមិនបានប្រែចិត្ត។ កុមារដែលគ្មានការប្រែចិត្ត តែងតែជាធាតុផ្សំនៃការថប់បារម្ភនៅក្នុងឪពុកម្តាយរបស់គាត់។ សូមមើលសូភាសិត ១០:១ខ, ១៧:២១។ ភស្តុតាងដែលអាល់សាឡូមមិនបានប្រែចិត្តត្រូវបានបង្ហាញដោយការពិតដែលថាគាត់បានបន្ទោសការពិតដែលឪពុករបស់គាត់មិនបានជួបគាត់។ (28-32) ប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ដើម្បីសម្លាប់អំណួន គាត់គួរតែបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះមុខឪពុករបស់គាត់ គាត់គួរតែដឹងថាការប្រជុំរបស់គាត់មិនមែនជាធម្មជាតិទេ។

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សកម្មភាពបះបោររបស់អាប៉េសាឡូមមានវិធីសាស្ត្រមិនពិត។ គាត់បានលួចបេះដូងមនុស្ស (ចុងខទី 6) គាត់បានកុហកថា មុនពេលវាត្រូវបានស្លៀកចំពោះព្រះ (ខទី 8) ហើយគាត់បានចាត់អ្នកស៊ើបការណ៍របស់គាត់ទៅគ្រប់តំបន់នៃអ៊ីស្រាអែល ហើយបានប្រកាសថា ណា អាប៉េសាឡូមបានក្លាយជាស្តេច™ ។ (ខ១០) ការកុហកបង្កើតការកុហកជាច្រើនតាមធម្មជាតិ។ ព្រោះការកុហកអាចគ្របដណ្តប់ដោយការកុហកម្ខាងទៀត។ ដូចមេរោគនេះរីករាលដាលយ៉ាងសន្លឹកសន្លាប់ ហើយបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់រាងកាយមនុស្ស ការកុហកសម្រេចគោលបំណងអាក្រក់ដោយការកុហកច្រើន។

2. តើសកម្មភាពដែលដាវីឌរត់គេចខ្លួនមានន័យយ៉ាងណា? (ខ១៤) ១) គាត់មិនចង់ចាត់ទុកស្ថានការណ៍អាក្រក់ដែលជាសង្គ្រាមផ្ទាល់រវាងឪពុកនិងកូន។ គាត់បានផ្ទេរក្រុងយេរូសាឡឹមទៅឱ្យកូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយចង់បានការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះដោយស្ងប់ស្ងាត់។ នៅពេលនេះគាត់បានផ្លាស់ប្តូរដោយជំនឿ។ គាត់ជាមនុស្សមានជំនឿដែលកំពុងរង់ចាំ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៣៧:៥-១១។ 2) គាត់ចង់បានដោយដឹងថាទុក្ខវេទនារបស់គាត់ចេញពីការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះហើយទទួលយកវា។ សូមមើល ១៦:១០-១២។ គាត់ជឿលើអធិបតេយ្យភាព ភាពជាអម្ចាស់ក្នុងការរងទុក្ខ និងរីករាយ ហើយជាមនុស្សដែលមានជំនឿចំពោះតែការប្រព្រឹត្តល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា និងសេចក្តីជំនឿរបស់ដាវីឌ។ (24-29) គាត់មិនចង់ឱ្យសាដុក និងពួកលេវីកាន់ហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយពួកគេបានដើរជាមួយគាត់។ (ខទី 27) គាត់ទទួលស្គាល់ថាគាត់មិនអាចចូលរួមក្នុងការប្រកបដ៏សប្បុរសដែលបង្ហាញដោយហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយទទួលយករបស់គាត់ វិន័

យ។ គាត់ជឿលើការអភ័យទោសដែលព្រះបានប្រទានឱ្យ ហើយបានរង់ចាំវា។ (ខ២៥)
ទោះជាព្រះបានអត់ទោសខ្លួនគាត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ គាត់ចង់ស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់
ដោយចិត្តផ្អែមល្ហែមចំពោះការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះ។ ក្នុងចិត្តគាត់គិតថាសាកស្តាយដែល
គាត់បម្រើហិបជាមួយនឹងមនុស្សដែលរត់គេចខ្លួន។ នេះក៏ជាបេះដូងនៃការប្រែចិត្តរបស់ដា
វីឌផងដែរ។

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដាវីឌមិនបានសម្លាប់ Simouy នៅក្នុងជម្រករបស់គាត់។ ផ្ទុយទៅវិញគាត់បានទទួលយកបណ្តាសា។ (៥-១៣) ១) គាត់បានទទួលស្គាល់វាជាបេសកកម្មដែលព្រះបានប្រទានដល់គាត់។ (១០) វាគឺជាបេះដូងនៃការប្រែចិត្តយ៉ាងលម្អិតរបស់គាត់។ ២) ការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះដែលមកលើគាត់ត្រូវបានលើកលែងទោសចំពោះបណ្តាសារបស់គាត់ ហើយចង់ឱ្យមានរឿងល្អកើតឡើង។ (១ ១២) នេះជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការប្រែចិត្ត។ សូមមើល ម៉ាក ៧:៩-១០។

2. Husse គឺជាមនុស្សទុកចិត្តរបស់ David ។ នៅពេលនេះ គាត់បានទទួលការណែនាំពីដាវីឌ (15:33-37) ដោយយុទ្ធសាស្ត្រថា គាត់គួរទៅរកអាប់សាឡូម ហើយបំពេញតួនាទីជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់។ (16-19) ដូចដែលយើងឃើញហើយ ថ្វីត្បិតតែជំនឿគឺពឹងផ្អែកទៅលើព្រះជាម្ចាស់ចំពោះវត្តមានលើកដោយ ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យបុរសប្រតិបត្តិនូវកាតព្វកិច្ចដែលគួរប្រតិបត្តិនៅក្នុងដែនរបស់មនុស្ស។ ដ្បិតការបោះបង់អាប់សាឡូមជាអំពើបាប ចលនាដើម្បីគ្រប់គ្រងភាគីត្រូវការចំពោះដាវីឌដែរ។ ទោះជាវិធានការដែលត្រូវបានធ្វើឬមិនបានជារបស់ព្រះតែមួយគត់ ប៉ុន្តែការទទួលខុសត្រូវដែលគាត់ត្រូវទទួលដោយធម្មជាតិជារបស់មនុស្ស។ ដោយសារយើងមិនអាចធ្វើអ្វីមួយ យើងមិនបង្កើតវិធីសាស្ត្រណាមួយ ហើយយើងមានពេលរង់ចាំជំនួយពីព្រះ។ ប៉ុន្តែជាទូទៅ យើងគួរតែបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ហើយយើងគួរតែរង់ចាំការព្យាបាលពីព្រះ។ សុភាសិត ១៦: ៣។

2. អាប់សាឡូមបានដេកជាមួយនឹងស្រីស្នំរបស់ឪពុកគាត់។ (២១-២២) នេះត្រូវបានសម្រេចដោយការព្យាករណ៍របស់ណាថាន។ (១២:១១) ដូចជាពាក្យរបស់ព្រះគួរតែ

សម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដ។ គម្ពីរគឺជាសៀវភៅសម្រាប់ប្រាប់ពីភាពស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងនៃ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដល់បុរស។

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. យុទ្ធសាស្ត្ររបស់ Ahidobel និងមួយនៃ Husse (1-14) ។ Ahidobel បានស្នើយុទ្ធសាស្ត្រវាយធ្លាក់ ហើយ Husse ជាយុទ្ធសាស្ត្រអមនុស្សធម៌។ ក្នុងចំណោមរឿងពីរនេះ កលល្បិចអមនុស្សធម៌ត្រូវបានជ្រើសរើស ទីបំផុតវាជាការមិនល្អចំពោះអាប៌សាឡុម ប៉ុន្តែវាមានប្រយោជន៍ចំពោះដាវីឌ។ ការធ្វើដូច្នេះគឺជាលទ្ធផលដែលព្រះបានជ្រៀតជ្រែក។ (ខ ១៤) ដូចដែលយើងឃើញថា ព្រះគ្រប់គ្រងសូម្បីតែចិត្តរបស់ស្តេចទុច្ចរិត។ សុភាសិត 21:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះហឫទ័យរបស់ស្តេចគឺជាទីកន្លែងដែលនៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះយេស៊ូវ។ គាត់បង្វែរវាទៅកន្លែងណាដែលគាត់ចង់។ “។
2. ដូចដែលយុទ្ធសាស្ត្ររបស់ Husse ត្រូវបានអនុម័ត Ahidobel គឺការធ្វើអត្តឃាត។ (ខ ២៣) នេះជាសកម្មភាពផោតល្ងង់របស់មនុស្សដែលសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេមិនដាក់ព្រះទេ គឺមកលើមនុស្សនោះ។ 1) បុរសបែបនេះស្អប់ការស្លាប់ពាក្យដែលថាខ្លួនគាត់អាក្រក់ (ខ 14) ជាងអ្នកដទៃទោះបីជាគាត់បានស្លាប់ក៏ដោយ។ ដូចជាគាត់មិនបានដឹងថាការបន្ទាបខ្លួនជាសន្តិភាព ហើយចាត់ទុកភាពក្រអឺតក្រទមជាជាងជីវិតរបស់គាត់ជាចិត្តអារក្ស។ អារក្សមិនចង់ធ្វើជាអ្នកបម្រើនៅស្ថានសួគ៌ទេ តែចង់ធ្វើជាអ្នកបម្រើនៅក្នុងហាដេស។ ២) មនុស្សបែបនេះមិនសម្រេចតាមឆន្ទៈរបស់ខ្លួន គាត់វិនិច្ឆ័យខុសថាអ្វីៗទាំងអស់គ្មានសង្ឃឹម។ នេះជាលទ្ធផលនៃភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកដែលជឿលើចិត្ត។ សូមយោងទៅ សុភាសិត ២៨:២៦, យ.១៧:៩។ បុគ្គលមិនជឿព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ គឺជឿក្នុងចិត្តដូចចិត្តក្រៀមក្រំ គិតតែពីសេចក្តីស្លាប់។ បុរសបែបនេះទទួលស្គាល់ចិត្តរបស់គាត់ថាជាអ្នកមានអំណាចបំផុត ហើយខ្លួនគាត់ត្រូវបានគេបោកប្រាស់។

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការសោយទិវង្គតរបស់អាប័សាឡម (៩, ១៤-១៥) យើងមានមេរៀនខ្លះដើម្បីរៀនតាមរយៈការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់។ 1) កូនដែលមិនប្រកាន់ឪពុក ទីបំផុតត្រូវបំផ្លាញ។ 2) ព្រះអាចចាប់មនុស្សអាក្រក់ដោយមែកឈើ។ 3) សក់របស់គាត់ក្លាយជាប្រធានបទនៃការសរសើរ (14:26) បានក្លាយជាអន្ទាក់សម្រាប់គាត់។ ប្រសិនបើបុរសស្រឡាញ់ខ្លួនឯង កាន់តែច្រើនហើយចូលចិត្តទទួលបានការអបអរសាទរគាត់គួរតែត្រូវបានបំផ្លាញសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ សូមមើល លូកា ១៦:១៥ ។

2. បេះដូងរបស់ដាវីឌចំពោះអ្នកមិនគោរពសាសនា។ (៥, ៣៣) ដាវីឌមិនបានផ្តាច់ចិត្តអាប័សាឡម មិនឱ្យប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (១៤:២៤) ប៉ុន្តែ គាត់មិនចង់ឱ្យអាប័សាឡមស្លាប់ទេ។ (១៥) នេះជាចិត្តធម្មជាតិរបស់មាតាបិតា។ នេះគឺសក្តិសមទៅនឹងធម្មៈរបស់ព្រះ។ សូមមើលសូភាសិត ១៩:១៨។ ទោះជាព្រះលះបង់អំពើបាបមិនឱ្យប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ ទ្រង់មិនពេញចិត្តដែលពួកគេបានធ្វើដូច្នេះទេ។ សូមមើល អេសេក ១៨:២៣, ១៨:២៤ ។

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ស្តេចចំពោះការសុំទោសដោយសុចរិត (1-8) ការស្រែករបស់ដាវីឌចំពោះការសោយទិវង្គតរបស់អាប់សាឡូមមិនត្រូវបានទទួលយកដោយអ្នកជិតខាង (អ្នកបំរើនិងប្រជាជនរបស់គាត់) ។ វាជារឿងធម្មតាទេដែលគាត់ហៅឈ្មោះអាប់សាឡូម ហើយគេយល់ថាជាបេះដូងឪពុក។ ប៉ុន្តែគាត់ជាកំហុសដែលគាត់មិនបានគិតពីទុក្ខលំបាករបស់សហគមន៍អ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែគាត់បានទទួលសោកតែការសោយទិវង្គតរបស់អាប់សាឡូម។

2. បុរសទាំងនោះក៏បានស្តាប់បង្គាប់ដាវីឌ ដើម្បីទទួលផលនៃការប្រែចិត្ត។ (៨ ខ - ៣៩) នៅកណ្តាលនៃកុលសម្ព័ន្ធ 10 នៃអ៊ីស្រាអែល កុលសម្ព័ន្ធយូដាបានព្យាយាមចលនាដែលដាវីឌត្រូវតែត្រូវបានគេត្រឡប់មកវិញ។ ក្រោយមក ម្នាក់ៗចូលទៅជិតដាវីឌ ហើយលើកគាត់ឡើង។ នេះមិនមែនជាឧប្បត្តិហេតុចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែជាផលផ្ទៃនៃការប្រែចិត្តដោយការរក្សាជីវិតជាប់លាប់នៃការប្រែចិត្តរបស់គាត់នៅក្នុងគាត់។ សង្គ្រាមជាមួយអាប់សាឡូម។

សូភាសិត 16:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯកាលណាផ្លូវរបស់មនុស្សគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះយេហូវ៉ា នោះសូម្បីតែខ្មាំងសត្រូវក៏បានសុខសាន្តជាមួយនឹងគាត់™។

3. សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ ព្រះបាទដាវីឌដែលបានកាន់កាប់សង្គ្រាមបះបោររបស់អាប់សាឡូម ហើយត្រូវបានឡើងសោយរាជ្យម្តងទៀត មិនបានសងសឹកអ្នកដែលផ្ទុយពីទ្រង់ឡើយ។ (១៦-២៣) នេះគឺជាគុណធម៌ដ៏ភ្លឺស្វាង និងជាសច្ចភាពនៃយោបាយដ៏ល្អាស់វៃជារៀងរហូត។

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការបះបោររបស់សេបា (1-2) ក្នុងការវិលត្រឡប់របស់ដាវីឌទៅក្រុងយេរូសាឡឹម កុលសម្ព័ន្ធយូដាបានប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាចម្បង។ (19:14) ចំពោះកុលសម្ព័ន្ធទាំង ដប់នៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ចំពោះអ្នកនេះបានដាក់ពាក្យបណ្តឹងរបស់ពួកគេ។ (១៩:៤១- ៤៣) បុរសអាចបង្កើតភាពមិនចុះសម្រុងគ្នាដោយបញ្ហាបន្តិចបន្តួច។ ក្នុងឱកាសនោះ សេ បាបានបះបោរដាវីឌ ប៉ុន្តែរឿងរបស់ព្រះដែលគង់នៅជាមួយនោះបានចម្រើនឡើងក្នុងបញ្ហា បែបនេះ។ កងទ័ពរបស់ព្រះបាទដាវីឌបានសង្កត់សង្កិនប្រជាជនសេបា។ (ខ ២២) វាគឺជា ព្រះគុណរបស់ព្រះ។ យោង ២២:៤៤ ក.

2. ចិត្តច្រណែនរបស់យ៉ូអាប (6-13) ដាវីឌបានតែងតាំងអម៉ាសាជាអ្នកដឹកនាំដើម្បីកាន់ កាប់ការបះបោររបស់សេបា។ បន្ទាប់មក ដោយសារគាត់មកយឺតក្នុងការប្រមូលទ័ព (ខទី ៥) ដាវីឌបានតែងតាំងអប៊ីសា។ (ខ៦) ទោះជាយ៉ូអាបត្រូវគេប្រហារជីវិតដោយខ្លួនឯង ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយធ្វើឃាតអម៉ាសេក៏ដោយ។ (៨-១០) គ្រោះមហន្តរាយនេះកើត ចេញពីការច្រណែន និងការស្តីបន្ទោស។ ការច្រណែន និងការស្តីបន្ទោស គឺជាអំពើបាប ដើម្បីដកមនុស្សដែលមានប្រយោជន៍។ សូមមើលសុភាសិត ២៧:៤។

3. មេរៀនដែលគាត់ធ្វើការដោយប្រាជ្ញាវាយស្រួល។ (១៦-២២) មូលហេតុដែលការបះ បោររបស់សេបាត្រូវបានកាន់កាប់យ៉ាងងាយស្រួលគឺសម្រាប់ស្ត្រីដែលមានប្រាជ្ញាក្នុងការ រស់នៅទីក្រុងអេបេល។ Ecc 9:13-18 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែបានឃើញគំរូនៃប្រាជ្ញានេះ នៅក្រោមព្រះអាទិត្យ ហើយវាហាក់ដូចជាអស្ចារ្យសម្រាប់ខ្ញុំ។ មានទីក្រុងតូចមួយដែល មានមនុស្សតិចតួចនៅក្នុងនោះ ហើយមានស្តេចដ៏អស្ចារ្យមួយរូបបានចូលមកឡោមព័ទ្ធ

ក្រុងនោះ ហើយបង្កើតការឡោមព័ទ្ធយ៉ាងធំប្រឆាំងនឹងក្រុងនោះ។ ប៉ុន្តែក្នុងនោះមានបុរស ក្រីក្រម្នាក់មានប្រាជ្ញា ហើយគាត់បានរំដោះទីក្រុងដោយប្រាជ្ញា។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ ដោយ គ្មានអ្នកណានឹកឃើញបុរសកំសត់នោះឡើយ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថាប្រាជ្ញាប្រាជ្ញរបស់ មនុស្សក្រត្រូវបានគេមើលងាយ ហើយពាក្យសម្តីរបស់អ្នកក្រនោះប្រសើរជាងកម្លាំងទៅ ទៀត។ ពាក្យសម្តីរបស់អ្នកប្រាជ្ញដែលបានដោយស្ងាត់ៗ ប្រសើរជាងការស្រែករបស់ អ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងចំណោមមនុស្សល្បីល្បើ។ ប្រាជ្ញាប្រសើរជាងអាវុធច្បាំង ប៉ុន្តែមនុស្សមាន បាបបំផ្លាញអំពើល្អជាច្រើន™។ ជំពូកទី ២១ សេចក្តីអធិប្បាយ 1. សាសន៍អ៊ីស្រាអែល បានទទួលប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបដែលសូលបានប្រព្រឹត្ត។ (ខទី១) វាជារឿងធម្មតាទេ ដែលអ្វីដែលតំណាងសហគមន៍អនុវត្តតួនាទីពលមកលើសហគមន៍។ ដូច្នេះមេដឹកនាំនៃសហ គមន៍ណាមួយមានទីតាំងនៅកន្លែងសំខាន់។ សហគមន៍អាចត្រូវបានកើនឡើង ឬអាចត្រូវ បានបំផ្លាញដោយគាត់។

2. យើងមិនអាចបដិសេធអ្វីដែលស្បថក្នុងនាមព្រះយេស៊ូវបានទេ។ (ខ២) ព្រះបាទសូល បានលះបង់ពាក្យសម្បថដែលអ៊ីស្រាអែលបានតាំងនៅដើមដំបូងដល់ជនជាតិគីហ្វូន។ ការ ស្បថត្រូវបានធ្វើឡើងនៅពេលដែលយ៉ូស្វេកាន់កាប់ស្រុកកាណាន (៥០០ ឆ្នាំមុនចាប់ពីថ្ងៃ សូល) (យ៉ូស ៩:៣-១៥) ។

3. អំណាចនៃអំពើបាបត្រូវបានលើកឡើងម្តងទៀត; អំណាចនៃព្រះបានកាន់កាប់វា។ (15-22) ផ្នែកនេះបានលាតត្រដាងថា មនុស្សយក្សរបស់គីលីស្ទីនត្រូវបានកាន់កាប់ដោយ

អ្នកចម្បាំងរបស់ដាវីឌ ។ ជ័យជំនះរបស់អ្នកចម្បាំងរបស់ដាវីឌគឺជាលទ្ធផលដែលព្រះបាន
ជួយពួកគេ ។

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ងារីឌបានពិសោធនូវជំនួយពីព្រះនៅក្នុងផ្នែកនៃសង្គ្រាម ក្នុងនាមជាអ្នករឹងមាំ ដោយសារជំនឿ។ (១-៣) នៅទីនេះ គាត់បានប្រៀបធៀបអំណាចរបស់ព្រះជាគ្រឿង បរិក្ខារយោធា និងអាវុធយោធា ហើយបន្ទាប់មកវាគឺជាការបង្ហាញបទពិសោធន៍របស់ពួកគេទៅនឹងអំណាចរបស់ព្រះនៅក្នុងសង្គ្រាម។ ការពិតដើម្បីទទួលបានអំណាចរបស់ព្រះគឺ ខុសគ្នានៅក្នុងផ្នែកនៃបេសកកម្មរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ពេលយើងអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបាន ព្រះចេស្ដានៃព្រះ យើងគួរស្វែងរកអ្វីដែលសក្តិសមក្នុងបេសកកម្មរបស់យើង ។ (ស្ថានភាព ដែលមនុស្សម្នាក់ៗទទួលបាន)
2. ព្រះបង់ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង។ (២១-២៧) ត្រង់នេះ ប៉ាត្រីស្តីសុចរិតរបស់ ខ្ញុំ™ មិនមានន័យថាជារដ្ឋគ្មានទោសពេញលេញនោះទេ។ នេះមានន័យថា ងារីឌបាន លះបង់ខ្លួនដើម្បីព្យាយាមរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងអាកប្បកិរិយាដើម្បីប្រែចិត្ត កំហុសរបស់គាត់។ ទោះបីជាគាត់ជាអ្នកជឿដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំក៏ដោយ គាត់បាន ព្យាយាមស្វ័ទ្រាំនឹងអំពើបាបរបស់គាត់ដោយស្មោះ និងដើម្បីប្រែចិត្ត។ (ទំនុកដំកើង ៥១៖) ព្រះយេស៊ូបានរាប់ជាសុចរិតអ្នកទារពន្ធឱ្យប្រែចិត្ត។ (លូកា ១៨:៩-១៤)
3. សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់ មករកមនុស្សម្នាក់ ទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ដោយ បន្ទាបខ្លួន។ (២៣-៤៣) ១) ទ្រង់បំភ្លឺដងចិត្ត (ខ ២៩) ២) ទ្រង់ប្រទានអំណាចថ្មីដល់គាត់។ (ខ៣០) ៣) ទ្រង់ការពារគាត់ (ខ៣១) ៤) ទ្រង់ក្លាយជាឆន្ទៈដ៏រឹងមាំ។ (៣២-៣៣) ៥) ទ្រង់បានធ្វើឱ្យគាត់យកឈ្មោះដោយការប្រយុទ្ធនឹងអារក្ស។ (៣៤-៤៣)

ជំពូកទី 23 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកដឹកនាំដំរុងរឿង (3-4) ដាវីឌបានគ្រប់គ្រងនគរដោយសុចរិត ហើយគាត់បានគ្រប់គ្រងលើនាងដោយចិត្តកោតខ្លាចចំពោះព្រះយេស៊ូវ។ (ខទី ៣) ក្នុងន័យថាគាត់បានចម្រើនឡើងដោយការធ្វើដូច្នេះ ព្រះបានចង្អុលគាត់ ហើយមានបន្ទូលថាគាត់ដូចជា ឯ ព្រះអាទិត្យរះឡើង ឯ ឯ ពន្លឺពេលព្រឹក TM ឯ ព្រឹកដែលគ្មានពពក TM ឯ កាំរស្មីក្រោយភ្លៀង TM ។ ស្មោះចេញពីផែនដី” ។ អ្នកដឹកនាំទាំងអស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំគួរតែគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដោយភាពសុចរិតនៃព្រះ និងការកោតខ្លាចដល់ទ្រង់។

2. ដោយសារតែអ្នកចម្បាំងរបស់ដាវីឌកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ (វបាក្សត្រទី១ ១២:២៣) ពួកគេបានទទួលអំណាចសង្គមនៅតំបន់របស់ពួកគេ ហើយបានយកឈ្នះសង្គ្រាម។ (៨-១២, ២០-៣០) សូមយោងទៅសូភាសិត ៣:៥-៦។

3. សេចក្តីសុចរិតនៃអ្នកចម្បាំងបីនាក់ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ (១៣-១៧)

១) សេចក្តីសុចរិតនៃអ្នកចម្បាំងបីនាក់។ ពួកគេបាននាំយកទឹកនៅក្នុងអណ្តូងរបស់បេថ្លេហិមដោយជួបជាមួយជនជាតិភីលីស្ទីន (13-16 ក) អ្វីដែលពួកគេបានលះបង់ដូច្នេះមិនដំណើរការសម្រាប់ដាវីឌដែលជាម្តាយទេតែសម្រាប់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីធ្វើការតាមរយៈដាវីឌ។ ជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ថាដាវីឌជាឯចង្អៀងនៃអ៊ីស្រាអែលTM (២១:១៧) និងការព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរនគរសូលទៅជាអាណាចក្ររបស់ដាវីឌ (១វបាក្សត្រ ១២:២៥) ២) សេចក្តីសុចរិតរបស់ដាវីឌ។ ដាវីឌមិនបានផឹកទឹកដែលអ្នកចម្បាំងបីនាក់យកមកចាក់លើព្រះ ហើយថ្វាយដល់ទ្រង់ទេ។ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 16) ដោយសារតែវាជាទឹកដែលអ្នកចម្បាំងបីនាក់បានលះបង់ជីវិតរបស់ពួកគេដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះ គាត់បាន

ប្រព្រឹត្តដូច្នេះ។ វាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ទោះបីជាគាត់ស្រែកទឹកក៏ដោយ គាត់
បដិសេធមិនផឹកអ្វីដែលគាត់មិនគួរផឹក។ នេះជាអំណោយទាននៃចិត្តកោតខ្លាចព្រះ។

ជំពូកទី 24 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ងារីមានប្រសាសន៍ទៅកាដថា៖ ឯខ្ញុំមានទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង។ សូមឱ្យយើងធ្លាក់ទៅក្នុងព្រះ ហស្តនៃព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គខ្លាំងណាស់។ ប៉ុន្តែ សូមកុំ ឱ្យខ្ញុំធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃមនុស្សឡើយ™។ (ខ១៤) ដូចយើងឃើញហើយ ទុក្ខវេទនា របស់ខ្លាំងសត្រូវកាន់តែរងទុក្ខច្រើនជាងទុក្ខិក្ស និងគ្រោះកាចទៅទៀត។ ពេលយើងដឹងថា យើងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយយើងរងទុក្ខ យើងអធិស្ឋានកាន់ តែច្រើនទៅព្រះ ហើយក៏មានសេចក្តីសង្ឃឹមថែមទៀត។ តើព្រះដែលដាក់ប្រដៅយើងមាន អំណាចព្យាបាលឬ? យ៉ូហ 5:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែតែមានរបួស ប៉ុន្តែគាត់បានឲ្យ ល់។ គាត់បាក់ ប៉ុន្តែដៃគាត់ជាសះស្បើយ។ “។ សូមមើល ហូស ៦:១-៣។

2. ឯខ្ញុំនឹងមិនថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ ដែលមិនខាតបង់អ្វី ឡើយ។™ (ខ ២៤ ម) ពាក្យនេះផ្តល់មេរៀនដ៏សំខាន់ដល់អ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ ព្រះ។ អ្នកជឿក៏ថ្វាយរបស់តិចតួចដល់ព្រះ ហើយជៀសវាងការបូជារបស់ទ្រង់។ វាគឺជា ភាពល្ងង់ខ្លៅក្នុងការបញ្ឆោតគាត់។ អ្នកដែលថ្វាយខ្លះដល់ព្រះ តាមដែលគាត់ថ្វាយពិតជា គួរបានពរ។ អ្នកដែលត្រូវបូជាពិតប្រាកដគួរតែបូជានៅផ្នែកខ្លះ។ តង្វាយដែលគ្មានយញ្ញ បូជា មិនត្រូវយកតម្លៃនៃការថ្វាយឡើយ។ ញ៉ុព្រះករុណាជាអម្ចាស់។

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. គោលការណ៍ដែលត្រូវចូលរួមក្នុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ។ (៥-៨) យើងដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ហើយគោរពតាមវាដោយផ្ទាល់ ជាពិសេសវាមានសុវត្ថិភាពចំពោះរឿងដ៏អស្ចារ្យ។ ក្នុងចលនាបះបោររបស់អាដូនី មេទ័ពយ៉ូអាប និងបូជាចារ្យអប៊ីដាល់បានចូលរួម។ (ខ៧) ដោយសារអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើនោះគឺសម្រាប់ការពិតដូចខាងក្រោម។ នោះគឺជាការពិតដែលដាវីឌជាឪពុករបស់គាត់មិនត្រូវបានគេស្តីបន្ទោស។ (ខទី ៦) វាជាកិច្ចការដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្នដែលអាដូណូយ៉ាបានចូលរួម។ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺតែងតាំងសាឡូម៉ូនជាអ្នកស្នងរាជ្យរបស់គាត់។ សូមមើល រូបាគូរត្រីទី១ ២២:៩-១០, ២៨:៥-៦។ ទោះបីជាវាមានអត្ថប្រយោជន៍ក៏ដោយ ប្រសិនបើវាមិនសក្តិសមតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ ការមិនចូលរួមគឺជាគោលការណ៍នៃអាកប្បកិរិយាសម្រាប់អ្នកជឿ។ ដូច្នេះ តើយើងអាចដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? 1) យើងអាចស្វែងរកពាក្យនៃបទគម្ពីរ យើងអាចយល់វាតាមរយៈការអធិស្ឋានរបស់យើង។ ៣) យើងអាចដឹងច្បាស់ពីអ្នកដឹកនាំដើម្បីយល់ដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានយ៉ាងល្អ។

2. ប្រាជ្ញារបស់ព្យាករណ៍ណាថាន (11-31) ណាថានបានព្យាយាមប្រាប់ការពិតដល់ស្តេចដាវីឌដើម្បីការពារការបះបោររបស់អដូណូ។ ប៉ុន្តែមុននឹងទៅសួរសុខទុក្ខដាវីឌ គាត់បានចាត់បាធាដាទៅគាត់។ (១១-១៤) នេះជាអាកប្បកិរិយាដែលមានសុវត្ថិភាពក្នុងការធ្វើឱ្យអ្នកដែលចូលទៅជិតដាវីឌជាដំណាក់កាល។ ទោះបីណាថានមានអត្ថសញ្ញាណជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះក៏ដោយ គាត់បានប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដ៏ល្អសរសៃ ហើយតែងតែទទួលបានផលផ្តែ។ សូមមើល II Sam 12:1-15 ។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

ការសម្រេចរបស់សាឡូម៉ូនមិនទទួលយកមនុស្សមានបាបមិនឱ្យប្រែចិត្តមានដូចខាងក្រោម។ គាត់បានសម្លាប់ Adonia ដោយមិនប្រែចិត្ត (ខទី 25) គាត់បានបណ្តេញបូជាចារូ Abiadal (ខទី 27) Joab ក៏ត្រូវបានសម្លាប់ដែរ (ខទី 34) ហើយបានសម្លាប់ Simouy ។ (ខ៤៦) អាកប្បកិរិយាដែលសាឡូម៉ូនបានប្រហារជីវិតនោះ មិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការគេចចេញដើម្បីពង្រឹងប្រជាជាតិដែលមានលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យនៅចំពោះព្រះ។

ប៉ុន្តែនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ការប្រៀនប្រដៅការប្រតិបត្តិក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគឺខុសគ្នាទៅនឹងអំណាចបង្ខំនៃប្រជាជាតិមួយ ហើយគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយទន់ភ័ន់ និងខាងវិញ្ញាណ។ (ការដាក់ទោសគឺជាការប្រៀនប្រដៅខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែមិនមែនជាការដាក់ទោសប្រដៅទេ) សូមយោងទៅ កាឡូទី ៦:១។ ដោយសារព្រះវិហារមិនប្រតិបត្តិតាមវិន័យនោះគឺជាសកម្មភាពដ៏យោធន៍ក្នុងការប្រព្រឹត្តហ្វូងចៀមទៅនឹងចចក។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំគួរតែគ្រប់គ្រងមនុស្សមិនឱ្យប្រែចិត្តខាងវិញ្ញាណ។ ជាពិសេស ព្រះវិហារមិនគួរប្រគល់ឋានៈជាផ្លូវការចំពោះអ្នកដែលមិនប្រែចិត្តឡើយ ហើយនាងគួរតែហាមឃាត់ឋានៈចំពោះអ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត។

បន្ទាប់មក ចំពោះបញ្ហានេះ ក្រុមជំនុំគួរតែចងចាំខ្លះៗ។ វាគឺជាការពិតដែលបុគ្គលមិនអាចប្រតិបត្តិវិន័យរបស់សាសនាចក្របាន ប៉ុន្តែ វិទ្យាស្ថានវិន័យនៃសាសនាចក្របានអនុវត្តហើយអាចអនុវត្តបានដោយការឆ្លើយតបនៃមតិក្រុមជំនុំ។ ដូច្នេះ គួរអនុវត្តដោយការបោះឆ្នោតផ្ទាល់ និងការបោះឆ្នោតដោយប្រយោល។

គ្រួសារនៃព្រះវិហារ (រួមទាំងគ្រួសារ) គួរតែទទួលបានការបោះឆ្នោតទទួលស្គាល់
ដោយក្រុមជំនុំ។ ថ្ងៃនេះ ក្រុមជំនុំមិនគួរតាំងចិត្តសេរីភាពនៃក្រុមជំនុំក្នុងតំបន់ ហើយវាផ្តល់
អត្ថប្រយោជន៍ដល់ក្រុមជំនុំ និងមន្ត្រីក្នុងការបង្កើតប្រព័ន្ធនេះ។

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការអធិស្ឋានជាគំរូរបស់សាឡូម៉ូន (6-9) សាឡូម៉ូនមិនបានស្វែងរកព្រះដោយបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានស្វែងរកប្រាជ្ញានៃការគ្រប់គ្រងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍រួមរបស់ប្រទេសអ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះ នៅត្រង់ចំណុចនេះ គាត់បានទទួលការអបអរពីព្រះយេស៊ូ។ (10-14)

2. ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យយ៉ាងបរិបូរណ៍ (11-14) អ្វីដែលសាឡូម៉ូនស្វែងរកដោយការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់ គឺគ្រាន់តែជាប្រាជ្ញាប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ប្រទានប្រាជ្ញា ព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិ និងសិរីរុងរឿង លើកលែងតែវាប៉ុណ្ណោះ។ (12-13) យើងក៏ស្វែងរកភាពចាំបាច់សម្រាប់ការប្រតិបត្តិបេសកកម្មរបស់យើង ដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ព្រះជាម្ចាស់បន្ថែមអ្វីៗទាំងអស់ឱ្យកាន់តែពេញលេញ។ សូមមើល Jm 4: 3 ។ គម្ពីរបានចែងថា ព្រះទ្រង់ជាអ្នកប្រទានឱ្យជាបរិបូរ។ (យ៉ូហាន ១:៥) អ្នកជំងឺទៅជួបលោកយេស៊ូដើម្បីព្យាបាលជំងឺខ្លួនរបស់លោកបានជាសះស្បើយហើយ (មថ ៩:១-៨) នេះក៏បង្ហាញពីការពិតដែលព្រះផ្តល់ឱ្យជាបរិបូរ។

3. ប្រាជ្ញាដែលសាឡូម៉ូនវិនិច្ឆ័យ។ (១៦-២៨) នៅពេលដែលស្ត្រីពីរនាក់បានប្តឹងឧទ្ធរណ៍ការអះអាងថាទារកម្នាក់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សគ្រប់រូប នោះសាឡូម៉ូនបានស្គាល់ម្តាយពិតរបស់ទារក។ នេះជាប្រាជ្ញាដើម្បីមើលឃើញមនុស្សមានបាបពិត ការវិនិច្ឆ័យទាំងអស់ត្រូវមើលឃើញមនុស្សមានបាបពិតជាចំណុចសំខាន់ ការវិនិច្ឆ័យនេះជាតំណាងនៃការដែលសាឡូម៉ូនបានយល់ឃើញការវិនិច្ឆ័យទាំងអស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ Kurojaki

(Hukgi) បាននិយាយថា ការវិនិច្ឆ័យបែបនេះរបស់សាឡូម៉ូន គឺជាប្រតិបត្តិការនៃវិទ្យា

ស្ថានផ្លូវចិត្ត ប៉ុន្តែវាជាការយល់ខុសក្នុងការបកស្រាយការពិតដែលត្រូវបានវិនិច្ឆ័យថាជា ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (ប្រាជ្ញាដែលព្រះប្រទានឱ្យ)។ វិធីសាស្ត្រនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់សាឡាម៉ូន មានប្រាជ្ញា។ 1) ការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ដើម្បីធ្វើតាម ភាពសុចរិតមានសិទ្ធិអំណាច និងបញ្ឈប់ការទាមទាររបស់ភាគីទាំងពីរ។ ២) គាត់បាន បង្ហាញពីបេះដូងសំខាន់របស់ដើមចោទ និងចុងចោទ ហើយដឹងពីអត្តសញ្ញាណរបស់ពួក គេ។ នេះជាវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អសម្រាប់ ដែលលាក់ទុកក្នុងចិត្តមនុស្ស។ នេះជាវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អសម្រាប់ ដើម្បីបង្ហាញពីចិត្តមនុស្សឱ្យបានច្បាស់ដូចឧបករណ៍ចាប់កុហកទំនើបខាងលើ។ ការជំនុំ ជំរះរបស់សាឡាម៉ូនបែបនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃភាពពេញលេញនៃសាលក្រមចុងក្រោយនៃ “ព្រះមហាក្សត្រិយានីនៃភាគខាងត្បូងនឹងក្រោកឡើងនៅពេលជំនុំជំរះជាមួយមនុស្សជំនាន់ នេះ ហើយថ្កោលទោសវា ត្បិតនាងមកពីចុងផែនដីដើម្បីស្តាប់ប្រាជ្ញារបស់សាឡាម៉ូន និង មើលចុះ មានអ្វីមួយធំជាងសាឡាម៉ូននៅទីនេះ”TM (Mt 12:42) នោះគឺ ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចដែល ព្រះគ្រីស្ទវិនិច្ឆ័យនៅឯការជំនុំជំរះចុងក្រោយនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក មនុស្សគ្រប់ រូបគួរតែសារភាពទង្វើរបស់ពួកគេដោយផ្ទាល់នៅចំពោះទ្រង់។ (រ៉ូម ១៤:១១-១២, ១កូរិន ៤:៥) អ្នកជឿគួររៀបចំបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃជំនឿដើម្បីឈរនៅចំពោះមុខគាត់។ (លូ កា ២១:៣៦, ១ យ៉េន ៣:៣)

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការសម្តែងបាននូវការសន្យារបស់ព្រះ។ អត្ថបទនេះបាននិយាយថា "ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសិរីរុងរឿង" (3:13) នោះគឺជាបញ្ហាដ៏បរិបូរណ៍ និងសិរីរុងរឿង (ឬអត្ថន័យនៃកិត្តិយស) នៅទីនេះដូច្នេះបានហៅសម្រាប់ "សិរីរុងរឿង" ចង្អុលបង្ហាញថាគាត់ត្រូវបានគាំទ្រដោយមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់ទាំងអស់។ ទោះជាបទគម្ពីរថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីភាពស្មោះត្រង់នៃបទគម្ពីរនៅផ្នែកណាក៏ដោយ ជាពិសេសផ្នែកដែលត្រូវនិយាយពីការសន្យារបស់គាត់បង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់កាន់តែច្បាស់។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរបង្កើនសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ពេលយើងអានវាម្តងហើយម្តងទៀត។ សូមមើល រ៉ូម ១០:១៧។

2. ឈ្មោះរបស់ពួកមន្ត្រីដែលសាឡាម៉ូបានតែងតាំង និងលក្ខណៈនៃបទគម្ពីរ។ អ្នកប្រាជ្ញវិះគន់ខ្ពស់បានអំពាវនាវថា គម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាងកសាវអក្សរសាស្ត្រនៅកណ្តាលនៃការសន្និដ្ឋានខាងទ្រឹស្តីជាងកសាវប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ប៉ុន្តែ យើងថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រឹស្តីនេះខុសដោយកំណត់ត្រានៃផ្នែកនេះ (២-១៩) ។ ប្រសិនបើគម្ពីរសញ្ញាចាស់នៅក្នុងកសាវនៅចំកណ្តាលនៃការរំពឹងទុក តើការកត់ត្រាជំពូកអំពីឈ្មោះមន្ត្រីត្រូវបានពន្យល់ដោយរបៀបណា? បើគាត់ជាអ្នកសរសេរសរសេរនៅចំកណ្តាលនៃការស្មាន តើហេតុអ្វីបានជាគាត់សរសេរឈ្មោះបុរសយ៉ាងលម្អិត? អ្នកមិនជឿមិនស្រឡាញ់បទគម្ពីរនឹងមានអារម្មណ៍ធុញទ្រាន់នៅទីនេះ។ នេះបង្ហាញឱ្យឃើញនូវការពិតដែលមានតែអ្នកនិពន្ធដែលបានសរសេរចុះនូវការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រដោយផ្ទាល់។ ដូច្នេះ នៅពេលយើងអានមនុស្សលម្អិត និងទីតាំង យើងគួរទទួលបានព្រះគុណដែលជំនឿរបស់យើងត្រូវបានកើនឡើងដោយអារម្មណ៍ពិតនៃបទគម្ពីរ និងលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយដោយការផ្តាច់ចិត្តពួកគេ ជាងការពន្យល់ពីអត្ថន័យ

របស់មនុស្ស។ Kurojaki (Hucki) បានបន្តការបកស្រាយរបស់ Benzinger ហើយបាននិយាយខុសដូចជាការពិតដែលថាបញ្ជីឈ្មោះមន្ត្រីមានកំហុសនៅក្នុងអត្ថបទដើមរបស់វា។ (សំយូអែល I. II. Kings I. II. 1973, ទំព័រ 290) ពាក្យរបស់ Kurojaki មិនសមនឹងទស្សនៈប្រពៃណីនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងព្រះវិហារគ្រិស្តអូស្ត្រូដាក់ ដែលអះអាងថា សៀវភៅដែលព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងការបំផុសគំនិតពេញអង្គ។ ៣-សណ្តាប់ធ្នាប់នៃសន្តិភាពក្នុងប្រទេសជាតិ និងសង្គមត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ (២៤-២៥) កំឡុងពេលរស់នៅរបស់សាឡូម៉ូន ក្នុងសង្គមអ៊ីស្រាអែលវិករាយមិនត្រឹមតែសណ្តាប់ធ្នាប់ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងសន្តិភាពខាងក្នុងទៀតផង។ សូមមើលខទី 25។ ដូចគ្នានឹងការនេះក៏ត្រូវសម្រេចដោយការសន្យារបស់ព្រះដែរ។ សូមមើល II Sam 7:12 ។ សន្តិភាពទាំងអស់គឺជាព្រះបច្ចុប្បន្នកាល។ ហេតុដូច្នេះហើយ សង្គមទូទៅក៏សន្តិភាពកើតចេញពីព្រះ ជាពិសេសនៅពេលដែលអ្នកជឿបានទទួលសន្តិភាព ខណៈដែលគាត់មានអារម្មណ៍ថា សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះពិតជាគួរទទួលបានសន្តិភាពពិតប្រាកដ។

4. ប្រាជ្ញាដែលព្រះប្រទានឱ្យ មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីទូលំទូលាយនោះទេ។ (២៩-៣៤) ជាពិសេស ខគម្ពីរ ២៩ ខ របស់យើងបានបង្ហាញពាក្យថា ព្រះបានប្រទានប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងដល់សាឡូម៉ូន លើសពីការវាស់វែង និងទទឹងនៃចិត្ត™។ វាគឺជាការស្វែងរកប្រាជ្ញារបស់ព្រះចេញពីសត្វទាំងអស់។ ប្រាជ្ញាដែលព្រះប្រទានឱ្យស្គាល់ព្រះ ហើយធ្វើឱ្យយើងបកស្រាយព្រះបានត្រឹមត្រូវ។ ម្យ៉ាងទៀត ចិត្តដែលស្គាល់ព្រះ មិនមែនស្គាល់តែព្រះទេ ហើយទ្រង់មើលឃើញយ៉ាងទូលំទូលាយ ដោយទាក់ទងសត្វទាំងអស់ជាមួយព្រះ។ (នោះគឺជាអ្នកបង្កើត និងសត្វលោក) អាស្រ័យហេតុនេះ ក្នុងបុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញាបែបនេះ អ្វីៗ

ទាំងអស់មិនមែនជាឧបទ្វីបហេតុគ្មានន័យទេ ប៉ុន្តែជាវិវរណៈទូទៅដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សបាន
ប្រាប់ដល់ព្រះ។ ក្នុងន័យនេះ សាឡាម្លូនបាននិយាយអំពីពិភពនៃសត្វ និងពិភពនៃរុក្ខជាតិជា
ជាង (ខទី ៣៣) បាននិយាយថាប្រាជ្ញានេះ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយសុភាសិតជាច្រើន
បុព្វកថាបាននិយាយថា “ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃចំណេះដឹង។
មនុស្សល្បីល្បើមើលងាយប្រាជ្ញានិងការណែនាំ។ “។ (សុភាសិត ១:៧)

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សាឡូម៉ូនបានប្រតិបត្តិបេសកកម្មនៃការសាងសង់ព្រះវិហារដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (ខ៥) អ្នកជឿគ្មានសិទ្ធិអំណាច និងភាពស្មោះត្រង់ដូចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ។ ដូច្នេះ ពួកគេកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូចជាជីវិតដែលទាក់ទងនឹងខ្លួនគាត់ក្នុងបទគម្ពីរ ហើយគួររស់នៅដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្ររបស់គាត់។ សាឡូម៉ូនបានដឹងថាការសាងសង់ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធគឺជាការបញ្ជារបស់ព្រះដើម្បីទាក់ទងនឹងខ្លួនគាត់ ហើយបានធ្វើមុនដោយអស់ពីចិត្ត។

2. ការសាងសង់ព្រះវិហារដោយសាឡូម៉ូននិងសាសន៍ដទៃ។ វាច្បាស់ណាស់ថាព្រះវិហារ ដែលសាឡូម៉ូនបានសាងសង់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបង្រួបបង្រួមអ៊ីស្រាអែលនិង សាសន៍ដទៃ។ 1) ទឹកដីនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាដីច្រូតកាត់របស់សាសន៍ដទៃ Araunah (Jebusite) (2 Chron 3: 1) 2) Hiram ស្តេច Tire នៃសាសន៍ដទៃបានបញ្ជូនដើម តាត្រៅនៃប្រទេសលីបង់ (2 Chro 2: 16) ហើយទ្រង់បានចាត់អ្នកធ្វើដែក និងជាងឆ្នាក់ (២រូប) (២:១៣-១៤) ៣) សាឡូម៉ូនបានប្រមូលសាសន៍ដទៃចំនួន ៥៣៣០០ នាក់ឱ្យ ទៅរស់នៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រើពួកគេជាអ្នកសាងសង់ព្រះវិហារ។ (រូបាគូត្រទី២ ២: ១៧-១៨) ដូចដែលសាសន៍ដទៃបានរួបរួមជាមួយនឹងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ជារឿងចែងឱ្យ ប៉ុន្តែបានទាយអំពីសាសនាចក្រនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដោយបង្រួបបង្រួមសាសន៍អ៊ីស្រាអែល និង សាសន៍ដទៃ។ (អេភេ. ២:១១-២២) យោងទៅអ៊ីស ៦០:១០-១៣។ ដូចដែលបទគម្ពីរបាន និយាយថាទំនាយនិងការសម្រេចបាននៅផ្នែកណាមួយ ហើយវាធ្វើឱ្យអ្នកអានស្គាល់ពីចិត្ត ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ ហើយបង្កើនជំនឿរបស់ខ្លួន។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អត្ថន័យដែលថាព្រះវិហាររបស់សាឡូម៉ូនគឺអស្ចារ្យ។ (រចាក្យត្រទី២ ២:៥) នេះមិនបានចង្អុលទៅលើបរិមាណដើម្បីកាន់កាប់ព្រះទេ (២រចាក្យត្រ ២:៦) ហើយបាននិយាយអំពីអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។ ១) សម្រាប់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនេះត្រូវបានសាងសង់ឡើងដោយការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ (1 រចាក្យត្រ 28:11-19) ក្នុងន័យដែលវាអាចនិយាយថាវិវរណៈនៃព្រះបានបើកសម្តែងតាមរយៈការសាងសង់ និងឧបករណ៍។ ប្រាសាទបែបនេះមិនដែលស្ថិតនៅតំបន់សាសន៍ដទៃឡើយ។ ដូចជាព្រះដែលបានបង្កើតដូច្នេះដោយអត្ថន័យ ហើយបានផ្តល់មេរៀនខាងវិញ្ញាណ ដូច្នេះគឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ ២) ប្រាសាទនេះគឺដើម្បីអធិស្ឋានដល់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ (វាត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅនឹងពាក្យ បំផុតគ្រឿងបូជា™ ទី២ រចាក្យត្រ ២:៦ ខ) យោងទៅអ៊ីស ៥៦:៧។ ការពិតដែលថាបុរសអធិស្ឋានដើម្បីរស់នៅ (ដើម្បីក្លាយជាអស្ចារ្យ) ព្រះគឺជាពរដ៏អស្ចារ្យ។
2. ប្រព័ន្ធនៃព្រះវិហារ (ពិធីសាសនា) មានអត្ថន័យសម្រាប់តែអ្នកកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះ។ (11-13) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផងដែរ អ្នកដែលមិនធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ល្មមដល់ពេលធ្វើពិធីសាសនា ត្រូវតែជាមនុស្សលាក់ពុត។ ក្នុងសាសនាពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងការលះបង់។ (១សាំ ១៥:២២) យេរេមា ៧:៤-១១ ស្តីបន្ទោសមនុស្សលាក់ពុត ហើយនិយាយថា៖ បំរើពាក្យបោកបញ្ឆោតទាំងនេះ៖ «នេះជាព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់»។ បំរើព្រះបើអ្នកកែប្រែផ្លូវនិងការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកពិតប្រាកដ បើអ្នកប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌ជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក 6ប្រសិនបើអ្នកមិនសង្កត់សង្កិនអ្នកស្នាក់នៅ ក្មេងកំព្រា ឬស្រ្តីមេម៉ាយ ឬ

ស្រក់ទឹកឡើយ។ ឈាមគ្មានទោសព័រក្នុងកន្លែងនេះ ហើយបើអ្នកមិនធ្វើតាមព្រះដទៃ
ដើម្បីបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនអ្នកទេ 7 ខ្ញុំនឹងអោយអ្នកស្នាក់នៅក្នុងកន្លែងនេះ ជាទីកន្លែងដែលខ្ញុំ
បានប្រគល់អោយបុព្វបុរសរបស់អ្នកពីដើមជារៀងរហូត។ ឯ មើល ចុះ អ្នកទុកចិត្តលើ
ពាក្យបោកបញ្ឆោតគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ។ 9 តើអ្នកនឹងលួច សម្លាប់ មនុស្សធិតក្បត់
ស្បថមិនពិត ថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះបាល ហើយដើរតាមព្រះដទៃទៀតដែលអ្នកមិនស្គាល់
១០ រួចមកឈរនៅចំពោះមុខខ្ញុំក្នុងផ្ទះនេះ ដែលហៅតាមឈ្មោះខ្ញុំ ហើយនិយាយថា យើង
ត្រូវបានគេរំដោះហើយ! គ្រាន់តែបន្តធ្វើការគួរស្អប់ខ្ពើមទាំងអស់នេះឬ?™។

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. Jakin (ពង្រឹង) និង Boaz (អំណាច) (21-26) សសរទាំងពីរនេះត្រូវបានសាងសង់ឡើងនៅខាងមុខព្រះវិហារ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃសសរពពក និងបង្គោលភ្លើង ដែលមានន័យថាវត្ថុមានរបស់ព្រះ។ ឆន្ទៈដែលជាអំណាចរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយសសរស្តម្ភពីរ។ (ទំនុកដំកើង ៦២:១១-១២) សម្រាប់សសរទាំងពីរនេះជាតំណាងនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធទាំងអស់ ដែលវាបានស្នើថាព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាកន្លែងបង្ហាញប្រទានភាពរបស់ព្រះ។ សូមមើលទំនុកដំកើង ២៩:៩-១១។ អ្នកដែលអធិស្ឋានដល់ព្រះនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធនោះគឺជាព្រះពិតដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានទទួលអំណាច។ (ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ è យ៉ូហាន ២:១៩-២១)

2. តើអ្វីជានិមិត្តសញ្ញានៃសមុទ្រ? (23-26) នេះដូចដែលវិវរណៈ 4:6 បាននិយាយថាគួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយទាក់ទងទៅនឹងសមុទ្រនៃកញ្ចក់ដូចជាគ្រីស្ទាល់នៅពីមុខបណ្តឹងនៃព្រះ។ នៅក្នុងសៀវភៅទំនាយ សមុទ្រជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃជាតិសាសន៍ សមុទ្រនៃកញ្ចក់គឺជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃឥរិយាបថស្ថានសួគ៌មិនឱ្យរង្គោះរង្គើ ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានសៅហ្មង។ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះគឺជាអ្នកមានគុណវុឌ្ឍិដើម្បីបម្រើការប្រកាសអំពីព្រះរាជ្យនៃព្រះ គួរតែជាអ្នកស្មោះត្រង់ដូចគោ។ (ខទី ២៥) ១ កូរិនថូស ៤:២ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ លើសពីនេះទៅទៀត វាតម្រូវឱ្យអ្នកបម្រើត្រូវបានរកឃើញថាមានចិត្តស្មោះត្រង់™។ស្នាមជាំឬចំណុច។ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាអ្នកមានគុណវុឌ្ឍិដើម្បីបម្រើការប្រកាសអំពីព្រះរាជ្យនៃព្រះ គួរតែជាអ្នកស្មោះត្រង់ដូចគោ។ (ខទី ២៥) ១ កូរិនថូស ៤:២ បានមាន

ប្រសាសន៍ថា ឯ លើសពីនេះទៅទៀត វាតម្រូវឱ្យអ្នកបម្រើត្រូវបានរកឃើញថាមានចិត្ត
ស្មោះត្រង់™។

ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ពពកត្រូវបានបំពេញយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងទីជម្រក។ (១០-១១) ពពកដែលបានបើកសម្តែងដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃវត្តមានរបស់ព្រះ។ (A Sanda Die Bucher Der Koinige, I Halbband, 1911, s, 218) ភ្លើង ផ្សែង និងពពកត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាសញ្ញាសម្គាល់នៃវត្តមានរបស់ព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ (និក្ខមនំ ៣:២ ៤០:៣៨, ទំនុកតម្កើង ១៨:១១ គឺ ៦:៤) ដ្បិតខាងក្នុងព្រះវិហារងងឹតដោយពពក (ខ១២) ដែលមានន័យថាវត្តមានរបស់ព្រះបានគ្របបាំងព្រះដល់មនុស្សមានបាប។ ទោះជាបុរសត្រូវស្គាល់ព្រះក៏ដោយ ក៏ជាការចាំបាច់ដែរដែលគាត់មានផ្នែកមិនអាចស្គាល់គាត់បាន។ ការពិតដែលថាមានស្បែកមុខរាងទីសក្ការៈខ្ពស់បំផុត និងទីសក្ការៈចង្អុលបង្ហាញការពិត។ មនុស្សមានបាបគួរតែទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹងថាមានផ្នែកណាមួយគ្របដណ្តប់ក្នុងការស្គាល់ព្រះ។ បុរសមិនអាចស្គាល់ព្រះដ៏គ្មានទីបញ្ចប់ជាសត្វមានកំណត់ទាំងស្រុងនោះទេ។ ចិត្តដែលបុរសអាចដឹងពីភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយអាកប្បកិរិយារបស់ខ្លួនក៏ជាជំនឿដែរ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅថ្វីម៉ាសថា៖ បំណែកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា “តើអ្នកបានជឿដោយសារតែអ្នកបានឃើញខ្ញុំ? មានពរហើយ អ្នកដែលមិនទាន់បានឃើញ ហើយមិនទាន់ជឿ™។ (យ៉ូហាន ២០:២៩) សូមមើល ពេត្រុសទី១ ១:៨។

2. ហេតុអ្វីបានជាដាវីឌមិនសង់ព្រះវិហារ? ព្រះបានមានបន្ទូលថា តាមបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាសម្រាប់ដាវីឌបានបង្អួចឈាមជាច្រើនជាអ្នករឹងមាំ នោះគាត់មិនអាចសង់វិហារបានទេ។ (១រពាក្យត្រ ២២:៨ ២៨:៣) ដ្បិតដាវីឌបានធ្វើសង្គ្រាមជាច្រើន ហើយបានបង្អួចឈាមមនុស្សជាច្រើនដែលទ្រង់មិនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (យ៉ូហាន ២:១៩) ជាប្រភេទ

នៃព្រះគ្រីស្ទ (អេភេសូរ ២:១១-១៨)។ បន្ទាប់មកព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលបានសាងសង់ឡើងគឺជាទីសក្ការៈទីមួយ ព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណដូច្នេះ។ ពេលគេសង់ប្រាសាទ គេត្រូវស្តាប់សំឡេងដែកសំដៅទៅរកសន្តិភាពនៃប្រាសាទ។ (ខ៧) ព្រះវិហារគ្រីស្ទសាសនា (មិនមែនជាការកសាងព្រះវិហារទេ ប៉ុន្តែជាសហគមន៍នៃអ្នកជឿសូមយោងទៅ ១កូរិនថូស ១៤:៣៣, ហេប ១២:១៤, យម ៣:១៧-១៨។

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កន្លែងដែលព្រះនេត្រនិងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់គង់នៅ។ (ខ៣) មានកន្លែងដែលព្រះនាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ាដាក់លើ និងកន្លែងដែលព្រះយេហូវ៉ាគ្រប់គ្រង។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ កន្លែងនោះគឺជាព្រះវិហារ ហើយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី វាគឺជាព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនា។ ព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនាមិនចង្អុលកន្លែងដែលអ្នកជឿគ្រិស្តបរិសុទ្ធប្រមូលផ្តុំ និងអគាររបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែចង្អុលសហគមន៍របស់ពួកគេ។ សហគមន៍នេះជាប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គដែលព្រះដាក់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ ពួកគេគួរតែរក្សាតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឱ្យបានល្អ។ កាលដែលក្រុមជំនុំរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះព្រះក៏គង់នៅជាមួយពួកគេដែរ។ សូមមើល យ៉ូហាន 14:21-23 ការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឱ្យបានល្អ មិនចង្អុលបង្ហាញពីភាពល្អឥតខ្ចោះនោះទេ ប៉ុន្តែចង្អុលបង្ហាញថា ការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និង (ក្នុងករណីដែលគាត់មិនរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់គាត់) ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ដោយស្មោះ។ ទោះបីជាដាវីឌក៏មានការពិតក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរ។ (២សាំ. ១១:២-២៧) នៅទីនេះ វាបាននិយាយថាគាត់បានស្តាប់តាមគ្រប់ទាំងអស់។ ដូចដែលយើងឃើញមួយនេះ ត្បិតគាត់បានប្រែចិត្ត (២ សាំយូអែល ១២:១៣) អំពើបាបត្រូវបានបាត់ទុកដូចជាអំពើបាបត្រូវបានលុបចោល។ សូមមើល មីកា ៧:១៨-១៩។

2. សាឡាម៉ូនបានប្រតិបត្តិការអ្វីដែលគាត់ប្រាថ្នា (1, 10-16) ពាក្យនៃផ្នែកនេះបាននិយាយថាសាឡាម៉ូនបានសម្រេចគ្រប់មធ្យោបាយនិងអគារទាំងអស់នៅក្នុងទឹកដីទាំងអស់នៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែលតាមការចង់បានរបស់គាត់។ ខទី 1 ពាក្យថា “ចង់បាន” (רָצוּ) និង

ខទី 19 ពាក្យថា “ ប្រាថ្នា ” (𑀧𑀺𑀢𑀺) ចង្អុលប្រាប់ពីបំណងរបស់គាត់ ឬបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់។ ដូចនឹងពាក្យដែលនិយាយទាក់ទងនឹងពាក្យថា 𑀣 ចិត្តរបស់ខ្ញុំបានសប្បាយចិត្ត TM (𑀧𑀺𑀢𑀺 𑀧𑀺𑀢𑀺) គ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុង Ecc 2:10 ។ ដោយហេតុនោះ ទើបទ្រង់បានប្រមូលផ្តុំកសាងប្រាសាទ ព្រះបរមរាជវាំង គ្រឿងបរិក្ខារសម្រាប់ការពារជាតិជាច្រើនព្រះអង្គត្រូវបានឯកសារស្នងបញ្ជី (១១:១) ជាការងាយស្រួលដែលក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏ក្លាយជាដូច្នេះដែរ។ គ្រូគង្វាលបានធ្វើសម្រេចសកម្មភាពអធិស្ឋាន ហើយផ្ដោតលើកន្លែងសាសនា ហើយប្រព័ន្ធរបស់ពួកគេ និងទំនោរចូលទៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលពាណិជ្ជកម្ម ភាពខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេគឺឯង ហើយជំនឿរបស់ពួកគេក៏ត្រូវបានខូចយ៉ាងងាយស្រួលផងដែរ។

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការសរសើររបស់ព្រះមហាក្សត្រិយានី Shaba ។ (ខ៩) មហាក្សត្រិយានីសាបាជា សាសន៍ដទៃ ព្រះបាទសាឡាម្លូនបានក្លាយជាស្តេចមួយអង្គជាព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយទ្រង់ជ្រាបថាទ្រង់គ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលដោយសុចរិត។ អ្វីដែលគាត់ដឹងថាគឺ សម្រាប់ប្រាជ្ញារបស់សាឡាម្លូនគឺចង់ដឹងចង់ឃើញ (ខ 7) ហើយការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់គឺ សុចរិត។ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 9) ក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏គួរតែធ្វើឱ្យអ្នកមិនជឿស្គាល់ព្រះ យេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ។ ១) ការដឹងច្បាស់ថា អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដឹងពីដំណឹងល្អ ដែលជា ប្រាជ្ញារបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងស៊ីជម្រៅ រួចប្រកាសប្រាប់អ្នកមិនជឿ ២) ដឹងការពិតថា សាសនាចក្ររស់នៅដោយសុចរិត។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបន្ទាប់មកនាងក្លាយជាគំរូ មួយក្នុងសង្គមដែលមិនជឿ។

2. ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់សាឡាម្លូន និងប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ធំជាងស្តេចឯទៀត។ (ខ២៣) ប្រាជ្ញា របស់លោកត្រូវបានប្រទានមកដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ សូមមើល ស្តេចទី១ ៣:១២-១៣ II រចាក្សត្រ ១:១២។ ប៉ុន្តែ ដោយគាត់មិនបានប្រុងប្រយ័ត្ន គាត់បានងងឹតឈឹង ហើយ បន្ទាប់មកគាត់បានចាកចេញពីព្រះយេស៊ូវ។ (ស្តេចទី១ ១១:៩) ដោយសារបុរសនោះមាន ទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន ហើយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន វាងាយនឹងពុករលួយកូនប្រុស។ ទោះបីគាត់រស់ នៅជាមួយប្រាក់ចំណូលតិចតួចក៏ដោយ ខណៈដែលគាត់នៅម្នាក់ឯងក៏សប្បាយចិត្ត។ សូម មើលសុភាសិត ១៦:៨។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អំពើពុករលួយរបស់សាឡាម៉ូន (1-8) សាឡាម៉ូនបាននាំស្ត្រីមិនជឿជាករិយា និងប្រពន្ធចុងរបស់គាត់។ ទីបំផុតនេះបានធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាដើមចមនៃសេចក្តីវេទនា។ 1) គេបានល្អងសាឡាម៉ូន ហើយឱ្យគាត់ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ (ខ៤ ក) ២) ដោយសារសាឡាម៉ូនចាស់ហើយ (ខ៤) អំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់បានចុះខ្សោយ។ គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្អងរបស់ពួកគេ។
2. មនុស្សផ្ទុយគ្នារបស់សាឡាម៉ូនបានកើតឡើង។ ដោយសារអ្នកជឿមិនពេញចិត្តព្រះ នោះព្រះក៏លើកសត្រូវមកដាក់ទោសគាត់។ 1) ហាដាត ជាជនជាតិអេដុម (ខ 14) គាត់ត្រូវបានគេធ្វើអន្តោប្រវេសន៍នៅអេស៊ីបតាំងពីដំបូង ហើយស្នាក់នៅទីនោះដោយទទួលបានគុណធម៌របស់ផារ៉ោន ទីបំផុតគាត់ត្រូវបានចាកចេញពីអេស៊ីប ហើយត្រឡប់ទៅអេដុមវិញ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានផ្ទុយពីសាឡាម៉ូន។ (ខទី ២៥) ព្រឹត្តិការណ៍នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការឧបត្ថម្ភរួមរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនជាអព្វកហេតុនោះទេ។ ព្រះទ្រង់ធ្វើការជាវិធីសាស្ត្រទូទៅដូចក្នុងស្ថានភាពដែលបុរសមិនបានដឹង។ ២) លូសុន ស្តេចស៊ីរី (២៣-២៥) ទ្រង់ក៏ជាសត្រូវរបស់សាឡាម៉ូន ដោយការឧបត្ថម្ភទូទៅរបស់ព្រះ។ ៣) យេរ៉ូបោមបានក្លាយជាមនុស្សផ្ទុយពីសាឡាម៉ូន ដែលចេញមកពីការជ្រៀតជ្រែកពីព្រះ។ នោះគឺវាបានកើតឡើងខណៈដែលព្យាករណ៍អប្សរ៉ាបានប្រាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ (គឺជាពាក្យដែលត្រូវប្រគល់កុលសម្ព័ន្ធនៃអ៊ីស្រាអែលដល់គាត់) (២៩-៣១)។

**ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ អេហ្វបោមមិនបានស្តាប់សម្តីដ៏ល្អាស់វៃរបស់អ្នកនយោបាយ
ដែលបានបណ្តុះបណ្តាលដើម្បីមានបទពិសោធន៍ច្រើនទេ។**

ត្បិតពាក្យរបស់គេមានន័យថាធ្វើជាអ្នកបម្រើប្រជាជន នេះជាពាក្យមាសដែលស្តេចទាំង
អស់គួរទទួល។ អេហ្វបោមបានទទួលយកដំបូន្មានរបស់ក្មេងប្រុសដែលជាក្មេងនោះ ដែល
ជាការបៀតបៀនប្រជាជន។ (ខ១១) គាត់មិនដែលដឹងថាប្រជាជនបះបោរគាត់ដូចគាត់
បានប្រាប់ពួកគេតាមរយៈការណែនាំរបស់ក្មេងប្រុសនោះទេ។ ដោយសារតែគាត់ឆ្លើតនៅ
ពេលនោះ។ បើព្រះមិនចាប់អ្នកណាក៏ត្រូវឆ្លើតដូចនោះ។ សូមមើលខទី 15 អ្នកដែល
បោះបង់ការដែលត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែវិញ្ញូសន្ធុរអ្វីដែលខុស (អេ ៥:២០) គួរយល់ពីខ្លួនឯង ហើយ
គួរប្រែចិត្តដោយភ័យខ្លាច។

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អាសនៈ អាសនៈ (ខ ២) ។ ពេលនោះ បុរសរបស់ព្រះបានស្តីបន្ទោសយេវ៉ូបាមឱ្យ ថ្វាយតង្វាយដុត ហើយនិយាយទៅអាសនៈដោយមិនមានពិធីសាសនាឡើយ។ នេះជាវិធី ប្រាប់ស្តេចដោយស្រទន់ ហើយក៏ជាការអធិប្បាយផ្នែកមួយទៀតដើម្បីផ្តល់កន្លែងគិតដល់ គេ។ នៅផ្នែកខ្លះវាមានប្រសិទ្ធភាពជាង ដែលភាគីម្ខាងទៀតដឹងពីកំហុសរបស់គាត់ ជាង យើងបន្ទោសកំហុសដោយផ្ទាល់។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យដែលទ្រង់បង្រៀនយើងនៅក្នុង សេចក្តីអធិប្បាយផ្នែកម្ខាង ជាជាងទ្រង់បន្ទោសយើងដោយផ្ទាល់។ ជាឧទាហរណ៍ នៅ ពេលយើងឃើញការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ នោះព្រះធ្វើឱ្យយើងស្ងប់ស្ងែង ដើម្បីឱ្យយើងអាចគិតអំពីខ្លួនយើង ហើយធ្វើឱ្យយើងប្រែចិត្ត។ សូមមើល លូកា ១៣:១- ៥។

2. ទំនាយមើលឱ្យឆ្ងាយ និងទំនាយឃើញជិត។ (២-៥) ការពិតដែលថាបុរសនៃព្រះបាន មើលព្រឹត្តិការណ៍បន្ទាប់ពី 293 ឆ្នាំ។ គឺជាព្រឹត្តិការណ៍កំណែទម្រង់របស់យ៉ូសៀសរហូត មកដល់ពេលនេះ ទំនាយថាមួយសន្ទុះក្រោយមក អាសនៈត្រូវបានបែងចែក ហើយផេះគួរ ត្រូវបង្ហូរចេញដើម្បីមើលក្បែរនោះ។ ព្រះធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ និងវត្តមាន របស់ទ្រង់ ដើម្បីធ្វើឱ្យយើងជឿលើទ្រង់ ដោយបង្ហាញរូបនេះ និងរូបនោះ។ គុណវុឌ្ឍិរបស់ ព្យាការី និងជីវិត (២០-២៤)។ លក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ព្យាការីគឺការជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ ហើយបន្តកាន់តាមវាដោយស្មោះត្រង់។ ប៉ុន្តែ បុរសនៃព្រះ (ហោរា) ដែលទៅលេង នៅបេតអែលពីស្រុកយូដា មិនបានរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ទេ (ខទី ៩) ហើយ គាត់ត្រូវបានបោកបញ្ឆោតដោយហោរានៅបេតអែល ហើយបន្ទាប់មកបានទម្លាយព្រះ

បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ខទី ១៩) ព្រឹត្តិការណ៍នេះបង្ហាញថា ក្នុងនាមជាអ្នកទទួល
ព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយផ្ទាល់ ហើយរស់នៅដោយស្មោះត្រង់ ហើយប្រកាសវាដល់អ្នកដទៃ
ដោយស្មោះត្រង់ មិនគោរពតាម នោះគាត់គួរតែស្លាប់ជាមិនខាន។

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អាកប្បកិរិយាខុសរបស់យេវ៉ូបោមដែលបញ្ជូនស្រ្តីក្មេងបន្តិចទៅហោរា។ (១-២) វាជាការលាក់បាំងអត្តសញ្ញាណកម្មរបស់គាត់រហូតមកដល់ពេលនេះ។ វាជាអាកប្បកិរិយាល្ងង់ខ្លៅក្នុងការជៀសវាងការមើលឃើញរបស់ព្រះ ផ្ទុយពីការប្រែចិត្ត។ វាស្រដៀងនឹងការលាក់ខ្លួនក្នុងចំណោមដើមឈើនៃសួនច្បារបន្ទាប់ពីអ័ដាម និងអេវ៉ាប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ សូមមើលលោកុប្បត្តិ 3:8 ។
2. អាកប្បកិរិយាខុសរបស់គាត់ ដែលគាត់សួរថា កូនឈឺត្រូវធ្វើអ្វី? (ខ៣) វាជាអាកប្បកិរិយាដែលច្រឡំព្យាករណ៍ថាជាគ្រូទាយ។ អ្នកដែលទៅជួបព្យាករណ៍គួរទៅជួប ដើម្បីមានចិត្តទទួលបានការណែនាំនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគោរពតាមវា។
3. បុគ្គលទុច្ចរិត ទទួលទោសជាក់ច្បាស់។ ដោយសារយេវ៉ូបោមអាក្រក់ជាងអ្នកដទៃ (ខ៤) គ្រួសារទាំងអស់របស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញចោល (ខ១០) ដ្បិតសាសន៍យូដានៅសម័យវេហ្វោបោមបានអាក្រក់ខុសប្លែកពីគេ (ខទី ២២) ប្រទេសនេះត្រូវបានវាយលុកដោយអេស៊ីប។ (ខ ២៥)

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវបានទទួលរង្វាន់ពីព្រះ ហើយសូម្បីតែកូនចៅរបស់គាត់ ក៏ទទួលព្រះគុណពីព្រះដែរ។ (៣-៥) សូមមើលនិក្ខមនំ ២០:៦។ ព្រះប្រទានរង្វាន់ដល់អ្នក ជឿ ហើយគាត់បានធ្វើយ៉ាងបរិបូរណ៍។
2. ប្រជាជននៃព្រះគួរតែត្រូវបានយកឈ្នះក្នុងសង្គ្រាមដោយជំនឿ។ អប៊ីយ៉ាម ជាស្តេចយូដាបានច្បាំងនឹងយេរូបាម ជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល (ខ៧) ទ្រង់បានយកឈ្នះទ្រង់ដោយសេចក្តី ជំនឿ។ (រូបាទី ២ ១៣:៤-១៨) ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ខុសពីមនុស្ស ស្អាតបូក ហើយជាកញ្ចក់នៃការប្រជុំផ្សេងទៀតក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (រ៉ូម ១៥:៤, ១កូរិនថូស ១០:៦, ១១) សព្វថ្ងៃនេះក្រុមជំនុំគួររក្សា នៅក្នុងចិត្តនៃការពិតនេះ។ យើងជាអ្នកជឿយក ឈ្នះលើពិភពលោកដោយជំនឿ។ (យ៉ូហានទី១ ៥:៤-៥) អេសា ស្តេចយូដាបានប្រព្រឹត្ត អំពើល្អ (១១-១៥) ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ទទួលខុសដែរ។ (ស្តេចទី១ ១៥:១៨-១៩, រូបាគូត្រីទី២ ១៦: ៧-១២) ហេតុការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្របែបនេះដាស់អ្នកជឿរបស់យើង។ (១ ពោត ១០:១១- ១២)

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រាក់ឈ្នួលដ៏សុចរិត។ បាសាដើម្បីបំផ្លាញស្តេចយេរូសាឡេមខ្លួនឯងបានទទួលការសងសឹកដូចគ្នា (1-4, 8-13) ហើយ Simury ផងដែរដើម្បីបំផ្លាញស្តេចនៃ Baasha បានធ្វើដូច្នេះ។ (១៧-១៨) ដូចដែលប្រជាជនដកអាសនៈរបស់ស្តេចទុច្ចរិត ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតដូចគ្នា នោះទ្រង់ក៏ជួបការបះបោរដូចគ្នាដែរ។ ព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះត្រូវបានសរសេរនៅលើជំពូកម្តងហើយម្តងទៀត ដែលរឿងទាំងនោះជាលទ្ធផលនៃការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១៨:២៥-២៦។

2. បាបកម្មរបស់មនុស្សអាក្រក់ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាទូទៅ។ (សុភាសិត ១៤:៩) 1) Omury អាក្រក់ជាងមនុស្សទាំងអស់មុនពេលគាត់។ (ខ២៥) ២) អំហាប់បានប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត ហើយប្រព្រឹត្តដោយស្រាល។ (៣០-៣១) ៣) ហ៊ីលបានមើលងាយទំនាយរបស់ព្រះយេស៊ូ ហើយនៅពេលគាត់សាងសង់ទីក្រុង។

Jericho again (verse 34) was punished by the prophesy and was died.
Refer to Josh. 6:26-27.

ក្រុងយេរីខូម្តងទៀត (ខទី ៣៤) ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយទំនាយ ហើយបានស្លាប់។
យោងទៅ Josh ។ ៦:២៦-២៧។

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះយេស៊ូវការពារជីវិតរបស់អ្នក ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះយេស៊ូវអស់ពីចិត្ត។ (១-១៦)
អេលីយ៉ាជាព្យាករដែលគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានយ៉ាងល្អ។ ដោយសារគាត់បាន
គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ គាត់បានរួចជីវិតដោយអព្វហេតុក្នុង
ទ្វារក្បដ្ឋយូរអង្វែងអស់រយៈពេល ៣ ឆ្នាំកន្លះ។
2. អេលីយ៉ាមិនមែនជាមនុស្សពូកែខាងជំនឿអូប៊ីទេ ប៉ុន្តែគាត់ជាមនុស្សទន់ខ្សោយដូច
ចរិតរបស់យើង។ (យ. ជីវិតនេះអាចធ្វើទៅបានដោយជំនឿប៉ុណ្ណោះ™។ (B.
Wielenga, Geen uitleven van zichzelf, maar in leven in God, Dit kan alleen
door het geloof. é Elia, ទំព័រ 29) ។
3. សត្វក្រៀលគឺជាប្រភេទសត្វស្លាបកខ្វក់។ (ខូត. ១៤:១៤) ប៉ុន្តែ ព្រះក៏អាចប្រើវាជា
គោលបំណងល្អដែរ។ (ខ៤) ដូចជាព្រះបានកែប្រែមនុស្សមានបាប ហើយធ្វើឱ្យគេ
ប្រតិបត្តិរបស់បរិសុទ្ធ។ (រឿងដែលត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អ)
4. ការពិតដែលអេលីយ៉ាត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់ស្រ្តីមេម៉ាយ ទីកដី Sarbatt (8-9) គឺជា
ប្រភេទនៃព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ព្រះយេស៊ូវក៏បានសង្គ្រោះតែម្នាក់ដែលទ្រង់ចង់
បាន ហើយទ្រង់បានប្រកាសដំណឹងល្អដោយអំណាចអធិបតេយ្យរបស់ទ្រង់។ (លូកា ៤:
២៥-៣០) ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវចូលរួមក្នុងព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គួរដឹងគុណ
ជានិច្ច។
5. ការពិតដែលថាបុរសរបស់ព្រះបានទាមទារអ្វីមួយតាមបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ទីបំផុត
បានមកពីការពិតដែលគាត់ចង់ផ្តល់ឱ្យនូវអ្វីដែលប្រសើរជាង។ ស្រ្តីមេម៉ាយដែលគោរព

តាមការទាមទាររបស់លោកអេលីយ៉ា ហើយបានថ្វាយនំប៉័ងដល់គាត់ ទទួលបានប្រេង និង ផ្កាយ៉ាងអធិកអធម ហើយមិនបានដកចេញឡើយ។ (15-16) ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានសុំ ទឹកនោះ ជាលទ្ធផល ស្រ្តីនោះបានរួចជីវិត។ (យ. ៦. អេលីយ៉ាបានស្រែកអង្វរព្រះយេហូវ៉ា ឱ្យប្រោសក្មេងប្រុសដែលស្លាប់នោះឱ្យរស់ឡើងវិញ។ (ខ២០) ការអធិស្ឋានដែលយំគឺជា ការអធិស្ឋានដោយស្មោះដោយការជឿអស់ពីចិត្ត ហើយអាស្រ័យយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះបានស្តាប់ការអធិស្ឋានបែបនេះ។ គាត់គ្រាន់តែចូលចិត្តថាស្តាប់សំឡេងដូចម្តាយស្តាប់សំឡេងដែល កូនយំ។ សូមមើល ខទី ២២។

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការសម្រេចចិត្តផ្តល់ជីវិតរបស់គាត់។ (១-៤) ១) ការចាកចេញរបស់គាត់ដែលអេលីយ៉ាបានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ហើយទៅឯអហាប់គឺជាការសម្រេចចិត្តដ៏ធ្វើរបស់គាត់។ (១-២) ដោយសារពេលនោះ ទោះបីអហាប់ព្យាយាមសម្លាប់គាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់ទទួលបានភាពស្នាមនាមបញ្ជាក់របស់ព្រះបានទៅសួរសុខទុក្ខអហាប់។ គាត់ជឿថាភាពជាម្ចាស់នៃអធិបតេយ្យភាពចេញមកពីព្រះយេស៊ូវ។ 2) អូបាខាបានលាក់បាំងព្យាករ 100 ដែលត្រូវបានបៀតបៀនដោយអហាប់ និងអ៊ីសាបែលឡា។ ហើយបានផ្តល់អាហារដល់ពួកគេ (ខ៤) នេះក៏ជាការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់អំពីសេចក្តីជំនឿផងដែរ។ គាត់ក៏បានប្រគល់ជីវិតជូនព្រះយេស៊ូវ ហើយបានធ្វើការបែបនេះ។
2. ជំនឿដោយមិនរង្គោះរង្គើ។ (8-15) ទោះបីអេលីយ៉ាបានស្តាប់ការពិតដែលអហាប់បានស្វែងរកគាត់យ៉ាងលម្អិតក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មិនរង្គោះរង្គើទេ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្តតាមឆន្ទៈដំបូងរបស់គាត់យ៉ាងលម្អិតរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (ខ ១៥) គាត់ជាមនុស្សមានជំនឿទទួលយកព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាជាងជីវិតដែលមានតម្លៃជាង។ (ខ១)
3. លក្ខណៈស្វយ័តនៃសាសនាអបិយជំនឿ។ សាសនាមិនជឿជឿថាពួកគេនាំមកនូវអំណាចសម្រាប់គាត់ឬអាចបង្ហាញវាបាន។ សម្រាប់វា នៅពេលដែលពួកគេបានអធិស្ឋានពួកគេបានជំរុញរាងកាយរបស់ពួកគេ។ ព្យាកររបស់ព្រះបាលបានរត់ឡើងទៅលេងឱ្យភ្លើងធ្លាក់មកលើអាសនៈ (ខ២៦) ហើយពួកគេបានធ្វើបាបរូបកាយដោយដាវ និងលំពែង។ (ខទី ២៨) នេះជាសកម្មភាពដ៏ល្អឬមួយដើម្បីជំរុញឱ្យមានការពិតដែលថាអំណាចនៃព្រះ

គួរត្រូវបានបង្ហាញដោយការខិតខំរបស់មនុស្ស និងតម្លៃនៃការបូជា។ ផ្ទុយពីរឿងបែបនេះ អេលីយ៉ាដែលជឿថាព្រះមានព្រះជន្មរស់បានអធិស្ឋានតែចំពោះព្រះដោយចិត្តស្ងប់។ (36-37) អ្នកជឿក៏ត្រូវអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿដែរ ត្រូវប្រឹងប្រែង និងលះបង់នៅពេលណា មួយ ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនគិតថាការព្យាយាមនិងការលះបង់ជាគុណសម្បត្តិនៃការអធិស្ឋាន នោះទេ។

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រាជ្ញាក្នុងការដកថយ (ខទី 3) អេលីយ៉ាបានបម្រើដល់ក្រសួងនៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ដែលភ្លើងបានធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌ ហើយបានឆេះអាសនៈ។ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់ឱ្យធ្លាក់មកលើដីមានភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាងខ្លាំង។ (១៨:៤៥) ក្រោយមក ការពិតដែលគាត់បានដកថយទៅក្នុងទីរហោស្ថាន គឺជាសកម្មភាពកំសាក ប៉ុន្តែជាប្រាជ្ញា។ បន្ទាប់ពីការបម្រើដ៏មានឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ ខណៈដែលកម្មករបានដកថយ ហើយបានអធិស្ឋាន គាត់អាចបន្តជាថ្មីម្តងទៀត។ លោកយេស៊ូបានផ្តល់អាហារដល់មនុស្សលើសពី៥០០០នាក់ជាមួយនឹងនំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរ។ គាត់បានទៅភ្នំ ហើយអធិស្ឋានតែម្នាក់ឯង។ (យ៉ូហាន ៦:១៥)
2. ឋានៈនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមដកជីវិតទូលបង្គំទៅ™ (ខទី ៤) ។ ការអធិស្ឋានរបស់អេលីយ៉ានេះមិនមែនជាការសង្កត់សង្កិនខ្លួនឯងនិងការខកចិត្តរបស់គាត់ផងដែរ។ វាគឺជាការពិតដែលថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មិនអាចសម្អាតអំពើពុករលួយខាងសាសនារបស់អ៊ីស្រាអែលបានទេ។ (ខ ៤ ខ) ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាការខកចិត្តរបស់គាត់ទេ។
3. សំឡេងតូច (ខ 12 ខ) តើសំឡេងតូចដែលត្រូវមករកអេលីយ៉ាគឺជាអ្វី? ១) វាបានចង្អុលប្រាប់សំឡេងខាងវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលត្រូវបានស្តាប់ទៅក្នុងត្រចៀកនៃចិត្ត។ សំឡេងខាងវិញ្ញាណធ្វើឱ្យព្រលឹងយើងស្ទើរសរសើរដោយគ្មានសំឡេងជាមួយនឹងសេចក្តីពិត។ 2) វាចង្អុលបង្ហាញពាក្យផ្សាយដំណឹងល្អ។ នោះគឺវាចង្អុលបង្ហាញពាក្យដើម្បីផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះ និងសន្តិភាពដល់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ “សំឡេងតូច” គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការសម្រាក និងសន្តិភាព ផ្ទុយពីការថប់បារម្ភ។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១៣១:២-៣។

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ភាពក្រអឺតក្រទមជាអ្នកដឹកនាំនៃសេចក្តីវិនាស។ បេនហាដាត ជាស្តេចស្រុកអេរ៉ាមបានមើលងាយអ៊ីស្រាអែលពេលពាក្យអ្នកបីដង។ (៣, ៥៩៦, ១០) ។ ហេតុនេះ ព្រះបានធ្វើឱ្យគាត់ចាញ់ក្នុងសង្គ្រាម។ (១៣-២១)
2. ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបដើម្បីចំអកព្រះយេហូវ៉ា។ ស្តេចអេរ៉ាមបានចង្អុលទៅព្រះយេហូវ៉ា ហើយមានបន្ទូលថា៖ ឯព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃភ្នំ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៃជ្រលងភ្នំទេ™។ (២៣, ២៨) នេះជាពាក្យដើម្បីចំអកដល់ព្រះអម្ចាស់នៃអធិបតេយ្យភាព (ព្រះយេហូវ៉ាដ៏វិសុទ្ធ និងគ្មានទីបញ្ចប់) អំពើបាបដែលចំអកឱ្យព្រះយេហូវ៉ាគួរតែទទួលយ៉ាងប្រាកដ។ ស្តេចអេរ៉ាមត្រូវចាញ់ក្នុងសង្គ្រាមផ្សេងទៀតចំពោះអំពើបាបនេះ។ (២៩-៣០)
3. ជ័យជំនះរបស់ស្តេចអហាប់ (15-21, 29-30) បេនហាដាត ស្តេចនៃស្រុកអេរ៉ាមបានចាញ់ក្នុងសង្គ្រាមជាមួយអ៊ីស្រាអែលពីរដង។ ដូច្នេះ អហាប់បានឈ្នះពីរដង ត្រង់ចំណុចនេះយើងសង្ស័យថា ហេតុអ្វីព្រះអនុញ្ញាតឱ្យស្តេចអហាប់ដ៏ទុច្ចរិតយកឈ្នះ?(១៦:៣០-៣៣, ១៨:១-១៨) បញ្ហាដ៏លំបាកនេះត្រូវបានដោះស្រាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា ព្រះបានស្និទ្ធទាំងមនុស្សអាក្រក់ជាយូរមកហើយ ហើយរង់ចាំការប្រែចិត្តរបស់គាត់។ ១) ព្រះបានបង្ខំការប្រែចិត្តដោយបញ្ជូនទុក្ខក្ស័យជីវិតជាក់មកអ៊ីស្រាអែល។ (១៧:១, ១៨:១៦-១៩, ៤០-៤៦) ២) លោកបានធ្វើឱ្យពួកគេស្គាល់ព្រះ ហើយបានធ្វើបាបម្តងទៀតដោយយកឈ្នះលើសង្គ្រាមជាមួយអេរ៉ាម។ ព្រះបានសន្យាថានឹងទទួលជ័យជម្នះក្នុងសង្គ្រាមដល់ព្រះបាទអហាប់ ឬ™។ (ខ ២៨ ខ) ដូចជាព្រះប្រទានព្រះគុណដោយការស្និទ្ធទាំងយូរមកហើយ ដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សអាក្រក់ប្រែចិត្ត។ ពេលមនុស្សអាក្រក់មិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទី

បញ្ចប់ ដោយសារអំពើឃោរឃៅដ៏ក្រអឺតក្រអួម ព្រះនឹងបំផ្លាញគាត់។ ដូច្នេះ មនុស្ស
អាក្រក់មិនខឹងជារៀងរាល់ថ្ងៃទេ ប៉ុន្តែពេលវេលានៃការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ខ្លួននឹងមកដល់។
សូមមើល រ៉ូម ២:៤-៥។

4. បុគ្គលដែលមិនរក្សានូវគុណដែលទទួលបាននោះត្រូវវិនាស។ (៣១-៤២)

ទោះជាអ័ហាប់ជាមនុស្សទុច្ចរិតដែលព្រះបានភ្ជាប់នឹងបេនហាដាតក៏ដោយ ក៏ស្តេចទុច្ចរិត
ពោរពេញដោយអំពើបាបចំពោះគាត់។ វាជាការប្រព្រឹត្តដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះចំពោះអហា
ប។ ពេលនោះ ព្រះបាទអហាប់បានដោះលែងបេនហាដាត នេះជាអំពើដ៏ល្អឆ្មោះ ដែល
ទ្រង់ទទួលព្រះគុណ ហើយមិនបន្តនៅឡើយ។ ហេតុនេះ ព្រះបានបោះបង់ចោលអហាប់។
(ខ៤២) សូមយោងទៅ ហេព្រើរ ១២:១៦-១៧។

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អំណាចផ្ទុយនឹងអ្នកជិះជាន់ជាមួយនឹងអាជ្ញាធរដោយមិនត្រឹមត្រូវ។ ដូចករណីណាបោតជាអ្នកជឿដែរ ក្នុងករណីខ្លះត្រូវបានសង្កត់សង្កិនក្នុងស្ថានភាពអយុត្តិធម៌ដោយបុរសខ្លាំងក្នុងពិភពលោកដោយបង្ខំ។ (១-២) ត្រង់ណាដែលអំណាចមិនត្រូវអ្នកជិះជាន់សង្កត់សង្កិននឹងគាត់? វាគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ លោកណាបោតបានបដិសេធសំណើរបស់ស្តេចហើយគាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះអម្ចាស់ហាមមិនអោយខ្ញុំប្រគល់មរតករបស់បុព្វបុរសរបស់ខ្ញុំដល់អ្នកឡើយ™។ (ខ៣) គឺជាជីវិត និងជាបន្ទាយរបស់គាត់។ គាត់បានជ្រកកោននៅក្នុងពាក្យ។ ពាក្យដែលណាបោតអាស្រ័យគឺជនគណនា ៣៦:៧។ ការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានរត់គេចពីពាក្យថាជាអ្នកជឿគឺដូចជាការរត់ចូលទៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ។ ទោះជាមុនពេលមានការគម្រាមកំហែងពីពួកមេដឹកនាំក៏ដោយ ទោះជាបេះដូងរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានពង្រឹងមុនពេលមានការគំរាមកំហែងពីរបបផ្តាច់ការក៏ដោយ។ អំពើបាបដែលប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវដើម្បីបំពេញកិច្ចព្រមព្រៀងមិនស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់។ អ៊ីសាប៊ែលបានសម្លាប់បុរសនោះ ហើយដកហូតចំការរបស់គាត់ ហើយធ្វើសិប្បកម្មដោយប្រើនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (ខ១០) គាត់ស្អប់ព្យាកររបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានសម្លាប់ពួកគេ (១៨:៤) ក្នុងពេលនេះ ដើម្បីផ្ដន្ទាទោសណាបោតដែលគ្មានទោស។ នាងបានធ្វើពុតជាលើកព្រះយេស៊ូវដោយកុហក។ បុរសទាំងអស់ដែលត្រូវប្រើនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវដើម្បីបំពេញសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គាត់ គឺដូចជាអ៊ីសាប៊ែល។ 3. សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទោះជាអំហាប់ប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយានៃការប្រែចិត្តជាបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ គាត់មិនបានប្រែចិត្តទាំងស្រុងទេ។ (ខ២៧) បន្ទាប់មក ព្រះមិនមើលងាយ

ការប្រែចិត្តបែបនេះទេ ដែលទ្រង់បានពន្យារពេលការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃគ្រួសាររបស់អហា
ថ្មីៗ (28-29)

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. លក្ខណៈនៃអ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿ។ អំហាប់មិនឱ្យមានសេចក្តីជំនឿត្រូវជំរុញដោយទាញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនមែនជាបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះទេ។ (៣-៤) យ៉ូសាបាតដែលមានជំនឿព្យាយាមស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះលើសជាងអ្វីទាំងអស់។ (ខ ៥)
2. លក្ខណៈនៃហោរាភ្លេងក្លាយ និងព្យាករវិពិត។ ព្យាករភ្លេងក្លាយ សម្រុះសម្រួលជាមួយអ្នកគ្រប់គ្រង។ (ខ ៦) ប៉ុន្តែ ទោះជាព្យាករវិពិតត្រូវបានបៀតបៀនដោយអ្នកគ្រប់គ្រង និងអ្នកដើរតាមគាត់ក៏ដោយ គាត់បាននិយាយពាក្យត្រឹមត្រូវដោយក្លាហាន។ (ខ ១៧)
3. ការប្រោសលោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងឧប្បត្តិហេតុ។ ឧប្បត្តិហេតុដែលបុរសមើលមកគឺសម្រេចដោយព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចអហាប់ត្រូវព្រួយដែលបុរសម្នាក់បាញ់ដោយចៃដន្យត្រូវបានរងគ្រោះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយទីបំផុតទ្រង់ក៏សោយទិវង្គតទៅ។ (ខ ៣៤) ហើយឈាមរបស់គាត់ដែលបានរលាយនៅបាតរទេះនោះត្រូវបានសម្អាតឱ្យបានស្អាតហើយផ្តុំលិតឈាម (៣៧-៣៨) រឿងបែបនេះត្រូវបានសម្រេចដោយការព្យាករណ៍របស់ព្រះ។ យោងទៅ 21:19, 22:28 ។

[ចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយ សំបុត្រអែល 1.2, ពង្សាវតារក្សត្រ 1.2 & វបាក្សត្រ 1.2
ដោយ បណ្ឌិត យុន ស៊ុនផាក]